

Universitätsbibliothek Wuppertal

Plutarchu Chairōneōs Ta Sōzomena Panta

Continens Vitas Parallelas Graecè & Latinè

Plutarchus

Francofurti, 1620

Alexander

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1340](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1340)

οὐ γὰρ οὐκ εἰνὸν γὰρ ἐστὶν αὐτοῖς καὶ θεῶν ἐναγωνίσασθαι
 πρὸς τῆς ἡγεμονίας ὁ θεὸς ἀπέδειξε ὁ Φαρσάλιον πεδῖον,
 ὅθεν ὑπὸ κήρυκος ἐκαλεῖτο μάχεσθαι καλῶν, ἢ λιπεῖν
 ἑτέρω τὸν σέφαιμον· ἄλλα πολλὰ μὲν πεδία, μυρίας δὲ πό-
 λεις καὶ γὰρ ἅπασαν ἢ κατὰ θάλασσαν ὑπερία παρέχε-
 βουλομένω μιμνῆσθαι Μάξιμον καὶ Μάριον, Λύκον τε,
 καὶ αὐτὸν Ἀγισίλαον, ὅς ἐκ ἐλάφου μὲν ἐν Σπάρτῃ θορύ-
 βους ὑπέμεινε, βουλομένων Θεβαίων ὑπὲρ τῆς χώρας μά-
 χεσθαι, πολλὰς δὲ ἐν Αἰγύπτῳ ἀφροδῆας καὶ κατηγε-
 ρίας ὑπὲρ ἀγοίας τῆ βασιλείας ἕνεγκεν, ἡσυχίαν ἄγχι κε-
 λθῶν. χρησάμενος δὲ τοῖς ἀείστοις, ὡς ἐβούλετο, λογισμοῖς,
 οὐ μόνον Αἰγυπτίους ἀχρῆσθαι ἔστωσεν, ὅθεν τὴν Σπάρτῃ ἐν
 ἑσπέρῃ σφοδρῶς μόνος ὄρθρῳ αἰεὶ διεφύλαξεν, ἀλλὰ καὶ ἑ-
 σπέρῃ ἐσπέρῃ κατὰ Θεβαίων ἐν τῇ πόλει, ὅ νικῆσαι πρὸς
 αὐτοῖς, ἐκ τῆ τότε μὴ πρὸς ἀπολέσθαι βίασάμενοις.
 ὅθεν Ἀγισίλαος μὲν ὑπὸ τῆ βασιλείας ἕνεγκεν ἐπιπέτο
 σωθέντων, Πομπηῖος δὲ δι' ἄλλοις ἀμύρτων, αὐτὸς οἷς ἐπέ-
 αθη κατηγεργεῖς εἶχε. καίτοι Φασί τινες ὡς ὑπὸ τῆ πειθεροῦ
 Σκιπίωνος ἐξηπατήθη. τὰ γὰρ πλείστα τῆν χρημάτων ὧν
 ἐκόρευεν ἐξ Ἀσίας, βουλομένον αὐτὸν νοσφίσασθαι καὶ ἀπο-
 κρύψασθαι κατεπέριξε τὴν μάχην, ὡς οὐκ ἐπιχρημάτων
 ὄντων, ὁ καὶ ἀληθὲς ἦν, οὐκ ὡφίλε παθεῖν ὁ στρατηγός, οὐ-
 δὲ ῥαδίως οὕτω πρὸς ἀπολέσθαι πρὸς τῆν
 μεγίστων. ἐν μὲν οὖν τούτοις οὕτως ἐκάτερον ἀποθεοροῦ μὲν
 εἰς Αἰγύπτου δὲ ὁ μὲν ἐξ ἀνάγκης ἐπλάσσε φθῶν, ὁ δὲ
 οὔτε καλῶς οὔτε ἀναγκῶς ἐπὶ χρέμασιν, ὅπως ἔχει τοῖς
 Ἕλλησι πολεμεῖν, ἀφ' ὧν τοῖς βαρβάροις ἐστρατήγησεν. εἶπα
 ἂν ἀφ' ἑσπέρῃ Αἰγυπτίους ἐκκαλοῦ μὲν, ταῦτα Αἰγύπτιοι
 κατηγεροῦσιν Ἀγισίλαου. ὁ μὲν γὰρ ἠδίκηθη πρὸς ἄσας· ὁ δὲ
 πρὸς αὐτοῖς ἐγκατέλιπε, καὶ μετέστη πρὸς τοῖς πολεμοῦσιν
 οἷς ἐπλάσσε συμμαχῆσαν.

Neque enim istud stadium eis & theatrum ad cer-
 tandum de imperio deus assignauerat campum
 Pharsalicū: neq; excitatus per preconem fuit, vt ad
 pugnandum descenderet, aut alteri relinqueret
 coronā, sed multos campos, infinitas vrbes, & vni-
 uersam terram maritimæ copiarū præbebāt, si vesti-
 giis insistere, Maximi, Marii, Luculli, & ipsius vo-
 luisset Agesilai, qui non minores tumultus Lace-
 dæmone sustinuit prouocātibus eum ad pugnan-
 dum pro agro Thebanis. Multas pertulit etiam in
 Ægypto calumnias & obtreccationes ob regis im-
 prudentiā, quā suaderet ei vt quiesceret, vtēs au-
 tem ex sententia sua optimis consiliis, non modò
 Ægyptios cōseruauit inuitos, neq; Spartā solūm in
 tanto motu stantē perpetuò tenuit, verum etiā tro-
 phæum in vrbe excitauit de Thebanis, præstititq;
 ex eo quòd tūc cū sua importunitate nō perierint,
 vt etiā denuò victoriā potuerint obtinere. vnde A-
 gesilaus ab illis qui institerant ei, post cōseruatis,
 collaudatus est: at Pōpeius, qui aliorū causa tituba-
 uit, eos ipsos quibus obtemperauerat habuit accu-
 satores, licet à focero Scipione fuisse ferāt eum de-
 ceptū. Siquidem quo pecuniam maiore ex parte,
 quā deportauerat ex Asia, interuenteret & suppri-
 meret, cū quasi deficiente stipendio Pompeiū in-
 citasse ad maturandā pugnam. Quod vt verum sit,
 nō debebat eo dux in errorē induci, neq; tam le-
 uiter elusus summā rerum in præcipitè casum da-
 re. Atq; in his quidem ita vtrunq; possumus in cō-
 parando cōtemplari. Iam in Ægyptum Pompeius
 necessariò nauigauit fugiens, alter neq; honestè
 neq; necessariò pecuniæ causa, quo mouere Græ-
 cis posset bellū subsidio mercedis, quam ex ductu
 suo erat à barbaris accepturus. Deinde quam ob-
 rem Ægyptios Pompeii nomine infectamur, hæc
 de causa criminatur Ægyptii Agesilaum. Ille est e-
 nim qui iis credebat, violatus, hic, cui fides habe-
 batur, eos destituit, & desciuit ad illos qui cum his
 quibus primū venerat suppetias bellū gerebant.

ΠΛΟΥΤΑΡΧΟΥ

Βίοι τῶν ἑλλήνων

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

καὶ

ΚΑΙΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ

ΚΑΙΣΑΡΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ὁν Ἀλεξάνδρου τῆ βασιλείας βίον,
 καὶ τοῦ Καίσαρος ὑφ' οὗ κατελύθη Πομ-
 πηῖος, ἐν τούτῳ τῶν βιβλίων γράφοντες,
 ἀφ' ὅ πλῆθος τῶν ὑποκειμένων πρὸς
 ἑσπέρῃ, ὅθεν ἄλλο πρὸς ἑσπέρῃ, ἢ παραι-
 τησόμεθα τοῖς ἀναγινώσκουσιν, εἰ μὴ
 πρῶτα, μηδὲ καθ' ἕκαστον ἐξείργασθαι τὴν τῶν
 ἀπαγγέλλομεν, ἀλλὰ ἐπιτέμνοντες τὰ πλείστα, μὴ
 συκοφαντεῖν. οὐτε γὰρ ἰσορίας γράφομεν, ἀλλὰ βίους· οὐτε
 ταῖς ἐπιφαινεστάταις πρὸς αὐτοῖς ἐνεστὶ δὴλωσις ἑρε-
 τῆς ἢ κακίας, ἀλλὰ πρὸς ἀμαρτυρίαν πολλὰς καὶ ῥήματα,

PLVTARCHI

Vitæ comparatæ

ALEXANDRI

&

C. IVLII CÆSA-

RIS.

ALEXANDER.

ALEXANDRI regis vitam
 & C. Cæsaris, à quo est Pom-
 peius oppressus, hoc cōmēta-
 rio descripturi, ob numerosas
 res eorum gestas, nihil præfa-
 bimur aliud quàm ab lectori-
 bus postulabimus, si non o-
 mnia, neque sigillatim factum quoddam celebre
 ad amissim persequamur, sed perstringamus ple-
 raque, ne mihi obstrepant. Neque enim histo-
 rias, sed vitas conscribimus: neque semper cla-
 rissimæ quæque res virtutes vel vitia represen-
 tant, sed exiguum subinde factum dictumque

& iocus aliquis citius speciem edat morum, quam A funestissima praelia, maxime acies, & vrbium expugnationes. Ut ergo pictores ex facie & vultu, ex quibus elucet mores, imaginem desumunt, nec de cæteris membris laborant magnopere: ita concedendum nobis est, animi indicia ut scrutemur, ac cuiusque per hæc informemus vitam, aliis molem rerum & certamina permittamus.

Alexander ex gente Herculis per Caranū, & genere materno Æacidem per Neoptolemū fuisse p certo creditur. Fama est in Samothrace initiū B cum Olympiade Philippum, quum esset ipse tū adolecens, illam item puellam parentib. orbam amasse, atq; inde parata fratris voluntate Arymbæ nuptias coisse. Spōsz, ante noctē qua thoro geniali iuncti fuere, visus est Ioue tonante vēter suus de cælo tangi, atq; ex ictu largū succensum ignē, qui mox erumpens in flāmas passum dispersas dissiparetur. Philippus spatio aliquo post nuptias vidit in somnis vxoris se ventrē consignare. Habebat sigilli sculptura (ut visa ei est) imaginem leonis. Ea visione, vatibus interpretatib. cæteris, Philippo custodiis acriorib. sepientiam coniugem, Aristander C Telmefius vterū illam ait ferre, (nihil enim quod inane sit signari) ac cōcepisse eam infantē animosum & natura leonina. Visus est draco etiā ad dormientis Olympiadis corpus exporrectus: idq; precipue Philippi erga eā amorē & familiarē consuetudinem aiūt extenuasse, ut rarō cubitum ad illam cōmearet, q; vel timeret fascinationes eius & veneficia, vel consuetudinem eius, ut quæ cōsuesceret cum maiore deuitaret. Alii aliter de his memorant, omnes istius regionis fæminas Orphicis & Liberi patris sacris antiquitus contactas, Clodonasq; & Mimallonas cognomēto dictas, multa E-donidib. ac Thressis Ænū accolentib. agere cōsimilia. Vnde θερησκεία in dictio tributa est immodicis & superstitiosis sacrificiis. Olympias autē, præ cæteris motū lymphaticum æmulans, & fanaticū peragens ritum horridiore spectaculo, serpētes māsuefactos trahebat thiasis ingentes, qui ex hedera subinde & mysticis cunis obiter prorēpetes, thyrsosq; & coronas circūiecti, percellabant viros. Verū Philippo, qui post eā speciē Megalopolitanum Charonē Delphos misit, sortes referunt fuisse ab Apolline allatas, iubente, ut Ammoni faceret, atq; hunc deū coleret imprimis: amisisse verò eū alterum oculū, quem rimę ostii admouens deū cōspexit serpētis figura cū vxore sua concubantē. Olympias (ut Eratosthenes est autor) quū euntē ad bellū profeceretur Alexadrū, arcanū ortū eius soli detexit, hortata ut p natalib. gereret animos. Alii hoc illā aiūt abdicasse ac dixisse, Nō desinet Alexāder in crimē me apud Iunonē vocare. Natus Alexāder est die sexto mensis Hecatōbazonis quē Loon vocāt Macēdones: quo die fanū Dianæ Ephesiæ cōflagrauit, ut Hegesias Magnesius exclamauit: cuius adeo frigida est exclamatio, ut incēdiū illud valuerit restinguere. Merito enim arfisse ait tēplū, dū fuit F Diana in Alexādrinixu obstetricando districta.

καὶ παιδία τις ἐμφασιν ἤθους ἐποίησεν μάλλον, ἢ μάχαι μω- ελιόεντροι, καὶ τῶν παλαιῶν αἰ μάλιστα, καὶ πολιορκία πόλεων. ὡς τῶν οὐκ οἰζωγράφοι τὰς ὁμοιότητας ἀπὸ τῶν ποσειδάων, καὶ τῶν ποσειτῶν οὐκ εἰδῶν, οἷς ἐμφάνει) ὁ ἦθος, ἀναλαμβάνουσι, ἐλάχιστα τῶν λοιπῶν μερῶν φρονιζόντες· οὕτως ἡμῶν δότερον εἰς τὰ τῆς ψυχῆς σημεῖα μάλλον ἐδύεσθαι, καὶ ἀφ' αὐτῶν εἰδοποιῆν τὸν ἐκάστου βίον, εἴσασαι τὰς ἐτέρας τὰ μεγάλα καὶ τοὺς ἀγῶνας.

Αλέξανδρος, ὅτι τῶν γῆρας πατρὸς μὲν Ἰωὴ Ἡρακλεί- δης ἀπὸ Καρανῆ, ποτρὸς δὲ μητρὸς Αἰακίδης, ἀπὸ Νεοπτο- λέμου, τῶν πάντων πεπετυμένων βστίν. λέγει) ὁ Φίλιππος, ἐν Σαμοθράκῃ τῇ Ολυμπιάδι συμμηθεῖς, αὐτὸς ἰεμφράκιον ὠνέπῃ, κακείνης παιδός, ὀρφανῆς γονέων, ἐρεσθῆναι, καὶ τὸν γάμον οὕτως ἀρμόσασαι πείσας τὸ ἀδελφὸν αὐτῆς Ἀρύμβαν. ἡ μὲν οὖν νύμφη, ποτρὸς τῆς νυκτὸς ἡ σιωεῖρηθησαν εἰς τὸν γά- λημον, ἐδόξε, θερητῆς θυμοδῆς, ἐμπεσειν αὐτῆς τῇ γαστρί εἰ κεραυνόν ἐκ τῆς πληγῆς, πολὺ πῦρ αἰαφθῆν, εἴτα ῥηγνύμε- νον εἰς φλόγας πῶντη φερεμένας, ἀφελυθῆναι. ὁ Φίλιπ- πος ὑσέρω χεθῶν μὲν τὸν γάμον, εἶδεν ὄναρ αὐτὸν ἐπιβάλλ- λοντα σφραγίδα τῇ γαστρί τῆς γυναικός. ἡ δὲ Ἰλυφῆ τὸ σφρα- γίδος, (ὡς ὄρετο) λέοντος εἶχεν εἰκόνα. τῶν δὲ ἄλλων μάλιστα ὑφορωμένων τῶν οὐκ, ὡς ἀκριβέστερας φυλακῆς δεομένη τῆ Φιλίππου τῶν ποτρὸν γάμον, Ἀεῖσ ἀνδρὸς ὁ Τελμησεὺς κύν ἐφη τὴν ἀδρωπον, (οὐτὲν γὰρ ἀποσφραγίζεσθαι τῶν κενῶν) καὶ κύν παῖδα θυμοδῆ καὶ λεοντάδῃ τὴν φύσιν. ὡφθη δέ ποτε καὶ δεσάκων, κρημοδῆς τῆς Ολυμπιάδος, παρεκτεταμέ- νος τῶν σώματι. καὶ τῶν μάλιστα τῶν Φιλίππου τὸν ἔρωτα καὶ τὰς φιλοφροσύνας ἀμυρῶσασαι λέγουσιν, ὡς μηδὲ φοι- D τῶν ἐπὶ πολλάκις παρ' αὐτὴν ἀμαπαυσόμενον· εἴτε δείσαντα ἰνάς μαγείας ἐπ' αὐτῶν καὶ φάρμακα τῆς γυναικός, εἴτε τῆ ὀμιλία, ὡς κρείττονι συνούσῃ, ἀφοσιούμενον. ἔτερος δὲ ποτρὸς τούτων βστὶ λόγος, ὡς πᾶσαι μὲν αἰ τῆδε γυναικὸς ἐνοχοὶ τοῖς Ὀρφικῆς οὐσασαι καὶ τοῖς ποτρὸν Διόνυσον ὀργασμοῖς ἐκ τῶ πάντων παλαμοῦ, Κλώδωνές τε καὶ Μιμαλόνες ἐπωνυμίαν ἔχουσαι, πολλὰ τῆς Ἡδωνίσιν καὶ τῆς ποτρὸν Αἴμων ὀρησ- σασαι ὁμοῖα δρωσιν, ἀφ' ὧν δοκεῖ καὶ ὁ θερησκείαν ὀνομα τῆς καταχέρις ἡμέσασαι καὶ ποτρὸς ἐργῆς ἰεουργίας. ἡ δὲ Ὀ- E λυμπιάς μάλλον ἐτέρων ζηλώσασαι τὰς κατοχῆς, καὶ τοῖς ἐθροισασμοῖς ἐξάγρουσα βαρβαρικώτερον, ὀφθα μεγάλοις χροσῆς ἐφείλετο τοῖς θιάσῃς, οἱ πολλάκις ἐκ τῶ κητῶδ καὶ τῶν μυσικῶν λίκων ποτρὸν ἀναδύομενοι, καὶ ποτρὸς ἐλελιθόμενοι τοῖς θύρσις τῶν γυναικῶν καὶ τοῖς σφάνοῖς, ἐξέπληθον τοῖς ἀἰδρασ. ἐ μὲν ἀλλὰ Φιλίππου μὲν μὲν τὸ φάσμα πέμ- ψασαι Χαίρωνα τὸ Μεγαλοπολίτην εἰς Δελφοῖς, χρησμον κρημοθῆναι λέγουσιν ποτρὸς τῶ θεῶ, κελθόντος Ἀμμωνι θύην, καὶ σέβεσθαι μάλιστα τῶν τὸν θεόν. ἀποβαλῆν δὲ τῶ ὀφείων αὐτὸν τῶν ἐτέραν, ἡ δὲ τῆς θύρας ἀρμῶ ποτρὸς ἀλάων, κα- τῶπιδου ἐν μορφῇ δράκοντος σιωβναζόμενον, τῇ γυναι- κὶ τὸν θεόν. ἡ δὲ Ὀλυμπιάς (ὡς Ἐρατοστένης φησὶ) ποτρὸς ἐμ- πουσα τὸ Ἀλέξανδρον ἐπὶ τῆς σφραγῆς, καὶ φροσασαι μὲ-

καὶ τῶν ποτρὸν τέκνωσιν ἀπόρρητον, ἐκέλευεν ἀξία φροσῆν τῆς ἡμίσεως. ἔτεροι δὲ φασιν αὐτῶ ἀφοσιῶσασαι καὶ λέ- γειν, Οὐ παύσεταί με ἀφελῶν Ἀλέξανδρος ποτρὸς τῶ Ἡεαν. ἐθνήθη δὲ οὐκ Ἀλέξανδρος ἰσαμῆρου μῶνός Ἐκατομβάωνος, ὃν Μακεδόνες Λῶον καλοῦσιν, ἔκτη, καθ' ἡμέραν ὀ τῆς Ἐφροσίας Ἀρτέμιδος ἐπεσθῆθη νεῶς· ὡς Ἡγησίας ὁ Μάγνης ἐπιπεφῶνηκεν ἐπιφῶνημα κατασέσασαι τῶν πυρκαϊῶν ἐκείνῃ τῶν ψυχῆς διωά- μῶν. εἰκότως γὰρ ἐφη καταφλεχθῆναι τὸν νεῶν, τῆς Ἀρτέμιδος ἀρλοθυμῆς ποτρὸς τῶ Ἀλέξανδρου μαίωσιν.

ἴσοι δὲ τῶν μάγων ὡς ἔφασκεν ἀφαιρόντες ἔτυγον, ὅτε αἱ
 τῶν νεῶν πάθος ἠγρόμυροι πάθος ἑτέρου σημεῖον εἶναι, διέθεον τὰ
 παρόσωπα τυπτόμενοι, καὶ βοῶντες, αὐτῶν ἅμα καὶ συμφερόν
 μέγαλλον τῆ Ἀσία τὴν ἡμέραν ἐκείνην τελευτήσαν. Φιλίππου
 δὲ ἄρτι Πोटίδαμα ἠρηκῆσι βῆς ἦκον ἀγγελία καὶ τὸν χρο-
 νον ἠμῶν, Ἰλλυριοῖς ἠπείσθησαν μάχῃ μεγάλην ἀφ' Ἰαρι-
 νίανος ἢ δὲ Ὀλυμπιάσιν ἰπποκλέην νενικηκέναι· τρίτη δὲ,
 αἰετὸν Ἀλέξανδρου γένεσος. ἐφ' οἷς ἠδόμενον (ὡς εἰκός) ἐπι-
 μάλλον οἱ μαίτης ἐπῆσαν, ἀποφαινόμενοι τὴν πᾶσαν τρισι-
 νίχας συληθημένον, ἀνίκητον εἶσθαι. τὸ μὲν οὖν ἰδεῖν τὸ σῶ-
 ματος οἱ Λεσίππειοι μάλιστ' αὐτῶν ἀνδριάντων ἐμφαίνοισιν, Β
 ὅφ' ἔμῳ καὶ αὐτὸς ἠξίου πλάθεισθαι. καὶ γὰρ μάλιστ' ἀπο-
 λῶν τὸν ἀφαιρόντων ὑπερῶν καὶ τῶν φίλων ἀπεμμοῦσθαι· τὴν τε
 αἰάτασιν τὸν ἀνέχον, εἰς δ' ὠνούμιον ἠσυχὴν κεκλιμένου, καὶ τὴν
 ὑπερῶν τῶν ὀμμάτων ἀφαιρήσθαι ἀκρίτως ὅτι χιτῆς.
 Ἀπελλῆς δὲ γράφων τὸν κεραιωφόρον, ὅτι ἐμμήσατο τὴν
 χροῖαν, ἀλλὰ φαιότερον καὶ πεπινωμένον ἐποίησεν. ἡ δὲ λυ-
 χος, (ὡς φασιν) ἢ δὲ λυχίτης ἐπεφοίνισεν αὐτὸν αἰετὸν ὅτι
 ἦτορ μάλιστ' αὐτὸν ἐπῆσαν. ὅτι δὲ τὸν χροῖαν ἠδισον ἀπέ-
 πνει, καὶ ὁ σῶμα κατεῖχεν βιωδία καὶ τὴν ἄρτι πᾶσαν, ὡς
 τε πληροῦσθαι τοῖς χιτῶνις, αἰετῶν μὲν ὡς ἠσυχί-
 μασιν Ἀλεξάνδρου. αἰετῶν ἴσως, ἢ ὅτι σῶματος κράσις, πο-
 λυῖμος οὖσα καὶ πυρῶδης. ἢ γὰρ βιωδία γίνεται πέφει τῶν
 ὑπερῶν ὑπερῶν θερμότητος, ὡς οἶεται Θεόφραστος· ὅτι οἱ ἐπι-
 ρεῖ καὶ ἀφαιροῖ τοῖς οἰχυμῶν τὰ πλείστα καὶ κέ-
 λιστ' αὐτῶν ἀφαιροῖ φέροισιν. ἔξαιρ' ἡ δὲ ἡλιος ὁ ὑπερῶν,
 ὡς ἄλλω σιπέδονος ὅτι πολὺ τῶν τοῖς σῶμασιν. Ἀλέξαν-
 δρον δὲ ἡ θερμότης τὸ σῶμα (ὡς εἰκεν) καὶ πολὺ καὶ
 θυμοειδῆ παρῆχεν. ἐπὶ δὲ ὄντος αὐτὸν παρῶν, ἢ τε σφρα-
 σιῶν διεφάνετο, πρὸς τὰ ἄλλα ῥα γὰρ ὄντα καὶ φερόμε-
 νον σφρασῶν, ὡς τῶν ἠδοναῖς τῶν αἰετῶν ὅτι σῶμα διεκίνητον
 εἶναι, καὶ μετὰ πολλῆς πρῶτης ἀσπείσθαι τῶν τοῖς οἰχῶν.
 ἢ τε φιλομῶν παρ' ἠλικίας ἐμειλῆς εἶχεν ὁ φρόνημα καὶ
 μεγαλόψυχον. ὅτι γὰρ ἀπὸ πρῶτης ὅτι πᾶσαν ἡγάπα
 δόξαν, ὡς Φίλιππος, λόγου τε δεινότητι σφιστικῶς καλλω-
 πίζομενος, καὶ ὡς ὁ Ὀλυμπία νίχας τῶν ἀφαιροῖ ἐξα-
 ρεῖται τοῖς νομίμασιν· ἀλλὰ καὶ τῶν αἰετῶν ἀποπει-
 ρωμένων εἰ βούλοιντο ὁ Ὀλυμπίασιν ἀγωνίσασθαι γὰρ διον,
 * (ὡς γὰρ ποδάκης) εἰ γὰρ (ἔφη) βασιλεῖς ἐμμελλον ἔξειν ἀντα-
 * γωνισαί. φαίνεται δὲ καὶ κατὰ τὸν πρῶτον ὅτι τῶν ἀθλητῶν
 ἡμῶν ἀλλοτεῖως ἔχον· πλείστοις γὰρ τοῖς ἀγῶνας οὐ μόνον
 ῥα γὰρ ἀθῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαριῶν, ἀλλὰ καὶ ῥα γὰρ ἀθῶν,
 ἡμῶν τε πρῶτον πῆς καὶ ῥα γὰρ ἀθῶν, οὔτε πυγμῆς,
 οὔτε πρῶτον μετὰ τῶν ἀποδοῖς ἔθηκεν ἀθῶν. τοῖς δὲ
 πρῶτον τοῦ Περσῶν βασιλείως πρῶτον ἦκοντες ἀποδο-
 μοῦσθαι Φιλίππου ξενίζων, καὶ ἡμῶν σιμῶν, οὔτως
 ἐχρῶσθαι τῆ φιλοφροσυνῇ, καὶ τὰ μὲν ἐρώτημα
 παιδικὸν ἐρώτησθαι, μὲν δὲ μικρὸν, ἀλλ' ὁδῶν τε μήκη, καὶ
 πορείας τῆς ἀπὸ ἑσπέρων ἐκπυθῆναι, καὶ αἰετῶν βα-
 σιλείως, ὅποιος εἶναι πρὸς τοῖς πολεμίοις, καὶ τῆς ἡ Περσῶν ἀλ-
 κῆ καὶ δυνάμις· ὡς τε θαυμάζειν ἐκείνοις, καὶ τὴν λεγ-
 μένην Φιλίππου δεινότητά μὲν ἠγείσθαι πρὸς τὴν τοῦ
 παιδὸς ὀρμῆν καὶ μεγαλοφροσυνίαν. ὅσα γὰρ γοῦν ἀπαγελθείη Φίλιππος ἢ τῶν ἐνδοξῶν ἠρηκῶν, ἢ μάχην
 * πρῶτον αἰετῶν νενικηκῶν, οὐ πρῶτον φαιδρῶν ἡ ἀχρῶν, ἀλλὰ πρὸς τοῖς ἠλικιώταις ἔλεθον, ὡς παῖδες,
 * πρῶτον πρῶτον ὁ πατήρ· ἐμοὶ δὲ οὐδὲν ἀπολείπει μετ' ὑμῶν ἔργον ἀποδείξασθαι μέγα καὶ λαμπρῶν.

Magi verò, quotquot agebant Ephesi, fani infla-
 mationem existimantes alterius esse prodigiū clā-
 dis, discurrerunt, faciemq; ceciderunt, clamaue-
 runtq; grandem pestem & pōrnicem Asia illo die
 editam. Philippus capta modo Potidæa, eodem
 die tres nuntios accepit, fufus à Parmenione ingē-
 ti pugna Illyrios, alterum Olympiis se equi perni-
 citate vicisse, tertium natum Alexandrum. His ni-
 mirum lætum magis etiam crexere vates, qui af-
 firmaverunt infantem, in cuius natales trigemina
 concurrerat victoria, fore inuictum. Corporis e-
 ius figuram Lyfippi statuz maximæ demōstrant, à
 quo voluit solo fingi. Etenim, q̄ præcipue succes-
 fores eius complures post & amici æmulati sunt,
 præctam ceruicem & in finistrum humerū modi-
 ce præpensam, oculorumq; lenitatem ad vnguem
 expressit ille artifex. Alexandrū pingens fulmē te-
 nentem non repræsentavit Apelles colorem eius.
 Magis fuscum & sordidiorem fecit, quū fuerit (vt
 aiunt) candidus, qui color in pectore & facie potif-
 simum purpurafcebat. Odorem ex cute eius gra-
 tissimū afflasse, os eius totūq; corpus reddidisse fra-
 grantiam, q̄ interiores tunicæ retinebant, in cō-
 mentariis Aristoxeni legimus. In causa fuit for-
 tassit feruidū & igneū corporis eius temperamen-
 tū. Gignitur enim odoris suavitas (vt Theophras-
 ti est opinio) concoctis à calore humorib. Vnde
 aridi & feruidi tractus plurimas & optimas species
 edunt. Exhaustit enim sol humorē in summis cor-
 porib. existentem, vt putredinis materiā. Alexan-
 drum aut calor corporis vinosum reddidit & ira-
 cundū. A prima pueritia eluxit temperantia eius.
 Nam quū alioqui vehemens esset & ardens, haur
 facile mouebatur corporis voluptatib., ac summa
 cum moderatione eas degustabat. At gloriæ cupi-
 ditas eius supra ætatem spiritus habebat solidos &
 celsos. Neq; enim vndiq; neq; gloriā aucupaba-
 tur omnē, vt Philippus, qui sophistarum more fa-
 cundiam suā ostentabat, & victoriis currum O-
 lympiacis suis nummos signabat: sed quum tenta-
 rent eū ministri, quia pernix erat pedibus, an O-
 lympiis certare curriculo vellet. Sane, si habiturus
 sim inquit, aduersarios reges. Apparet aut abhor-
 ruisse eum prorsus ab Athletarum natione, quippe
 qui agonas ediderit plurimos tragædorum, tibi-
 cinum, fidicinū, imò etiam rhapsodorū, venatio-
 nis cuiusq; generis & rhabdomachiz: neq; pug-
 iatus, neq; pancratii studiose certamen exhibuit.
 Legatos ab rege Persarum missos absente Philip-
 po accipiens hospitio, factusq; his familiaris, ita ce-
 pit comitate sua, & q; nihil interrogaret puerile
 vel demissum, sed prolixitates viarum exquireret,
 atq; itineris in superiorib. regionib. rationem, ac
 de rege, qui aduersus hostes, quæ deniq; vires &
 potentia essent Persarum: vt stuperet illi, celebra-
 tamq; Philippi solertia & vim nihil putarent cum
 huius pueri cōparandam alacritate & magnificis
 factis, quæ promittebat. Itaq; quum allatū esset aut
 nobilem urbem à Philippo captam, aut illum insi-
 gni potitum victoria, non vīq; adeo gaudebat iis
 nuntiis, verum ad æquales dicebat, Omnia præri-
 piet, sodales, pater, neq; vllum mihi insignem &
 illustrem relinquet vobiscū perpetrandū actum.

Quum enim neq; delicias concupisceret neq; opes, sed virtutem & gloriam, quo plura acciperet a parate, eo arbitrabatur se per se designaturu pauciora. Quare crescente imperio, absumi in illum existimans actiones, gestiebat, non pecuniam, non luxum, non voluptates: sed certaminum, sed bellorum, sed gloriae suppeditans materiam, imperium accipere ab eo. Multi eius institutionis nimirum appositi fuerunt nutritii paedagogi, & magistri appellati: quibus omnibus impositus Leonidas erat, vir & moribus seuerus & propinquitate Olympiada contingens. Hic paedagogi nomen cum honesto & specioso coniunctum officio repudiabat, atque ab aliis dignitatis & necessitudinis causa nutritius Alexandri & rector vocabatur: ille qui speciem paedagogi & vocabulum sumebat Lysimachus, natione Acarnan, vrbaniitate nulla praeditus erat alia, sed, quod Phoenicem nominaret se, Alexandrum, Achillem, & Philippum Pelea, ideo gratus erat, & secundum locum tenebat. Quum Buccephalan Philonicus Thessalus ad Philippum duxisset tredecim talentis venalem, descenderunt ad equum probandum in campum: Videbatur autem morosus & perquam tractatu difficilis, neque quenquam admittebat in sedem, nec vocem ferebat vllius Philippi comitum, verum in omnes infurgebat. Igitur vbi pertaxus Philippus abduci iussit quasi omnino ferum & indomitum, assistens Alexander ait, Quem equum perdunt isti, qui propter imperitiam, & mollitiem tractare eum nequeunt. Id primum tacitus Philippus tulit. At crebrius quum obloqueretur & angetetur, Culpas tu, inquit, maiores nati, quasi peritior sis, aut tractare equum noueris rectius? Hunc certe melius, inquit, aliis tractem. Si non tractes, inquit Philippus, quam poenam pendes temeritatis? Ego hercule, inquit, pretium equi dependam, Alexander. Hic risus consequutus est, inde sponsio inter eos de pecunia. Mox accurrit ad equum Alexander, correptisque habenis conuertit eum aduersus solem. Aduerterat nimirum, quod incurrentem & agitatam ante oculos vmbra cernens percelleretur. Tum molliter eum ad procursum incitauit ac permulsit. quem vbi ferocientem vidit & exultantem, abiecta leniter chlamyde infiliit in eum, & nullo negotio conscendit. Fraxnum autem placide habenis capiēs, sine verberibus vel calcaribus impetum eius repressit. Vt ferocia lenita equum currere gestientem vidit, admisit iam eum, vocemq; ferociorem ac pedum pulsam adhibuit. Hic Philippi comitatum sollicitudo primum ac silentium incessit: vt flexit & rite conuertit equum glorians ouansq;, ceteri omnes applausere: patri vero manasse etiam aliquantulum gaudio lacrymas fecerunt. at postquam defiliit ex equo, caput eius osculatus, quare, inquit, fili, par tibi regnum. siquidem non capite Macedonia. Porro ingenium eius considerans non facile impelli, quod reluctaretur cogentibus, sed rationibus. prompte ad officium duci, etiam ipse suadere potius quam imperare tentauit ei. Musicae & triuialium artium doctoribus nequaquam credens institutionem & expolitionem eius, quod rem duceret magis arduam, atq; eam quae haberet, vt apud Sophoclem est,

Multis opus frenis, etiam clauis similibus,

καὶ κενόρπιον, ὡς μείζονος οὖσαι ὑπερματτίας, καὶ τὸν Σοφοκλέα, Γολλῶν χαλιῶν ἐργονοϊάκων θ' ἅμα,

οὐ γὰρ ἠδονίω ζηλῶν, ὅσδε πλοῦτον, ἀλλ' ἀρετίω καὶ οὐξάν, ἐνόμιζεν, ὅσα πλείω λαμβάνεται παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐλάττωνα καθ' ἑαυτὸν δι' ἑαυτοῦ. διὸ τοῖς ὑπερματτίαι ἀξιομύθοις καταμαλίσκεσθαι τὰς ὑπερματτίας εἰς ἐκείνον ἠγούμηνος, ἐβούλετο μὴ χεῖμαίνα, μηδὲ θυφᾶς καὶ ἀπολαύσεως, ἀλλ' ἀγῶνας καὶ πολέμους καὶ φιλοθυμίας ἔχουσαι ἀρετῶν ὑπερματτίαι. πολλοὶ μὲν οὖν παρὰ τὴν ὑπερματτίαν (ὡς εἰχὼς) ἦσαν αὐτῷ, Ἐσφῆς καὶ παιδαγωγὸς καὶ διδάσκαλος λεγόμενοι· πᾶσιν δ' ἐφειθήκει Λεωνίδας. ἀμὴρ τὸ, τὴν ἄλλοθεν αὐτῆρος, καὶ συχένης Ὀλυμπιάδος· αὐτὸς μὲν οὖν φεύγων τῆς παιδαγωγίας ὄνομα, καλὸν ἔργον ἔχουσης καὶ λαμπροῦ, ὑπερδὲ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ τὸ ἀξίωμα καὶ τὴν οἰκειότητα, Ἐσφῆς Ἀλέξανδρου καὶ καθηγητῆς καλούμενος. ὁ δ' ὅτι ἔχῃμα τοῦ παιδαγωγοῦ καὶ τὴν ὑπερματτίαν ὑποποιούμηνος, ἢ Λεσίμαχος, τὰ γὰρ Ἄκαρνα, ἄλλο μὲν ὅσδε ἔχων ἀρετίον, ὅτι δ' ἑαυτὸν μὲν ὠνόμαζεν Φοίνικα, τὸν δὲ Ἀλέξανδρον, Ἀχιλλέα, Γηλέα δ' ὅτι τὸν Φίλιππον, ἠγαπᾶτο, καὶ δούτερον εἶχε χῶρον. ἐπεὶ δ' Φιλονεῖκου τῆς Θεσσαλοῦ τὸν Βουκέφαλον ἀγαθόντος ὄμιον τῷ Φιλίππῳ τρεῖς καὶ δεκά τετρακόντων, κατέβησαν εἰς τὸ πεδῖον δοκιμάσοντες τὸν ἵππον· ἐδόκει τε χαλεπὸς εἶναι καὶ κριμὴν δὲ ἐξέρχουτος, οὔτε ἀναβάτην ὑπερματτίαν, οὔτε Φωνίω ὑπερματτίαν Ἰνός τῆς παρὰ τὸν Φίλιππον, ἀλλ' ἀπόρῳτον κατέβησαν Ἰνός. διεχραμόντος δ' τοῦ Φιλίππου, καὶ κελδύοντος ἀπαγῆν ὡς πρῶτα πασὶν ἀγῶνα καὶ ἀγῶνα, παρὰ τὸν Ἀλέξανδρον εἶπεν, Οἷον ἵππον ἀπολλύουσιν, δι' ἀπειρίαν καὶ μαλακίαν χεῖμαίνας μὴ δυνάμην. τὸ μὲν οὖν ὑπερματτίαν ὁ Φίλιππος ἐσιώπησεν· πολλάκις δ' αὐτὸν ὑπερματτίαν καὶ παρὰ τοῦ ἵππου, Ἐπιμαῖς σὺ (ἔφη) ὑπερματτίαν, ὡς πλείον αὐτὸς εἶδως, ἢ μᾶλλον ἵππῳ χεῖμαίνας δυνάμην. Τούτω γὰρ (ἔφη) χεῖμαίνας αἰ ἐτέρῳ βέλῳ. αἰ δ' ὅτι μὴ χεῖμαίνας, τίνα δίκην τῆς ὑπερματτίας ὑπέχεις; Ἐγὼ, ἢ Δία, (εἶπεν) ἀποτίσω τῷ ἵππῳ τὴν πῆλιν. ἠγορεύοντος δ' ἠγῶτος, εἶτα ὀρισμὸς παρὰ ἀλλήλους εἰς τὸ ἀγῶνα, διδύς παρὰ δραμῶν τῷ ἵππῳ, καὶ ὑπερματτίαν τὴν ἰστίαν, ἐπέσπερε παρὰ τὸν ἠλίον, ὡς εἰκεν, ἐνοήσας ὅτι τὸ σκῆμα ὑπερματτίαν ἵππου καὶ κελδύοντος ὄραν παρὰ αὐτὸν, ἀλλὰ ἀρετῶν. μικρὰ δὲ οὕτω ὑπερματτίαν πᾶσας καὶ κατὰ φύσιν, ὡς ἔωρα πληροῦ μῦθοι θυμὸς καὶ πῆλιν, ἀπορρίψας ἵππου καὶ τὴν χαλιμύδα, καὶ μετεώριτας αὐτὸν, ἀσφαλῶς περὶ εἶδεν. καὶ μικρὰ μὲν ὑπερματτίαν τῆς ἰστίαν τὸν χαλινὸν ἀνὰ πληγῆς καὶ ἀπαρεμῶν παρὰ αἰσθησέν· ὡς δ' ἔωρα τὸν ἵππον ἀφειχῶτα τὴν ἀπειλίαν, ὀργῶντα δὲ παρὰ τὸν δρόμον, ἀφείδεν ἰστίαν, ἢ δὴ φωνῆ δρασυτέρα, καὶ ποδὸς κρούσεως χεῖμαίνας. τῆς δ' ὑπερματτίαν τὸν Φίλιππον ἢ ἀγῶνα καὶ σιγῆς παρὰ τὸν ὡς δ' καμψὰς ἐπέσπερε ὀρθῶς, σβαστὸς καὶ γρηθῶς, οἱ μὲν ἄλλοι πρῶτες ἠλάλαξαν, ὁ δ' πατήρ καὶ δακρυοσῆ πλέγεται παρὰ τὴν χεῖμαίνας. καὶ κατὰ βαίτας αὐτῶν τὴν κεφαλὴν φιλήσας, Ὡς παῖ (φθῶν) ζητεῖ σταντα βασιλείαν ἰστίαν· Μακεδονία γὰρ σε οὐ χωρεῖ. κατὰ τὸν δὲ τὴν φύσιν αὐτῶν διεκίνητον μὲν ἴσασιν, εἰσάσας μὴ βίασθῆναι, ῥαδίως δὲ ἀγῶνα ὑπερματτίαν ὑπερματτίαν παρὰ τὸν λόγον παρὰ τὸν δέον, αὐτὸς τε πείθειν ἐπέσπερο μᾶλλον ἢ ὑπερματτίαν, καὶ τοῖς παρὰ τοῖς μουσικῶν καὶ τὰ εἰκῶν κλῆα παρὰ τὴν οὐ πρῶτον τὴν πιστεύων τὴν ὑπερματτίαν αὐτῶν

μιτεπέμψατο τῶν φιλοσόφων τὸν εἰδοξότατον καὶ λόγιώ-
 τατον, Ἀριστοτέλιον, κατὰ καὶ παρέποιε διδασκαλίαν τελέ-
 σασ αὐτῷ. τὴν γὰρ Σταγίρειον πόλιν, ἧς ἦν ἡμεῖς Ἀριστοτέλης,
 ἀνάστατον ἔπειτα γένηται, σιωπῶντι πάλιν, καὶ τοῖς
 ἀφαιρούμενοι ἢ δουλοῦντας τῶν πολιτῶν ἀποκατέστησεν.
 ἔργον μὲν οὖν αὐτοῖς καὶ ἀφαιρούμενοι ὅτι Μιέζαν νυμ-
 φαῖον ἀπέδραξεν, ὅπου μέγιστον ἡμεῖς Ἀριστοτέλους ἔδρας τε λι-
 θίνους, καὶ ὑποσκήτους παρὰ τοὺς δὲ κινύσων. εἴκειν δὲ Ἀλέξαν-
 δρος οὐ μόνον τὸν ἠθικὸν καὶ πολιτικὸν ἀφαιρούμενον λόγον, ἀλ-
 λά καὶ τῶν ἀπορήτων καὶ βαρυτέρων διδασκαλιῶν, αἵ οἱ
 αὐτοῖς ἰδίως ἀκροαματικαὶ καὶ ἐποπτικαὶ παρὰ τοὺς ἄλλους.
 τῶν δὲ ἐξέφερον εἰς πολλοὺς, μέγιστον ἦν γὰρ εἰς Ἀσίαν
 ἀφαιρούμενος, καὶ πυθόμενος λόγους πῶς ἐν βιβλίοις παρὰ
 τοῖς ἄλλοις ἀφαιρούμενοι ἐκδεδόσθαι, γράφει παρὰ αὐτὸν,
 ἔπειτα φιλοσοφίας παρὰ τοὺς ἄλλους, ὅτις οὐκ ἔστιν, ἡς ἀπὸ γρα-
 φῶν ὅσιν Ἀλέξανδρος Ἀριστοτέλῳ παρὰ τοῖς ἄλλοις. ὅσα ὀρθῶς
 ἐποπτοῦμαι ἡμεῖς τῶν ἄλλων, εἰ καὶ οὐκ ἐπαμειβόμενοι λόγους,
 οὗτοι πῶς ἔστιν αἰσθητοί; ἐγὼ δὲ βουλομένη αὐτῶν παρὰ
 τὰ ἄλλα ἐμπειρίας, ἢ τῶν δυνάμεσι ἀφαιρούμενοι. ἔρρωσο.
 αὐτῶν μὲν οὖν τῶν φιλοσοφῶν αὐτῶν ἀφαιρούμενος ἡμεῖς
 Ἀριστοτέλης, ἀπολογεῖται παρὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς ἐκδε-
 δομένων καὶ μὴ ἐκδεδομένων. ἀληθῶς γὰρ, ἢ μὴ τὰ φιλο-
 σοφικὰ παρὰ τοὺς ἄλλους, παρὰ διδασκαλίαν καὶ μάθησιν οὐδὲν ἔ-
 χουσα χηρῶν, ἀφαιρούμενοι τῶν πεπαυμένων ἀπὸ ἀφαι-
 ρῆς γένηται. δοκεῖ δὲ μοι καὶ τὸ φιλοσοφῆν Ἀλέξανδρον
 παρὰ τοὺς ἄλλους μάλλον ἐτέρων Ἀριστοτέλης. οὐ γὰρ μόνον τῶν
 περὶ τὴν ἠθικὴν ἀφαιρούμενος, ἀλλὰ καὶ νοσοῦσιν ἐβόησεν τοῖς φίλοις, καὶ
 σιωπῶντι παρὰ τοὺς ἄλλους πῶς καὶ διαίτης, ὡς ἐκ τῶν ἐπιτο-
 λῶν ἀφαιρούμενος. ἡ δὲ καὶ φύσει φιλόλογος καὶ φιλομαθῆς
 καὶ φιλαναγιώστης καὶ τῶν μὲν Ἰλιάδα τῆς πολεμικῆς
 ἀφαιρούμενος ἐφόδιον καὶ νομίζων καὶ ὀνομάζων, ἔλαβεν μὲν
 Ἀριστοτέλους διδασκασάντες, ἡ δὲ ἐκ τῆς νάρθηκος κελύφῃ
 εἶχεν ὅτι αἰετὸς τῆς ἐλπίδος κελύφῃ ἀφαιρούμενος παρὰ τοὺς ἄλλους
 φάλαγον, ὡς Ὀνησιπέδου ἰσόρηκεν. τῶν δὲ ἄλλων βιβλίων
 ὅσα ἔπειτα ἐν τοῖς ἄλλοις, Ἀρπαλον ἐκέλευσε πέμ-
 ψαι κακῆνος ἐπέμψεν αὐτῷ τῶν τε Φιλίστου βιβλίων, καὶ τῶν
 Εὐριπίδου καὶ Σοφοκλέους καὶ Αἰσχύλου τραγωδιῶν συ-
 χνάς, καὶ Τελέσου καὶ Φιλοξένου διδυμάχους. Ἀριστοτέ-
 λῃ δὲ θαυμάζων ἐν ἀφαιρούμενοι, καὶ ἀγαπῶν οὐχ ἥτιον (ὡς αὐ-
 τὸς ἔλεγε) τῶν παρὰ τοὺς ἄλλους, ὡς δὲ ἐκείνον μὲν ζῶν, ἀφαιρούμενος δὲ
 κατὰ τὸν ζῶν, ἔφερον ἀφαιρούμενος ἔργον, οὐχ ὥστε ποιῆσαι πῶς
 κακῶν, ἀλλ' αἰ φιλοφροσύνῃ τὸ σφοδρὸν ἐκείνου καὶ φερκτικόν.
 ὅσα ἔχουσα παρὰ αὐτὸν, ἀλλοτριότητος ἐγγύθεν τεκμήριον.
 ὁ μὲν τοῖς παρὰ τοὺς ἄλλους φιλοσοφῶν ἐμπειρικῶς καὶ σιωπῶντι ἀφαιρούμε-
 νος ἀπὸ ἀφαιρούμενος τῶν ἄλλων καὶ πόθος ὅσα ἐξέρρηξεν τὴν ψυχῆς,
 ὡς ἢ παρὰ Ἀλέξανδρον τε πῶς, καὶ τὰ περὶ τῆς Ἐπειοῦ
 τῆς πεντήκοντα πάλαι, καὶ Δαίδαμος καὶ Κάλανος οὐ-
 πτωσσοῦσας ἔργον μῦθους. Φιλίππου δὲ παρὰ τοὺς ἄλλους
 ὅτι Βυζαντίους, ἡ δὲ μὲν ἐκαδέκρης ὁ Ἀλέξανδρος, ἀπο-
 λειφθεὶς δὲ κύριος ἐν Μακεδονίᾳ τῶν παρὰ τοὺς ἄλλους καὶ
 τῆς σφραγίδος, Μεδάρων τε τοῖς ἀφαιρούμενος καὶ παρὰ τοὺς ἄλλους,
 καὶ πόλιν ἐλὼν αὐτῶν, τοῖς μὲν βαρβάρους ἀφαιρούμενος, συμμίκτοις δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις, Ἀλέξανδρον πόλιν παρὰ τοὺς ἄλλους
 ἔργον. ἐν δὲ Χαίρωνείᾳ τῆς παρὰ τοὺς ἄλλους Ἑλλάδος μάχης παρὰ τοὺς ἄλλους μετέργεν, καὶ λέγεται παρὰ τοὺς ἄλλους τῶν ἱερῶν
 λόγῳ τῶν Θεβαίων. ἐπὶ δὲ καὶ ἡμεῖς ἐδείκνυτο παλαιὰ παρὰ τοὺς ἄλλους τὸν Κηφισὸν Ἀλέξανδρον καὶ τοὺς ἄλλους δρῶν,

A philosophorum clarissimum & eruditissimum ac-
 ciuit, Aristotelem, praximumq; ei dedit institutio-
 nis praxclarum & decoru. Stagiram patriam Ari-
 stotelis, quam exciderat, iterum frequetauit inco-
 lis, ciuesq; qui in exilio aut in seruitute erat, redu-
 xit domu. Ludum eis & studii locu Nymphazum
 prope Miezam assignauit: vbi & hac aetate sedes A-
 ristotelis lapideas & ambulationes vmbrosas mo-
 strant. Opinio est Alexandrum ab eo non ethica
 modo & politica praxcepta percepisse, verum etiā
 ex interioribus & grauioribus disciplinis, quas a-
 croamaticas & epopticas illi peculiariter nuncu-
 pant neq; efferebant in vulgus, attigisse. Quum e-
 nim iam in Asiam transfisset, atq; ad se esset delatu
 commentarios de his ab Aristotele editos, philoso-
 phia nomine expostulans scribit ad eum literas,
 quarum hoc est exemplum, Alexander Aristoteli
 s. d. Parum recte fecisti quod disciplinas acroa-
 maticas vulgaueris. Vbi enim caeteris praxstabi-
 mus, si haec in quibus instituti sumus omnibus pro-
 miscua erunt disciplina? Ego vero optimaru re-
 rum scientia malle me q; potentia praxcellere.
 Vale. Quam illius ambitione Aristoteles leniens,
 purgat se de illis disciplinis, in luce prolatae & non
 prolatae. Reuera n. commentarius ille qui dicitur
 τὰ μὲν τὰ φυσικά, ad docendum vel discendu nihil ha-
 bet compendii. Est autem ea scriptus mente, speci-
 men modo vt esset eruditus. Ego quidem arbitror
 medicinae quoq; studio imbutu ab Aristotele Ale-
 xandru. Nanq; non tantu commentatione eius
 delectatus est, verum multis etiā amicis succurrit
 in morbis, praxscripsitq; certa remedia & rationem
 victus: quod ex epistolis eius discas. Fuit praxterea
 natura studiosus & multae lectionis. Iliada a. virtu-
 tis bellicae & credens & appellans institutione, ac-
 ce pit ab Aristotele correctam, quam ex narthecio
 vocant. Eam semper cum pugione (vt prodit One-
 sicritus) repositam habebat sub puluino. Aliorum
 libroru quum in superiorib. prouinciis non esset ei
 facultas, mandauit Harpalo vt mitteret. Ille misit
 ei Philisti libros, Euripidicq; & Sophoclis, & A-
 eschyli tragœdiaru magnam vim, Telestis quoque
 Philoxeniq; dithyrambos. Aristotelem vero, que
 initio suspexit & charum habuit no secus (vt ipse
 dicitur) quam parentem, q; huius beneficio vi-
 ueret, illius honeste viueret, habuit post suspicio-
 rem: non quo illu vlla in re laederet, sed familiari-
 tas, pristinum ardorem & dilectione non retinens,
 notam praxtulit alienationis. Hic tamen erga fa-
 pientiae studium innatus & collactaneus a prima
 aetate amor desideriumq; no effluxit ex animo e-
 ius: quod habitus Anaxarcho honos & quinquag-
 ingta missa talenta Xenocrati, Dandamisq; & Ca-
 lanus ita ab eo culti, testatur. Mouente in Byzanti-
 nos Philippo annu aetatis gerebat Alexander xvi.
 Demandata ei Macedonia & sigilli cum libera
 potestate cura, Medaros rebellates subegit, capto-
 que oppido expulit barbaros, ac deducit illuc co-
 lonia mistoru, Alexandropolin id appellauit. Prelio
 aduersus Gracos ad Charonea comisso interfuit,
 ac princeps dicitur in sacram Thebanoru cohori-
 tem incurrisse. Annosa quercus adhuc nostra me-
 moria prope Cephisu ostēdebat, Alexandri dicta,

ad quam tunc tetendit, neq; procul tumulus Macedonum abest. Hinc filium non immerito Philippus dilexit, ut etiam gauderet, quum Alexandrum Macedones regem, Philippum appellarent ducem. At domestici ex nuptiis & amoribus eius fluctus, contacto aliquatenus simul gynæcei ægritudine regno, multa iurgia inter eos magnasq; inuexere dissensiones, quas Olympiadis acerbitas, suspiciosa mulieris & tristis, quod incenderet Alexandrū, exaggeravit. Exagitavit maxime eas Attalus in nuptiis Cleopatras, quam Philippus virginem, amore præter ætatem captus, duxit. Nā quū in conuiuio Attalus, qui illius fuit auunculus, vino incaluisse, hortatus est Macedonas ut exposcerent à diis iustum ex Philippo & Cleopatra regni successorem. Exarsit inde Alexander, ac quum dixisset, Quid nos tibi, scelus? num adulterini videmur? scypho eum petiit. In eum Philippus stridoense exiliit, sed bona utriusq; fortuna, impacto per iram & vinum pede, est prolapsus. Cui Alexander insultans, Hic verò Macedones, inquit, in Asiā parabat ex Europa transmittere, qui ex lecto in lectum transgrediens procidit. Post hanc insolentiā abduxit secum Olympiada, q̄ in Epiro collocavit. Ipse contulit se in Illyricū. Interea Corinthius Demaratus hospes familiaris regis, & libere loqui apud regem solitus, inuisit Philippum. Postq̄ primæ salutationes & amplexus defluxere, percunctante Philippo, qui cōueniret inter Græcos, Scilicet tibi, inquit, conuenit, Philippe, solitudinem gerere Græciæ, qui domum tuam tanta seditione & malis obruisti. Ita ad se reuersus Philippus, missis nuntiis flexum Demarati opera Alexandrum reuocauit. Quum autem Pexodorus, Carix satrapa, necessitudinis vinculo se in Philippi societate insinuans, cuperet filiam suam stirpis maximā Aridæo Philippi filio despondere, atq; Aristocritum hac de re in Macedoniam misisset, sermones denovo agitati & calumniæ sunt apud Alexandrū ab amicis & matre, id agere Philippum ut splendidis nuptiis & insignibus subsidiis imponeret regno Aridæum. Hinc commotus Thessalum, tragædiarum histrionem, in Cariam legat ad agendum cū Pexodoro, ut misso adulterino & mentis impote, traduceret ad Alexandrum affinitatem, quæ conditio longe magis Pexodoro quam prior arrisit. Id Philippus quum olfecisset, Alexandrum in cubiculo, adhibito vno ex amicis & familiaribus eius Philota, Parmenionis filio, grauitur increpauit & amare obiurgauit ut degenerem, & spe, quæ eum

A πρὸς ἢ τότε κατεπλήωσεν, καὶ ὁ πολυάνδριον ἐπὶ ῥῶ τῷ Μακεδόνων ἐστίν. ἐκ μὲν οὖν τούτων (ὡς εἶχες) Φίλιππος ὑπερηγάπα τὸν υἱόν· ὥστε καὶ χαίρειν, τῷ Μακεδόνων Ἀλέξανδρον μὲν, βασιλέα, Φίλιππον δὲ, στρατηγὸν καλεῖντων. αἱ δὲ πρὸς τὴν οἰκίαν Ἰαστραχίαι ἀπὸ τῶν γάμοις καὶ τοῖς ἔρωσιν αὐτῶν, ἔπειν πινὰ τῆ βασιλείας τῆ γυναικωνίτιδι συννοσούσης, πολλὰς αἰτίας καὶ μεγάλας διαφορὰς παρεῖχον· αἱ δὲ τῆς Ὀλυμπιάδος χαλεπότης, δυσζήλου καὶ βαρυθύμου γυναικὸς, ἐπὶ μείζονας ἐποίησεν, παροξυνούσης τὸν Ἀλέξανδρον. ἐκφανεσάτην δὲ Ἀτάλος παρέσχε ἐν τοῖς Κλεοπάτρας γάμοις, ἡ δὲ Φίλιππος ἠγάγετο παρθένον, ἑραθεὶς παρῆλικίαν τῆς κόρης. θεῖος γὰρ ὢν αὐτῆς ὁ Ἀτάλος, ἐν ταῖς πότῳ μεθύων, παρεκέλευε Μακεδόνας αἰτῆσαι πρὸς θεῶν γήσιον ἐκ Φιλίππου καὶ Κλεοπάτρας γυνεῶσαι ἀφαιδοχον τῆς βασιλείας. ἐπὶ τούτῳ παροξυνθεὶς ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ εἰπὼν, Ἡμεῖς δὲ σοι, κακὴ κεφαλὴ, νόθοι δοκῶμεν; ἔβαλε σκύφον ἐπὶ αὐτόν· ὁ δὲ Φίλιππος ἐπὶ ἐκθρονὸν ἐξάνεστη, ἀπασάμενος ὁ δὲ ἴσος· ἀτυχία δὲ ἑκάτερου, ἀπὸ τὸν θυμὸν καὶ τὸν οἶνον ἐπέσεν σφαλεῖς. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἐφυβείζων, οὗτος μὲντοι (εἶπεν) ἄνθρωπος, εἰς Ἀσίαν δὲ Εὐρώπης παρεσκέδαζετο ἀφαιδοχον, ὡς ἐπὶ κλίνην ἀπὸ κλίνης ἀφαιδοχον ἀνατέτεσθαι. μὲν τούτῳ τὴν παρηνίαν, ἀναλαβὼν τῆ Ὀλυμπιάδα, καὶ κηλασῆσας εἰς Ἡπείρον, αὐτὸς ἐν Ἰλλυροῖς διέτριβεν. ἐν τούτῳ δὲ Δημήτριος ὁ Κορινθίος, ξένος, ὢν τῆ οἰκίας, καὶ παρρησίας μετέχων, ἀφίκετο πρὸς Φίλιππον, μὲν τῶν πρὸς τῆς δεξιῶσιν καὶ φιλοφροσύνας, ἐπρωτῆτος τῆ Φιλίππου πῶς ἔχουσιν ὁμοιοῖας πρὸς ἄλλήλους οἱ Ἕλληες, Γάνυ γὰρ (εἶπεν) σοι πρὸς τῆ Φίλιππου κήδεα δὲ Ἑλλάδος, ὡς τῆ οἰκίαν τὸν σεαυτῆ γένεως Ἰσαύτης καὶ κακῶν ἐμπέπληκας. οὕτω δὲ συμφερόντας ὁ Φίλιππος, ἐπέμ-

D ψε καὶ κατήγαγε, πείσας δὲ τῆ Δημαρέτου τὸν Ἀλέξανδρον. ἐπεὶ δὲ Γηξόδωρος ὁ Καρίας σαβάρης, ἱπποδύμενος δι' οἰκειότητος εἰς τῆ Φιλίππου συμμαχίαν, ἐβούλετο τῶν πρὸς τῆ τῆς θυγατέρων Ἀρριδάμω δὲ Φιλίππου γυναικαδιδῶναι, καὶ πρὸς τούτων Ἀεισκέιτον εἰς Μακεδονίαν ἀπέσφλεν, αὐτὸς ἐγίνοντο λόγῳ καὶ ἀφαιδοχον παρὰ τῆ Φίλων καὶ τῆς μητρὸς πρὸς Ἀλέξανδρον, ὡς Ἀρριδάμω ὅτι τῆ βασιλεία Φιλίππου γάμοις λαμβανέσθαι καὶ πρὸς τῆς μεγαλοῖς εἰσποικειούτος. ὑφ' ὧν ἄλλα παραχρῆς, πέμπει Θεσσαλὸν εἰς Καρίαν τὸν τῆς Σαγαδιῶν ὑποκριτὴν, Γηξόδωρον ἀφαιδοχον, ὡς χρεὶ τὸν νότον εἰσδῶναι, καὶ οὐ φρενῆρη, μεταρμόσασθαι δὲ κῆδος εἰς Ἀλέξανδρον. καὶ Γηξόδωρον μὲν οὐ παρέμικρον ἤρεσκε τούτῳ τῆ πρὸς τῆς μελλόντων· ὁ δὲ Φίλιππος ἀποδύμενος ὄντα τῆ Ἀλέξανδρον εἰς τὸ δωματίον, παρελαβὼν τῆ Φίλων αὐτῆ καὶ στυγῆτων ἕνα Φιλώταν τὸν Παριδιώνος, ἐπέτιμησεν ἰχυράς, καὶ πικράς ἐλοιδορήσεν, ὡς ἀγνή καὶ τῆ ἱπποκρίτων πρὸς αὐτὸν ἀγαθῶν ἀνάξιον, εἰ Καρὸς ἀνθρώπου, καὶ βαρβάρῳ βασιλεῖ δουλεύοντος, ἀγαπᾶ γαμβρὸς γυνεῶσαι. τὸν δὲ Θεσσαλὸν ἐνεσχε Κορινθίους ὅπως ἀναπέμψωσιν ὅτι πέδας δεδεμένον. τῆ δὲ ἄλλων ἐταίρων Ἀρπαλον καὶ Νέαρχον, ἐπὶ δὲ Φρύγον καὶ Πτολεμαῖον, ἐκ Μακεδονίας μετέστειν· οὗ

ἕσπερον Ἀλέξανδρος καταγαγὼν, ἐν ταῖς μεγίσταις ἔχε ἡμέταις. ἐπεὶ δὲ Γαυσαίας Ἀτάλου γνώμη καὶ Κλεοπάτρας ὑβριθεὶς καὶ μὴ τυχὼν δίκης, ἀνείλε Φίλιππον, ὁ μὲν πλείστον εἰς Ὀλυμπιάδα τῆς αἰτίας πρὸς τῆθεν, ὡς θυμομῆν τῶ νεανίσκῳ πρὸς γενεῶσιν αὐτῶν καὶ παροξυνάσασθαι ἔτιχον δὲ τις καὶ Ἀλέξανδρος ἀφαιδοχον.

Εὐερύσιον Πύρρον
βιβλ. vi. 4. 2.

λέγεται γδ, εἰτυχόντος αὐτῷ τῷ Πausανίου μὲν τὴν ὕβριν
 ἐκείνῳ, καὶ ἀποδυρομένου, παρ' ἐνέγκασθαι δ' τῷ Μηδείας
 ἰαμβεῖον, Τὸν δόντα καὶ γήματα καὶ γαριουμένῳ. οὐ μὲν
 ἄλλὰ καὶ τοῖς σωματίοις τῆς ἐπιβουλῆς ἀναζητήσας ἐκό-
 λασεν, καὶ τὴν Κλεοπάτραν ἀποδημοῦντος αὐτῆς τῆς Ο-
 λυμπιάδος ὡμῶς μετὰ χειραμένους ἠδράκτησεν. παρέ-
 λαβε μὲν οὖν ἔτη γερνῶς εἴκοσι τὴν βασιλείαν, φθόνους με-
 γάλους καὶ δεινὰ μίσση καὶ κινδύνους παρὰ ἀρχοθέν ἔχουσα. οὐ-
 τε γδ τὰ βάρβαρα καὶ παρὰ σικε γῆν τὴν δούλωσιν ἔφε-
 ρεν, ποθειῦτα τὰς πατρίους βασιλείας· οὔτε τὴν Ἑλλάδα
 κρατήσας τοῖς ὀπλοῖς ὁ Φίλιππος, οἷον καὶ ἀξέουξε καὶ πη-
 σούσαι χρόνον ἔσχει, ἀλλὰ μόνον μετὰ βαλῶν καὶ φερέσας
 τὰ παρὰ γήματα, πολλῶν σάλον ἔχοντα καὶ κίνησιν ὑπὸ ἀν-
 θείας, ἀπέλιπεν. φοβουμένων δ' τῶν Μακεδόνων τὸν χειρῶν,
 καὶ τὰ μὲν Ἑλλήνων πύργους ἀφείναι, καὶ μὴ προσβιάζε-
 σθαι τὸν Ἀλέξανδρον οἰομένων δεινῶν, τοῖς δ' ἀφισταμένοις τῶν
 βαρβάρων ἀνάκαλεῖσθαι παρὰ τῶν, καὶ δεσπύειν τὰς δε-
 χασ τῶν νεωτερισμῶν, αὐτὸς ἀπὸ ἐναντίων λογιζομένων ἄρμη-
 σε, πόλιν καὶ μεγαλοφροσύνην κτῆσθαι τὴν ἀσφάλειαν
 καὶ σωτηρίαν τοῖς παρὰ γήμασιν ὡς, καὶ ὀπιῶν ὑφ' ἐμῶν ο-
 φθῆναι τῷ φρονημάτων, ἐπιβησομένων ἀπὸ τῶν. τὰ μὲν οὖν
 βαρβαρικά κινήματα καὶ τοῖς ἐκείνους πολέμοις κατέπαυσεν
 ὁξέως, ἐπιδραμῶν στρατῶν μέχρι παρὰ τὸν Ἰόνον, ἢ καὶ Σύρ-
 μον ἐνίκησε μάχῃ μεγάλῃ τὸν βασιλέα τῶν Τριβαλλῶν. Θε-
 βαίοις δ' ἀφέναι πύργους, καὶ συμφροσίνῃ αὐτοῖς Ἀθη-
 ναίοις, ἐτέλων αὐτῶν φαίτω, ἀδύς ἦγε δεξιὰ πύργων τὴν δύ-
 ναμιν, εἰπὼν ὅτι Δημοσθένει, πᾶσα μὲν αὐτῶν, ἕως οὗ ἐν
 Ἰλλυριοῖς καὶ Τριβαλλοῖς, ἀποκαλοῦντι, μετὰ κίον δ' πε-
 εὶ Θεπάλια γυρόμενον, βούλεται παρὰ τοῖς Ἀθηναίων
 τεύχεσιν αὐτῶν φαίτω. παρὰ μίξας δ' τῆς Θεβας, καὶ δι-
 δοῖς ἐπὶ τῷ παρὰ γήμασιν μετανοῖαν, ἐξήτη Φοίνικα καὶ Γερ-
 ρύτιν. καὶ τοῖς μετὰ βαλλομένων παρὰ αὐτὸν ἀδειαν ἐκή-
 ρυθεν. τῶν δ' Θεβαίων ἀντιπαύτων μὲν παρὰ αὐτῶν Φιλώ-
 ταν καὶ Ἀντίπατρον, κηρυχόντων δ' τοῖς τὴν Ἑλλάδα βου-
 λομένοις σκελεθροῦ, τὰ τῶν μετὰ αὐτῶν, οὕτως ἔβρε-
 ψε τοῖς Μακεδόνας παρὰ πόλεμον. ἠγωνίσθη μὲν οὖν ὑπὸ
 δυνάμιν δεξιῆ καὶ πορφυρία, τὰ τῶν Θεβαίων,
 πολλὰ πλάσιοις ἔσι τοῖς πολεμίοις ἀντιπαύτων· ἐπεὶ δ' καὶ
 τῷ Καδμείαν ἀφέντες οἱ φροσῖ τῷ Μακεδόνων ἐπέπιπτον
 αὐτοῖς δεξιῶν, κληθέντες οἱ πλείους καὶ τὴν μάχην
 αὐτῶν ἐπέσον ἢ τὴν πόλιν ἢ τὴν διαρπαδίσσασα κατεσκάφη
 ὁ μὲν ὅλον, παρὰ δὲ κήσαντος αὐτῶν, τοῖς Ἑλλήνων ἐκπλα-
 γῆτας πάσῃ τηλικύτῃ καὶ τῆς ἀντὶς ἀβερμῆσιν, ἄλλως δὲ
 καλλωπισαμένου χαλεπῶτα, τοῖς τῶν συμμάχων ἐκλή-
 μασιν, (καὶ γδ Φωκίς καὶ Γλαταιῖς τῶν Θεβαίων κατη-
 γόρησαν) ὑπεξελόμενος δ' τοῖς ἱερείς, καὶ τοῖς ξείνοις τῷ Μα-
 κεδόνων ἀπὸ τῶν, καὶ τοῖς ἀπὸ Πινδάρου γερνῶν, καὶ τοῖς
 ὑπὸ ἐναντιωθέντας τοῖς ψηφισαμένοις τὴν ἀπόστασιν, ἀπέδο-
 το τοῖς ἄλλοις, παρὰ τριμυροῖς γυρομένοις· οἱ δ' ἀποστα-
 νόντες, ὑπὸ ἑξακιχλίους ἦσαν. οἱ δ' τοῖς πολλοῖς πάσῃ καὶ
 χαλεποῖς ἐκείνοις, ἀ τὴν πόλιν κατεῖχεν, Θεσπικῆς τινες
 ἐκχόφαντες οἰκίαν Τιμοκλείας γυναικὸς ἐσθλῆ καὶ σω-
 φρονος, αὐτὴ μὲν τὰ χεῖματα διήρπαζον, ὁ δ' ἠγεμὼν τῆ γυναικὶ παρὰ βίαν συγγενόμενος καὶ καταιγίνας, ἀ-
 νέκεινεν εἰ που χεῖσιν ἔχοι κεκρυμμένον ἢ δρυμῶν. ἢ δὲ ἔχειν ἀμολόγησεν, καὶ μόνον εἰς τὸν κῆπον ἀγαγούσα,
 καὶ δείξασα φρέαρ, εἰσάουσα ἔφη τῆς πόλεως ἀλισχευμένης καὶ βαλεῖν αὐτὴ τὰ ἡμιώματα τῶν χεῖματων.

A quippe quum appellasset eum post stuprum sibi il-
 latum Pausanias quiritareturq; , dicitur protulisse
 hæc Medæe iambica,

*Eum simul qui tradidit, simul scelus
 Qui duxit uxorem, simul nuptam novam.*

Veruntamen confcios insidiarum requisivit & pu-
 niuit : & quod de Cleopatra Olympias absente se
 atrociter consulisset, indignatus est. Igitur annos
 natus viginti regnum accepit magna invidia, gra-
 ui odio, & periculis pressum vndiq;. Quippe & vi-
 cinæ gentes domesticorū desiderio regum serui-
 tutem tentabant excutere: neq; Philippus Græciâ,
 quam subiugauerat armis, domandæ & pacandæ
 spatium habuerat, tantum conuersas & commistas
 res in magnis vndis & iactatione ob insolentiam
 reliquit. Timentibus ergo articulum Macedoni-
 bus, ac negotia Græciæ prorsus abiicienda Alexan-
 dro, nec vim censentibus afferendam, deficientes
 autem barbaros leniter ad officium reuocandos,
 fontiq; medendum nouationū, ipse ex diuersis cō-
 filiis adortus est audacia & animi magnitudine re-
 bus suis securitatem & salutē querere: existimans,
 si paulum modò animum demississet, cunctos se
 superfusuros ipsi. Barbarorum motus & suspecta
 inde bella compescuit, subito cum exercitu in-
 currens vsque ad Istrum, vbi Syrmum magno præ-
 lio Triballorum regem fudit. Thebanos autem
 accipiens rebellare atq; cum eis conspirare Athe-
 nienses, quo virum se ostenderet, confestim ex-
 exercitum per Thermopylas traduxit, dicens De-
 mostheni, qui puerum se, dum in Illyrico & Tri-
 ballis ageret, appellauerat: & adolescentulū, quum
 Thessaliam iniisset, velle sub Atheniensium mœ-
 nibus virum se monstrare. Vbi peruenit ad portas
 Thebanorum, permittit iis adhuc præteritorū po-
 nitentia, exposcit Phœnicem & Prothytem, & si
 quis ad se transfisset, fidem publicam pronuntiat.
 Ex altera parte de postcæribus ab eo Thebanis Phi-
 lotam & Antipatrum, pronuntiantibusq; per præ-
 conem, qui asserere vnâ in libertatem Græciam
 vellent, hi vt ipsis se associarent, tum cōuertit Ma-
 cedonas ad bellum. Certatum supra vires est ex
 parte Thebanorū, qui cum multis hostibus com-
 parati singuli erant. Vbi verò præsidarii Macedo-
 nes Cadmia relicta terga eorum cedere cœperūt,
 circumuenti pleriq; in ipsa acie cecidere. Vrbs ca-
 pta direptaq; & diruta, q; expectaret eo exemplo
 percussos & trepidantes quietē acturos Græcos.
 Colore tamen vsus alioquin hoc est, nō potuisse id
 se sociorū querimoniis denegare: quippe crimina-
 bantur eos Phœcæses & Platæenses. Sacerdotibus
 igitur Macedonumq; hospitibus omnibus exceptis,
 & Pindari stirpe, iisq; qui defectionē sciscitentibus
 repugnauerant, cæteros ad xxx millia sub corona
 vendidit. Occubuerāt supra sex millia. Inter mul-
 tas illas & atroces calamitates, quæ eam ciuitatem
 pressere, Thraces aliquot domū Timocleæ illustris
 fœminæ & castæ exciderūt. Prædam autem hau-
 serūt milites. Præfectus verò vbi ei per vim stuprū
 obtulit, quæsiuit ecquid alicubi auri vel argenti oc-
 culuisset. Illa habere confessâ, solū in hortos duxit,
 monstratoq; puteo, In hunc, inquit, dum expugna-
 tur vrbs, charissimas quasque res meas proieci.

Inclinationem
 pulcherrima
 oculum fatum
 vinculis ad A
 cæsi dignitate
 nimaduerit
 res sequenti
 mulier esse
 se, eius qui
 rum conser
 disse. C
 & factum
 Atheniens
 norum clad
 riorum sol
 præterit
 mibus offi
 eriam ex
 plum se
 non modo
 tem adhor
 ad ipsam d
 siquid sibi
 men (zpi
 fisse, ac
 sus verò
 einus, ill
 uiam qu
 suam & p
 ri patris
 rum, qui
 frustra
 vrbe Th
 in Illy
 fas dec
 nirepub
 irent sal
 peccant
 agebat. V
 lexandro
 te apicab
 uauit se
 ua, atq; A
 lutauit, aff
 Recede, in
 in tantum
 se contem
 celindian
 ipsum
 Alexander
 ad Apoll
 quod fura
 lenne orac
 otarent v
 dente, al
 plum. Qu
 uictus es
 fortis que
 cum P
 demum
 libit
 omni
 uam, in
 tu
 de
 in

Inclinantem caput & despicientem locum, impulit stans à tergo hominem, multisq; in eum pro- uolutis faxis oppressit. Ut rapta à Thracibus est in vinculis ad Alexandrum, primum ille ex ore & in- cessu dignitatem mulieris & magnanimitatem ani- maduertit imperterritæ, & constanter ducen- tes sequentis. Deinde interrogata à rege quænam mulier esset, Theagenis respondit sororem se esse, eius qui dimicasset acie pro libertate Græco- rum contra Philippum, & dux Chæroneæ ceci- disse. Cuius Alexander admiratus & responsum & factum, liberam abire cum liberis iussit. At cum Atheniensibus rediit in gratiam, quanuis Theba- norum cladem non modice tulissent. Nam myste- riorum solenne, quod in manibus erat, ob luctum prætermisere, refugientesque ad urbem suam om- nibus officiis coluere. Cæterum, siue ira eius fu- erit iam exatiata ut leonis, siue clementiæ exem- plum sæuissimo & tristissimo voluerit coniungere, non modo omni culpa liberavit eos, sed & ciuita- tem adhortatus est, susciperet rerum curam, quod ad ipsam deuoluendum imperium esset Græciæ, siquid sibi accidisset humanitus. Postmodum ta- men sæpius dicitur clades Thebanorum eum tor- fuisse, ac non paucis præbuisse se mitiorem. Pro- fusus verò admissum per temulentiam in Clitum fa- cinus, illamque contra Indos Macedonum igna- uiam quasi rudem relinquentium expeditionem suam & gloriam ad iram & inuidiam retulit Libe- ri patris. Neque verò quisquam fuit Thebano- rum, qui incolumes forent, qui postea rem vllam frustra ab eo postularet aut oraret. Hastenus de vrbe Thebana. Agentibus conuentum Græcis in Isthmo, vbi bellum cum Alexandro contra Per- sas decreuere, dux est declaratus. Quem quum vi- ri respub. tractantes philosophiq; frequentes obuiã irent salutatum gratulatumq; , idem officium ex- pectauit ab Sinopési Diogene, qui apud Corin- thū agebat. Ut hic in Cranio otium agens nihil de A- lexandro laborauit, profectus ipse ad illum est. For- te apricabatur tunc stratus. Paululum autem alle- uauit se sessum tanta hominum accedente cater- ua, atq; Alexandrum intuitus est. Qui vbi eum sa- lutauit, affatusq; requisitum ecqua re haberet opus: Recede, inquit, paulisper ex sole. Perhibetur hic in tantum permotus Alexander fuisse, & obstupui- se contemptus despicientiam hominis & animi celsitudinem, ut quum comites sui inter abeundū ipsum riderent luderentq; , Atqui ego, inquit, nisi Alexander essem, Diogenes esse vellem. Delphos E ad Apollinem de bello consulendum profectus, quod forte dies nefasti essent, quibus non erat so- lenne oracula edere, primo misit certos, qui vate orarent ut veniret. Recusante illa & legem præten- dente, ascendit ipse, atque vi traxit eam ad tem- plum. Quæ illius expugnata contentione ait, In- uictus es, fili. Id audiens Alexander, negauit se alias fortes quærere, sed habere quod peteret ab ea ora- culum. Postquã ad bellum mouit, cū alia prodigia deorum nuntiata sunt, tum Orphei signum apud Libethra, quod cupressinum erat, sub ea tēpestare copioso manauit sudore. Eo portēto omnibus ex- F territis, bono animo iussit illum Aristander esse, res eum gesturū nunquã obliterandas ac celebres,

A ἐγκύβιοντος ἢ τῆς Θρακῆς, καὶ κατασκεπτομένου τὸν τόπον, ἔωπεν αὐτὸν ἐξόπιαν θυρομήνη, καὶ τῆς λίθων ἐπεμβαλῶσαι πολλοῖς, ἀπέκτεινεν. ὡς ἢ ἀνήχητο πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον ὑπὸ τῆς Θρακῶν δεδεμένη, πρῶτον μὲν ἀπὸ τῆς ὀφθαλμοῦ καὶ τῆς βα- δίσσεως ἐφάνητις ἀξιοματικῆ καὶ μεγαλόφρων, ἀνεκπλή- κτως καὶ ἀδελφῶς ἐπομήνη τοῖς ἀγροῖσι. ἔπειτα, τῆς βασιλέως ἐρωτήσατος ἥτις εἴη γυναικῶν, ἀπεκρίνατο Θεαγῆοις ἀ- δελφῆ γερνέουσα, τῆς πατρὸς αὐτῆς πρὸς Φίλιππον ὑπὸ τῆς τῆς Ἑλληνῶν ἐλευθερίας, καὶ πεσόντος ἐν Χαίρωνείᾳ στρατηγῶτος. Γαμμάσας οὖν ὁ Ἀλέξανδρος αὐτῆς καὶ τῆς

B ἀποκρίσει καὶ τὴν πρῶτην, ἐκέλευσεν ἐλευθερὰν ἀπείναι με- τὰ τῆς τέκνων. Ἀπυλαίσι δὲ δηλαδὴ, καὶ πρὸ οὐ μετρίως ἐνεγκραῖσι τῶν Θεῶν δυσίχνημα. καὶ γὰρ τὴν τῆς μυ- σθίων ἐορτὴν ἐν χειρῶν ἔχοντες, ὑπὸ πένθους ἀφῆκαν, καὶ τοῖς καταφυροῦσιν ὅτι τὴν πόλιν ἀπώτων μετεδίδοσαν τῆς φιλοῦν στρατῶν. ἀλλ' εἴτε μετὰ ὃν ἦδη τὸν θυμὸν, ὡς πρὸ οὐ λέοντες, εἴτε ἐπιφάκεις ἔργον ὠμοπάτω καὶ σκυθρωποπάτω παρεβαλὴν βουλόμηνος, οὐ μόνον ἀφῆκεν αἰτίας πάσης, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἑαυτὴν ἐκέλευσε τοῖς πρῶτοις τὸν νοῦν τὴν πόλιν, ὡς, εἴ τι συμβαῖν πρὸς αὐτὸν, ἀρξουσιν τῆς Ἑλλάδος.

C Ὑπερον μὲντοι πολλάκις αὐτὸν ἡ Θεβαίων αἰῶσα συμφορὰ λέγεται, καὶ πρῶτον ἐκ ἐλίθου πρῶτον. ὅπως δὲ καὶ τῶν Κλεῖτων ἔργον ἐν οἴκῳ θυρομήνη, καὶ τὴν πρὸς Ἰν- δοῖς τῆς Μακεδόνων ἀποδύλασιν, ὡς πρὸ ἀτελή τὴν στρα- τεῖαν καὶ δόξα αὐτῶν στρατηγῶν, εἰς μὲν αἰῶσα Λιονύ- στου καὶ ἐμμεσιν. ἢ ἢ Θεβαίων ὁδοῖς τῆς πρῶτης θυρομήνη, ὅς ἐστι τὴν πρὸς καὶ δεητῆς ὕπερον οὐ διεπράξατο πρὸς αὐτῶν. ἢ τῶν μὲν τὰ πρὸς Θεῶν εἰς τὸν Ἰσθμὸν τῆς Ἑλλή- νων συλλεγῶτων, καὶ φησισαμῶν ὅτι Γερσας μετ' Ἀ- λεξάνδρου στρατῶν, ἡγεμῶν ἀνηγορεύθη. πολλὰν δὲ καὶ

D πολιτικῶν ἀνδρῶν καὶ φιλοσόφων ἀπηντηκῶτων αὐτῶν, καὶ σιωπηλοῦσιν, ἢ ληξέτω Διογῆνη τὸν Σινωπέα τῶν ποιή- σαι, ἀγατεροῦσιν πρὸς Κόρινθον. ὡς δὲ ἐκείνος ἐλάχισον Ἀλέξανδρου λόγῳ ἔχων, ἐν τῶν Κρανεῖα γαλιῶν ἦν, αὐ- τὸς ἐπορεύετο πρὸς αὐτὸν. ἔτυχε δὲ καὶ κατακείμενος ἐν ἡλίῳ, καὶ μικρὸν μὲν ἀνεκρίσει, αὐτῶν πρῶτον ἐστρατηγῶ- νων, καὶ διεβλέψεν εἰς τὸν Ἀλέξανδρον. ὡς ἢ ἐκείνος ἀσπα- σάμηνος καὶ πρῶτον αὐτὸν ἠρώτησεν εἰ πινος τυχερῶν δού- ληνος, Μικρὸν (εἶπεν) ἀπὸ τῆς ἡλίας μετὰ τῆς πρὸς τῆς λέ- γει τὸν Ἀλέξανδρον ἔτω ἀγατεροῦσιν καὶ γαμμάσας κατα- φρονητῶν τὴν ὑποψίαν καὶ τὸ μέγεθος τῆς ἀνδρῶς, ὡς τε τῆς πρὸς αὐτὸν, ὡς ἀπηρεσαν, ἀγαθῶν καὶ σιωπῶτων, Ἀλλὰ μὲν ἐγὼ (εἶπεν) εἰ μὴ Ἀλέξανδρος ἦμι, Διογέ- νης αὐτῶν ἦμι. βουλόμηνος ἢ τῶν πρὸς χεῖρας πρὸς τῆς στρατείας, ἢ λθεν εἰς Δελφοῖς καὶ τῆς τυχερῶν ἡμερῶν ἀπο- φροῦσιν ὕπνῳ, ἐν αἷς οὐ νενομίσθη θεμιστεύειν, πρῶτον μὲν ἐ- πεμπευε πρῶτον αὐτῶν τὴν πρῶτον ὡς ἢ στρατηγῶν, καὶ πρῶτον μὲν τὸν νόμον, αὐτὸς ἀσπασίας βία πρὸς τὸν ναὸν εἶλκεν αὐτῶν ἢ δὲ, ὡς πρὸς ἐξήτητην ἢ τῆς ἀσπασίας, εἶ- πεν, Ἀνίκητος εἰ ὡπαι. τῆτο ἀκρῶσας Ἀλέξανδρος, ἐκ ἐπὶ ἔφη χεῖρας ἐπὶ στρατηγῶν, ἀλλ' ἔχων ὃν ἐβούλετο παρ' αὐτῆς χεῖρας. ἐπεὶ δὲ ὤρμησεν πρὸς τὴν στρατείαν, ἀλλὰ πρὸς σημεῖα πρῶτον τῆς δαίμονιου ἡμέρας, καὶ τῶν

πρὸς Λεῖθηθρα τῆς Ὀρφείως ζόαιον (ἢ ἢ πρὸς ἐπίτητον) ἰδρῶτα πολλῶν ὑπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνας ἀφῆκεν. φοβῶ- μῶν ἢ πάντων τῶν σημείων, Ἀλέξανδρος ἐκέλευσε στρατῶν, ὡς ἀσπασίας καὶ πρῶτον κατεργασάμηνος πρῶτον

αὐτὸν ἰδρῶτα καὶ πόνον ὑμνοῦσι ποιηταῖς καὶ μουσικοῖς πα-
 ρίζοισι. τῆς δὲ στρατιάς ὁ πλῆθος, οἱ μὲν ἐλάχιον λέγον-
 τες, τρισμυριοὺς πεζοὺς, καὶ πεντακισχίλιους ἵππους· οἱ δὲ
 πλείστον, πεζοὺς μὲν τετρακισχίλιους καὶ τρισμυριοὺς, ἵπ-
 πείας δὲ, τετρακισχίλιους ἀναγράφοισιν. ἐφόδιον δὲ τούτοις,
 οὐ πλέον ἑβδομήκοντα ταλαίων ἔχον αὐτὸν Ἀριστόβουλος
 ἰσορεῖ· Δουεῖς δὲ, τετάρκοντα μόνον ἡμερῶν ἀφ' ἑσφίω.
 Οἰνοκρίτος δὲ, καὶ ἀφ' ἑσφίω πάλαι παρ' ἑσφίω. ἀλ-
 λά, καὶ παρ' ἀπὸ μικρῶν καὶ γενῶν οὕτως ὀρμώμενος, οὐ παρ-
 τερον ἐπέβη τῆς νεῶς, ἢ τὰ τῶν ἐταίρων παρ' ἑσφίω σκέ-
 ψάμενος, ἀπονεῖμα τῶν μὲν ἀγρόν, τῶν δὲ κάμιν, τῶν δὲ
 στωϊκίας παρ' ἑσφίω ἢ λιμῶνος. ἡ δὲ ἢ κατ' ἡλιωμένων καὶ
 ἀφ' ἑσφίω γαδὸν ἀπὸ τῶν βασιλικῶν, ὁ Περ-
 δίκης, Σεαυτῶν δὲ (εἶπεν) ὦ βασιλεῦ, τί καὶ ἀλείψεις; τῶ
 δὲ φησάντος ὅτι τῶν ἐλπίδας, Οὐκ οἶω (ἔφη) καὶ ἡμεῖς τού-
 των κρινώμεθα, οἱ μετὰ σοῦ στρατῶντες. παρατησα-
 μένου δὲ τῶ Περδίκου τῶν ἀφ' ἑσφίω κτήσιν αὐ-
 τῶν καὶ τῶν ἄλλων φίλων ἐνοιοῦντο αὐτὸ ἐποίησαν, τοῖς δὲ λαμ-
 βάουσι καὶ δεσμοῖς, παρ' ἑσφίω ἐχαίρειτο· καὶ τὰ πλείστα
 τῶν οἰ Μακεδονία ἀφ' ἑσφίω οὕτω κατ' ἡλιωσεν. τῶν δὲ
 μὲν ὀρμῆ καὶ παρ' ἑσφίω ἀφ' ἑσφίω τὸν Ἑλλησπόντον διεπέ-
 ρασεν. ἀνάβας δὲ εἰς Ἴλιον, ἔθυσεν τῇ Ἀθηνᾷ, καὶ τοῖς ἥρω-
 σιν ἔσπευσεν. τῶν δὲ Ἀχιλλέως στήλιον ἀλειψάμενος λίπα,
 καὶ μετὰ τῶν ἐταίρων στωϊκίας γυμνός, (ὡς παρ' ἑ-
 σφίω ἔσπευσεν, μακαρίσας αὐτὸν ὅτι καὶ ζῶν, φίλου
 πῖσος, καὶ τελευτήσας, μεγάλου κήρυκος ἔτυχεν. εἰ δὲ τῶ
 παρ' ἑσφίω καὶ τῶν δὲ τῶν πόλιν, ἐσφίω υἱός
 αὐτὸν εἰ βούλεται τῶν Ἀλεξάνδρου λύσαν ἰδεῖν, ἐλάχιστα
 φροντίζεῖν ἐκείνης ἔφη· τῶν δὲ Ἀχιλλέως ζητεῖν, ἢ τὰ κλέα
 καὶ τῶν παρ' ἑσφίω ὑμνοῖ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐκείνος. εἰ δὲ
 τούτῳ τῶν Δαρείου στρατηγῶν μεγάλην δυνάμιν ἠδρεγι-
 κῶν, καὶ παρ' ἑσφίω ἀφ' ἑσφίω ὅτι τῶν ἀφ' ἑσφίω τῶν Γραμνικῶν,
 μάχεσθαι μὲν ἴσως ἀνασχῶν ἔω, ὡς παρ' ἑσφίω τῶν Ἀ-
 σίας, παρ' ἑσφίω τῶν εἰσόδου καὶ δρεχίης· τῶν δὲ ποταμῶν δὲ βάθος,
 καὶ τῶν ἀνωμαλίαν καὶ βαρύνει τῶν πέραν ὄρεων παρ' ἑσφίω
 οὐκ ἔδει γίνεσθαι τῶν ἀπὸ τῶν μετὰ μάχης, τῶν πλείστον
 δεδιότων, ἐπίων δὲ καὶ τῶν παρ' ἑσφίω τὸν μῦθον νενομισμένων
 οἰομένων δεῖν φυλάττεσθαι, (Δαμοῖον γὰρ οὐκ εἰώθησαν οἱ
 βασιλεῖς τῶν Μακεδόνων ἐξάγειν τῶν στρατιῶν) τούτῳ μὲν
 ἐπιλωρῶσθε, κελύσας δὲ τῶν Ἀρτεμίου ἀγῶν. τῶ
 δὲ Παρμενίου ὡς ὁ παρ' ἑσφίω ὄρεος οὐσης, οὐκ εἰδὸς ἀπο-
 κινδυνῶν, εἶπὼν ἀγῶν τῶν Ἑλλησπόντον, εἰ φοβή-
 σεται τὸν Γραμνικόν, ἀφ' ἑσφίω ἐκείνον, ἐμβάλλει τῶν
 ῥόματι, οὐκ ἴλας ἵππων τρισχίλιων· καὶ παρ' ἑσφίω ἐναντία
 βέλη καὶ τόποις ἀπορρώγας, ὅπλοις καὶ ἀπεφεραγμένοις
 καὶ ἵπποις ἐλαμῶν, καὶ ἀφ' ἑσφίω ῥόματος παρ' ἑσφίω
 καὶ παρ' ἑσφίω, ἔδοξεν μαρτυρῶν καὶ παρ' ἑσφίω ἀπὸ τῶν
 μᾶλλον ἢ γὰρ στρατηγῶν. οὐ μὲν δὲ ἐμφί τῇ ἀφ' ἑσφίω
 βάσει, καὶ κρατήσας τῶν τόπων χαλεπῶς καὶ μόλις, ὑγρῶν
 καὶ παρ' ἑσφίω ἡμομένων ἀφ' ἑσφίω τὸν πηλόν, δι' ἑσφίω ἡλικία-
 ζετο φύρδιν μάχεσθαι, ἢ κατ' ἑσφίω συμπλέχεσθαι τοῖς
 ὅτι φερεμένοις, ὅτι εἰς τῶν ἡλικία καὶ τῶν ἡλικία τῶν ἀφ' ἑσφίω
 νοῦτας. ἐνέκλυτο γὰρ κραυγῆ, καὶ τοῖς ἵπποις παρ' ἑσφίω ἀλλοιῶν τοῖς
 στωϊκῶν. ὡσαύτων δὲ πολλῶν ἐπ' αὐτὸν, (ὡς δὲ τῇ πέλτῃ καὶ τῶ
 κέραιος τῇ χαίτῃ ἀφ' ἑσφίω, ἢς ἐκα-
 τέρωθεν εἰσῆκει παρ' ἑσφίω λυκῶν καὶ μεγέθη σαυμάτων) ἀκροπυρρῶν μὲν
 ὑπὸ τῶν ὑποπυρρῶν τοῦ θώρακος,
 οὐκ ἔ-

quæ multum sudoris & laboris decantantibus eas
 poetis & musicis essent præbituræ. Copiarum eius
 numerum, qui minimum edunt, peditum xxx
 millia, equitum quinque, qui maximum, peditum
 quatuor & triginta millia, equitum quatuor tra-
 dunt. Stipendium his lxx talenta, non amplius
 eum Aristobulus habuisse memoriæ prodidit. Du-
 ris triginta duntaxat dierum cibaria, Onesicritus
 insuper talenta ducenta eum habuisse æris alieni.
 Qui quamvis subsidiis rem suscepit adeo exiguis
 & angustis, non ante tamen conscendit quàm cō-
 sideratis rationibus amicorum erogasset huic a-
 grum, illi pagum, alteri vici prouentum vel por-
 tus. Quum iam essent vectigalia pene omnia dis-
 tributa regia & diplomatibus consignata, Perdic-
 cas, Tibi ipsi, rex, inquit, quid reliquum fecisti?
 Cui quum ille respondisset, Spes meas, Ergo nos
 quoque, inquit, qui auspicia sequimur tua, harum
 erimus consortes. Repudiantem assignatum sibi
 diplomate prædium Perdiccam nonnulli alii ex
 amicis sunt imitati. Accipientibus & petentibus
 largitus est benignè: ac patrimonium quidē Ma-
 cedonicum distributum hoc modo profudit. Hoc
 impetu & alacritate animi transmisit Helleston-
 tum. Ilii Mineræ sacrificauit, heroibusq; libauit,
 Achillis cippum vnxit, ac circum eum vnā cum a-
 micis de more cucurrit nudus, eiq; coronam im-
 posuit, beatum prædicans Achillem, quòd & dum
 viueret, fidum amicum, & post fata esset nactus
 magnum præconem. In obeundo & visendo op-
 pido, quum quæreret quispiam ex eo, velletne A-
 lexandri lyram contemplari. Non morari ait se il-
 lam, sed Achillis quærerere eam, qua decora & res
 gestas ille clarorum virorum celebrauerat. Inter-
 ea Darii duces ingentem manum conscripsere, a-
 ciemq; instruxerunt in ripa Granici. Ibi, velut in
 porta Asia, de ingressu & limine quodammodo
 erat dimicandum. Quum amnis altitudinem, ini-
 quitatemq; atque salebras plerique timerent vlt-
 rioris ripæ, quo pugnando euadendum erat, pars
 etiam solennia illius mensis in religionem trahe-
 rent (mense enim Dasio non erat moris regū Ma-
 cedonum signa mouere) hoc correxit, edicens vt
 denuò agerent Artemisium. Monente Parmenio-
 ne, quòd vesper esset, ne se cōmitteret periculo, ru-
 bore suffusum iri ait Hellepontum, hunc si formi-
 daret, quum traiecerit illum, simulq; irrupit in flu-
 men turmis equitum tredecim, ruensq; in infesta
 tela & loca prærupta, quæ armis stipata & equis e-
 rant, perq; vndam transuersos auferentē & obru-
 entem, videbatur furore & insaniam magis quàm
 consilio ducere. Attamen vrgens transitū supera-
 tis agrè magnòq; cum labore locis madidis lubri-
 cisq; ob limum, cuestigio coactus est, priusquam
 in ordinem aliquem collocaret transeuntes vale-
 ret, incondito agmine configere, ac viritim ma-
 nus cum inferentibus se hostibus conferere. Insti-
 terunt enim clamore illi, equosq; equis confere-
 tes lanceis, & post eas infractas gladiis pugnaerūt.
 Quum multi imminerent illi (erat enim pelta insi-
 gnis & galeæ iuba, quæ hinc inde pinnas directas
 habebat cādore & magnitudine singulares) iaculo
 sub lorice cōpagine percussus nō accepit vulnus.
 τοῖς ἵπποις, ἐχρῶντο δόρασι, καὶ ξίφεσι, τῶν δόρατων
 ὑπὸ τῶν ὑποπυρρῶν τοῦ θώρακος,
 οὐκ ἔ-

At Rhœface & Spithridate ducibus simul in ipsum inuehentibus, hunc declinavit, Rhœfaci præuenit lanceam loricato infligere. Ea præfracta, gladium strinxit. His commissis adigit Spithridates ex latere equum, atque Alexandrum acriter adortus copide barbarica ferit, cristamque cum altera auellit pinna. Galea probè quidem, sed ægrè tamen restitit ictui, ac mucro copidis supremos capillos eius perstrinxit. Alterum ictum librantem occupauit Clitus magnus hasta medium transfigere. Simul Rhœfaces ense ab Alexandro ictus cœcidit. Dum eo in discrimine & certamine equestris pugna versatur, phalanx Macedonum traiecit, & pedesres copie concurrerunt, haud strenuè tamen neque diu locum tenuerunt hostes, sed terga dederunt extra mercenarios Græcos. Hi enim in tumulo quodam globo facto in fidem recipi ab Alexandro petiere, qui ira potius quàm consilio princeps in eos impressionem faciens, confossum lateribus equum amisit. Alius fuit hic, non Bucephalas: & qui interfecti sunt aut vulnera acceperunt, his ibi contigit in præcipitem casum venire & cadere, dum cum viris fortibus & desperatis configunt. De barbaris peditum viginti millia, equitum duo millia quingenti cecidisse dicuntur. De Alexandri exercitu desiderati (vt Aristobulus author est) in totum quatuor & triginta, inter quos pedites nouem fuere. His statuas ex ære erexit, quas finxit Lysippus. Participans autem Græcis victoriam, Atheniensibus extra ordinem trecentos clypeos misit de spoliis. Cæteris manubiis in communi gloriosissimum titulum inscribi iussit, ALEXANDER PHILIPPI ET GRÆCI, PRÆTER LACEDAEMONIOS, DE BARBARIS ASIATICIS. Pocula, purpuram, atque eius generis Persicam prædam paucis exceptis matricuncta misit. Hoc prælio immensa rerum inclinatio est ad Alexandrum insequuta, adeoque imperii maritimi barbarorum domicilium permiscere se ei Sardeis, ac cætera ad eum defecere. vna restitit Halicarnassus & Miletus, quibus expugnatis, circaque omnibus subactis, suspensus animo fuit ad reliqua. Subinde properabat cum Dario quamplurimum configere, ac de summa rerum aleam iacere. Subinde deliberabat viribus & opibus maritimis prius quasi exercere se & roborare, inde in illum mouere. Fons est Lyciæ prope Xanthum oppidum. Huius id temporis aiunt exundatione inflati spontanea tabulam ab imo æream erupisse. figuram ea repræsentauit veterum literarum, quibus significabatur imperium Persarum euersum à Græcis desitutum. His erectus ad oram maritimam pacandam vsque ad Phœniciam & Ciliciam perrexit. Pamphylia percursus compluribus suppeditauit historicis elegans ad miraculum excitandum & pompam argumentum, quasi diuina quadam sorte cederet Alexandro mare, quod sæuum aliàs ex alto litus verberaret, rarò autem tenuia & resonantia sub abruptis & confragosis rupibus aperiret saxa. id quod Menander quoque indicat in comœdia ad rei nouitatem alludens,

Quantum Alexandrina iam ista. Quæro quod si forte quem,

εμφύλιω, αὐδμῶς δὲ λεωτοῖς καὶ ποροσηχεῖς ὑπὸ τὰ κρημνώδη καὶ παρέρρωστα τῆς ὀρεινῆς πάγους ἀφεικάλυπτοσαν. εἰρηλοῖ δὲ καὶ Μένανδρος, εἰ κωμῶδιᾳ παίζων πορὸς τὸ πῶδον. Ὡς Ἀλέξανδρος ἦδη ποδο. καὶ ζῆτα πια,

A *ὁκ ἐξώθη. Ροισάκην δὲ καὶ Σπιθριδάτην τῶν στρατηγῶν ποροσεμῶν ἀμῶ, τὸ μὲν ἐκκλίνας, Ροισάκη δὲ ποροσεμῶν τεθωρακισμῶν δὲ δόρυ, καὶ χαλκῶν τῆτο, ὅτι δὲ ἐν χειρὶ δῖον ἄρμησεν. συμπεπωκότων δὲ αὐτῶν, ὁ Σπιθριδάτης ὑποσησας ἐκ πλαγίων τὸ ἵππον, καὶ μὲν αὐτοῦ σιωξανασας, καὶ πῆδι βάρβαρικῆ κατὰ ἐγκέν καὶ τὸν μὲν λόφον ἀπὴρράξεν μὲν θάπτου πτεροῦ, δὲ ὁ κείνος πορὸς τὴν πληγὴν ἀκρίβως καὶ μόλις ἀπέχευεν, ὡς τε τῶν πορῶτων φάσμα τειχῶν τὸ πτερυγῶν τὸ κροτίδος. ἐτέραν δὲ τὴν Σπιθριδάτην παλιν ἐπαρῶν μῶν, ἔφασκε Κλεῖτος ὁ μέγας τῶν ζυγῶν δι-*

B *ελάσας μέσον. ὁμοῦ δὲ καὶ Ροισάκης ἔπεσεν, ὑπὸ Ἀλέξανδρου ξίφει πληγῆς. εἰς τῆτο δὲ κινδύνος καὶ ἀγῶνος ἔσης τὸ ἵππομαχίας, ἢ τε φάλαγγος διέβαινε τὴν Μακεδόνων, καὶ σιωξῆσαν ἀπεζῶν διωάμεις. οὐ μὲν ὑπέσησαν ἀνώστως ὅσδε πολὺ χρόνον, ἀλλ' ἐφυρῶν βαπόμῶν, πλεῖον τὴν μισθοφόρων Ἑλλήνων. ἔτοι δὲ πορὸς τὴν λόφον συσάντες, ἤπῳ τὰ πῆσα τὴν Ἀλέξανδρον. ὁ δὲ θυμῶ μᾶλλον ἢ λογισμῶ πορὸς ἐμβαλῶν, τὸν τὸ ἵππον ἀποβάλλει, ξίφει πληγῆτα δὲ τὴν πλοῦραν, (ὡς δὲ ἔπερος, ἔχῳ Βυκεφάλας) καὶ τῆς πλείους τὴν ἀποθανόντων καὶ βαυμαλιζόντων ἐκεῖ σιωξῆσαν κινδυνῶσασα καὶ πεσεῖν, πορὸς*

C *ἀνδρῶν ἀπεγνωσῶσ καὶ μαχίμοις συμπλεκόμενοις. λέξῶνται δὲ, πεζοὶ μὲν, δις μύριοι τὴν βαρβάρων, ἵπποι δὲ διχίλιοι πεντακῶσοι πεσεῖν. τὴν δὲ πορὸς τὴν Ἀλέξανδρον, Ἀριστοβουλος φησὶν τέσσαρας καὶ τεττακῶσ νεκροὺς ἡμέρας τῆς πρῶτης, ὡς ἐνεία πεζοὺς εἶ). τῆτων μὲν οὖν ἐκέλευσεν εἰκόνας αἰασαθῶσ καὶ χαλκῶσ, ἀσ Λύσιππος εἰργάσατο. κρινόμενος δὲ τὴν ἰκίω τοῖς Ἑλλήσιν, ἰδίᾳ μὲν τοῖς Ἀθηναίοις ἐπέμψεν τῶν ἀρχμαλώτων τετακῶσ ἀσπίδας, κρινῆ δὲ τοῖς ἄλλοις λαφύροις ἐκέλευσεν ὅτι τῆσ φιλολιμοσάτιω ὅτι τῆσ φιλῶ, ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ Ο ΦΙΛΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΟΙ*

D *ΕΛΛΗΝΕΣ, ΓΛΗΝ ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΙΩΝ, ΑΠΟ ΤΩΝ ΒΑΡΒΑΡΩΝ ΤΩΝ ΤΗΝ ΑΣΙΑΝ ΚΑΤΟΙΚΟΥΝΤΩΝ. ἐκ πρώμασ δὲ καὶ πορῶσ καὶ ὅσα τοιαῦτα τὴν Γερσικῶν ἔλαβεν, πρῶτα τῆσ μητεῖ, πλεῖον ὀλίγων, ἐπέμψεν. ἔτος ὁ ἀγῶν μετὰ τῶν δῖων ἐποίησεν τὴν πορῶσ μετὰ βολῶ πορὸς Ἀλέξανδρον ὡς τε καὶ Σαρδέις δὲ πορῶσ τὸ ὅτι τῆσ βαρβάρων ἡγεμονίας πορῶσ λαβεῖν, καὶ τὰλλα πορῶσ ἴσασα. μόνη δὲ Ἀλικαρνασῶσ ἀπέστη καὶ Μίλητος. ἀσ ἐλῶν καὶ κείνος, καὶ τὰ πορὸς αὐτῶσ πρῶτα χειρωσάμῶσ, ἀμφίβολος μὲν πορὸς τὰ λοιπὰ*

E *τῆσ γῶμῆ. καὶ πολλάκις μὲν ἔσπευδεν Δαρείω συμπεσῶν ἀποκινδυνῶσασ πορὸς τὸ ὄλων, πολλάκις δὲ πῆσ ὅτι τῆσ πορῶσ πορῶσ καὶ χεῖμασ διειροεῖτο πορῶσ οἱ ἐρασκήσας καὶ ῥῶσας αὐτὸν, ἔτῳσ αἰαβῶσιν ἐπὶ ἐκείνον. ἐστὶν δὲ τὴν Λυκίας κρημῆ πορὸς τὴν Ζαθῶν πόλιν, ἥσ τότε λέγῶσιν αὐτομάτως πορὸς τῆσ πορῶσ, ἐκ βυθῶ δέλτον ἐκπεσεῖν χαλκῶσ, τῶσ πορὸς ἔχουσαν χεῖμασ γραμμῶτων, εἰ οἱσ ἐδῆλυτο παύσασ τὴν Γερσῶν χεῖμασ ὑπὸ Ἑλλῶσιν κατὰ λυθῶσιν. τῶσ πορὸς ἐπαρῶσ, ἡπείγετο τὴν πορῶσ ἀνακαθῆσασ, μέγῆ τὴν Φοινίκης καὶ Κιλικίας, ἢ δὲ τὴν Παμφυλίας πορῶσ πορῶσ.*

F *μή, πολλοῖσ γέρονε τὴν ἰσοεικῶν ὑποσησας γραφικῆ πορὸς ἐκπληξῶν καὶ ὄκῶν, ὡς τῆσ ἰνὶ τῆσ πορῶσ πορῶσ Ἀλέξανδρον τὴν τῆσ ἀσπῶσ, ἀλλῶσ ἀεὶ τῆσ ἀσπῶσ ἐκπελάσας πορῶσ πορῶσ.*

" Αὐτόματ' ἔστ' παρέσαι. καὶν διελθεῖν θηλαδὴ Διάθα-
 " λείας δὲ τὸπον τιν', ὅστ' ἔσαι μοι βάρης. αὐτὸς δὲ Ἀλέ-
 ξανδρὸς ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς, ὁδὸν τοιοῦτον περατευσαμέ-
 νος, ὁδοποιήσας φησὶν τὴν λεγόμενὴν κλίμακα, καὶ διελ-
 θεῖν, ὁρμήσας ἐκ Φασήλιδος. δὲ καὶ πλείονας ἡμέρας ἐν τῇ
 πόλει διέτριψεν ἐν αἷς καὶ Θεοδέκτου τεθνηκότος (ὡς ἴφασ-
 σήλιδος) ἰδὼν εἰκόνα αἰακιδίου ἐν ἀγορῇ, μὲν δειπνον
 ἐπεκάμασε μεθύων, καὶ τῶν τε Φασίων ἐπέριψεν πολλοῖς. οὐκ
 ἀγρῶν ἐν παιδίῳ ἀποδιδούς τιμὴν τῇ θυροδότη δι' Ἀλε-
 ξανδρῶν καὶ φιλοσοφίαν ὁμιλία πρὸς τὸ αἶθρα. μὲν τῶν τε
 Πισιδῶν τε τοῖς ἀντιπάλαις ἦρει, καὶ Φρυγίας ἐχειροῦτο, καὶ
 Γόρδιον πόλιν, ἐστὶν Μίδου τοῦ παλαίου θυροδότη λεγόμε-
 νῶν, ὅθεν λαβὼν, τὴν θυροδότην ἀμαξῶν εἶδεν φλοῖον
 κενεῖας ἐσθιδόμενῶν καὶ λόγον ἐπ' αὐτῇ περὶ θυροδότην ὑπὸ
 τῶν βαρβάρων ἠκρυσεν, ὡς τὸ λύσαντι τὸν δεσμὸν, εἰμύ-
 ται βασιλεῖ θυροδότης οἰκουμένης. οἱ μὲν οὖν πολλοὶ φα-
 σι, τῶν δεσμῶν τυφλὰς ἐχόντων τὰς ἀρχὰς καὶ δι' ἀλλήλων
 πολλάκις σκληροῖς ἐλιγμοῖς ὑποφερόμενῶν τὸ Ἀλέξαν-
 δρον ἀμνησθῆναι λύσαι, ἀφαιτεμῶν τῇ μαχαίρᾳ τὸ σι-
 αμμα, καὶ πολλὰς δὲ αὐτῷ κενεῖας ἀρχαῖς φασι. Ἀ-
 ριστοβούλος δὲ καὶ πάλιν λέγει ῥαδίαι αὐτῷ τὴν λύσιν θυ-
 ροδότην ἐξελθόντι τῷ θυροδότη τὸ ἔσπερα καλούμενον, ὅ
 ζυγῶδεσμον, εἶθ' οὕτως ὑφελκύσαντι τὸ ζυγόν. εἰπεῖθεν Πα-
 φλαγίας τε καὶ Καππαδοκίας περὶ ἀναγόμενος, καὶ τὴν
 Μέμνονος ἀκρυσίας τελευτή, ὅς τ' ἐπὶ θαλάττῃ Δαρείου
 στρατηγῶν ἐπίδοξος ἦν, Ἀλεξάνδρῳ πολλὰ πρᾶγματα καὶ
 μυθίας ἀπὸ τῆς καὶ ἀρχαίας παρέξειν, ἐπὶ τῶν πρᾶ-
 τῶν αὐτῶν στρατείας μάλλον. ἡδὴ δὲ καὶ Δαρείου ἐκ Σούσων
 κατέβαινον ἐπὶ ἀναγόμενος τὸ τῶν πλῆθ' ἡς διωάμενος, (ἐ-
 ζήκοντα γὰρ ἦγε μυριάδας στρατῶν) καὶ πινος ὀνείρου θαρρῦ-
 νοντος αὐτὸν, ὃν οἱ μάχοι πρὸς χάριν ἐξήγησεν μάλλον ἢ καὶ
 τὸ εἶκος. ἐδόξε γὰρ πρὸς ἐνέμεαζ πολλὰ τὴν Μακεδόνων φά-
 λαγα. τὸν δὲ Ἀλέξανδρον ἐχόντα σολὴν ἡ αὐτὸς ἐφόρει
 πρᾶτερον, ἀσθμῶν ὡς βασιλέως, ὑποηρετῆν αὐτῷ
 παρελθόντα ἵεις τὸ τῶν Βήλων τέμενος, ἀφανῆ θυροδότη. ἀφ' ἧ
 τούτων (ὡς εἰπεν) ὑποεδηλοῦτο τῶν πρᾶτων θεοῦ, λαμπερῶ
 θυροδότη καὶ πρὸς φωνῆ τῶν Μακεδόνων. Ἀλέξανδρον δὲ
 τῆς μὲν Ἀσίας κρατήσιν, ὡς πρὸ ἐκράτησε Δαρείου δὲ
 ἀσθμῶν βασιλέως θυροδότη, παχὺ ἵστω δόξη τὸ βίον ἀπο-
 λείψιν. ἐπὶ δὲ μάλλον ἐθάρρησεν, κατὰ γοῖς δειλίαι Ἀλε-
 ξάνδρου πολὺν χρόνον ἐν Κιλικίᾳ ἀφαιτεμῶντος. ἡ δὲ ἡ
 ἀφαιτεμῶν ἀφαιτεμῶντος. ἡ δὲ οἱ μὲν ἐκ κέπων, οἱ δὲ λουσαμῶν
 ἐν τῶν τῶν Κύδνου ῥάδιαι κατὰ παχὺ πρᾶτων λέ-
 γουσι. τῶν μὲν οὖν ἄλλων ἰατρῶν ὁδοῖς ἐθάρρει βοήθειαν,
 ἀλλὰ τὸν κίνδυνον οἰόμενοι πάσης ἰσχυρότερον εἶναι βοήθειας,
 ἐφοβοῦντο τὴν ἐκ τῶν σφαλιῶν ἀφαιτεμῶν πρὸς τοῖς
 Μακεδόνας. Φίλιππος δὲ ὁ Ἀκρῶν μορφή μὲν εἶρα πρᾶ
 πρὸς αὐτὸν ὄντα, τῇ ἵφιλία πρᾶτων, καὶ δεινὸν ἡ θυροδότη εἰ
 κίνδυνος μὴ συγκινδυνώσῃ, μέγιστον τὸ ἐξάτης πείρας
 βοήθειαν καὶ πρᾶτων θυροδότη, ἐπεχείρησε φαρμακείαν καὶ
 σιωπέπεισεν αὐτὸν ὑπομείναι. καὶ πεινῶν, σπεύδοντα ῥωαδίῶν
 πρὸς τὸν πόλεμον. ἐν τούτῳ δὲ Παρμιδίων ἐπεμύεν ἐ-
 πιστολίῳ ἀπὸ στρατοπέδου, ἀφαιτεμῶντος αὐτῷ φυλά-
 ξασθαι τὸ Φίλιππον, ὡς ὑπὸ Δαρείου πεπεισμένοι ἐπὶ δω-
 ρείας μεγάλας καὶ γάμων θυροδότη, ἀφαιτεμῶν Ἀλέξανδρον.

Vltro currens adert hic coram:
 Sin meandum per maris fluctum profundi,
 Permeabilis mihi mox fit.

Alexander ipse in epistolis suis nihil portenti eius-
 cernendi iactans, iter narrat fecisse se per Climacæ
 appellatam, atq; ex Phaselide progressum eam per-
 agrasse. Vnde diēs complures eo in oppido substi-
 tit: quibus quum Theodecti iam fato functi (fuit
 autem Phaselides) statuam vidisset in foro locatā,
 perrexit eò saltatū à cœna temulentus, crebrasq;
 coronas ei iniecit, haud inuenustum tribuens per
 ludum honorem consuetudini, quæ per Aristote-
 lem & philosophiā ei cum illo intercesserat. Hinc
 Pisidas, quos in armis reperit, opprimit, Phrygiam
 subiugat. Gordium oppidum, quod veteris Midæ
 fertur domicilium fuisse, in fidem accipiens nobi-
 litatum illud spectauit vehiculum cortice reuiri-
 tum corneo, ac pro vero à barbaris accepit credi
 in fatis esse, qui vinculum id soluisset is vt imperio
 orbis terræ potiretur. Commemorant multi vin-
 culum, quòd tortuosis orbibus nodi in femetipsis
 identidem implicati celarent loramentorum ca-
 pita, Alexandrum soluere desperantem gladio ne-
 xum dissecuisse, atq; multa eo resoluta capita in-
 uenisse. Aristobulus verò sanè quæ expeditè no-
 dum ait eum soluisse, quum exemisset ex temone
 elauum, quem vocant, qui temoni alligat iugum,
 atq; ita inde iugum subtraxisset. Hinc Phaphlago-
 nas & Cappadocas in ditionem accepit. Adfertur
 etiam Menonis exitus, qui Darii præfectus classis,
 multum Alexandro laboris exhibiturus, sexcen-
 tasq; tricæ & negotia putabatur. Ita magis ad bel-
 lum in superiores prouincias promouendum est
 confirmatus. Iam Darius è Susis mouerat copiarū
 subnixus multitudine (quippe sexcenta millia mi-
 litum sub signis habebat) fretusq; somnio quodā,
 quod blandientes ei magis quàm pro verisimilitu-
 dine interpretati fuerāt magi. Macedonum agmē
 magno ignis fulgore visum est collucere: Alexan-
 der autem, quo antè ipse cultu fuerat indutus, quū
 regis esset asgandes sibi ministrare, ac quum in
 Beli templum esset ingressus, ex oculis esse sub-
 ductus. His mea sententia portendit deus magni-
 ficæ & claras res Macedonas gesturos, & potitu-
 rum Asia Alexandrum, sicut potitus ea Darius
 fuerat ex asgande factus rex, verum breui vitam
 cum gloria depositurum. Multo verò magis est
 animatus, quòd Alexandrum pro ignauo duce-
 ret, qui multum temporis truuisset in Cilicia.
 Detinuit eum morbus, quem alii eum ex labo-
 ribus, alii, quum in anni Cydno gelidissimo cor-
 pus abluisset, conceptum referunt. Hic quum ex
 cæteris medicis remedium nemo promitteret, sed
 periculum existimantes omnis superius opis esse
 timerent, si titubassent, obtrectationem apud Ma-
 cedonas, Philippus Acarnan spem salutis quidem
 in præcipiti videbat esse, verum amicitia eius fre-
 tus, & indignum ratus si cum rege in discrimine
 posito non vnà discrimen subiret, nec vltima re-
 media tentaret vel cum periculo, aggressus est
 remedium ei afferre, adhortatusque eum vt ad-
 mitteret id & hauriret, si festinaret valetudinem
 recipere, vt ad bellum pergeret. Inter hæc à Par-
 menione accepit ex castris literas, quibus ei de-
 nuntiat ne salutem suam committat Philippo, ma-
 gnis muneribus eum à Dario & nuptiis filix eius
 esse ad interficiendum Alexandrum redemptum.

Hic postquam epistolam accepit, nulli eam amicorum ostendit, sed subiecit eam puluino. Vbi dies illuxit, & Philippus cum amicis eius & poculo, in quo diluerat medicamentum, intrauit, tradidit illi epistolam, ipse medicinam accepit alacriter & intrepidè. Fuit mirificum & visendum spectaculum tum huius bibentis tum illius legentis, inde simul inter se dispari modo contuentium: verum Alexandri lato vultu & exporrecto suam in Philippum beneuolentiam & fidem præferentis, indignantis illius ob calumniam, & nunc deorum fidem inelamantis, manusque ad cælum tendentis, nunc in lectum incumbentis, & Alexandrum omisso metu, sibi hortantis vt fidem haberet. Medicamen enim superato initio corpore, quasi impulit & demersit in imum vires, vt vox quoque intercluderetur, atque interueniente in super animi defectu, sensus superesset exilis & perexiguus. Citò tamen sanitati à Philippo restitutus, viribusque recuperatis in conspectum Macedonum venit. Neque enim prius à consternatione discesserunt quam aspexissent Alexandrum. Erat in Datii præfidiis Macedo quidam extorris Macedonia, Amyntas, ingenii Alexandri non rudis. Hic molientem cernens Darium intra angustias in Alexandrum contendere, orauit eum vt subsisteret, atque operiretur illum in liberis & patentibus campis, qui tantis copiis aggressurus pauciores esset. Cui vt respondit Darius, vereri se ne maturarent hostes fugam capessere, & Alexander se subducere, Atqui, quod ad id pertinet, inquit, nihil est, rex, quod timeas : mouebit enim in te ille, & propè iam mouet. His dictis nihil mouit Amyntas Darium, sed motis signis ille in Ciliciam perrexit, simul Alexander contra illum in Syriam. Noctequum à mutuo occurso in itinere aberrassent, retò se recepere. Fuit eo casu Alexander lætus, qui occurrere intra fauces properabat hosti, Darius superiora repetere castra, atq; ex angustiis copias explicare. Iam enim intelligebat ab re in loca se coniecisse, ob mare, montes, & amnem interlabentem Pindarum, equitatu incommoda & passim interrupta, hostiumque paucitati opportuna. Locum Alexandro fortuna præbuit, verum hic acie instruenda ad victoriam obtinendam vicit beneficia fortunæ. Qui quum tanto barbarorum numero esset inferior, non dedit illis facultatem circumdandi se. Ipse dextero cornu quam sinistro productiore & exporrecto, oppositos sibi barbaros auertit ante signa dimicans, ac vulnus in femore accepit (vt Chares ait) à Dario, cum quo manus contulisset Alexander. Cæterum Alexander de hac pugna ad Antipatrum scribens, non meminit eius qui fauciauerat ipsum. Vulneratum quidem femur gladio, sed nihil ex vulnere periculi scribit accidisse. Insigni parta victoria, & plus centum & viginti millibus interfectis, non cepit Darium, qui quatuor aut quinque stadia fuga præceperat, sed curru & arcu eius potitus, recepit se, offenditque Macedonas ceteram opulentiam ex barbarorum castris immensam egerentes, tametsi expediti illi ad pugnam venissent, maximamque impedimentorum partem reliquissent Damasci.

A ο δὲ πρὸς τὴν ἐπιστολὴν ἀπαγορεύσας, καὶ μηδενὶ δείξας τῷ φίλῳ, ὑπὸ τῷ πορροκεφάλῳ ἀπέθηκεν. ὡς δὲ τὸ κερὸν παρῶντος εἰσῆλθεν μὲν τῷ ἐταίρῳ ὁ Φίλιππος τὸ φάρμακον ἐν κύλικι κρημίζων, ἐκείνῳ μὲν ἐπέδωκεν πρὸς τὴν ἐπιστολὴν, αὐτὸς δὲ τὸ φάρμακον ἐδέξατο πορροκύμῳ καὶ αὐτοπόσῳ ὡς τε θαυμαστικῶς καὶ θαυματοειδῶς πρὸς τὸν ὄψιν ἐπὶ τὸ μὲν, ἀναγνώσκων, πρὸ δὲ πίνωντος· εἶτα ἅμα πρὸς ἀλλήλους ἀποβλεπόντων οὐχ ὁμοίως, ἀλλὰ τὸ μὲν Ἀλέξανδρου φαρμάκῳ τὰ πορροκύμῳ καὶ ἀνακρημνίζῳ τὸ πρὸς τὸν Φίλιππον δὲ μύριδον καὶ πῖσιν ἀποφαινοντος· ἐκείνου ὅμως πρὸς τὴν ἀποβλήν ὀξυαμύρου, καὶ ποτε μὲν θεοκλυτοῦτος καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν ἀνατείνωντος τὰς χεῖρας, ποτε δὲ τῇ κλίνῃ πεπιπθὼς, καὶ τὸν ἀνακρημνίζοντα τὸν Ἀλέξανδρον ἀθυμῶν καὶ πρὸς ἐχθρὸν αὐτῶν. ὁ γὰρ φάρμακον ἐν ἀρχῇ κρημνίσαν τὸ σῶμα, οἷον ἀπέωσεν καὶ κατέδυσεν εἰς βάθος τὴν διώαμιν, ὡς τε καὶ φωνὴν ἐπιλείπειν καὶ τὰ πρὸς τὸ ἀνατείναν ἀσαφῆ καὶ μικρὰ κρημνίσαν ἡμέρας, λειποθυμίας ἐπιπεσούσης. οὐ μὲν ἀλλὰ ταχέως ἀναληφθεὶς ὑπὸ τῷ Φίλιππῳ, καὶ ῥώσας αὐτὸν, ἐπέδειξε τοῖς Μακεδόσιν. οὐ γὰρ ἐπαύοντο, ὡρὴν ἰδεῖν τὸν Ἀλέξανδρον, ἀθυμῶντες ἕω δὲ πῖς ἐν τῷ Δαρείῳ στρατῷ πεφθῶς ἐκ Μακεδονίας, ἀπὸ Μακεδῶν, Ἀμμύτας, οὐκ ἀπειροῦς τὸν Ἀλέξανδρον φύσεως· ἕτος ὠρμημύρον ἰδὼν Δαρείον εἶσω τῶν γενῶν βαδίζειν ἐπὶ Ἀλέξανδρον, ἐδείτο καὶ χεῖρας ὑπομῆναι, ἐν πλάτος ἐχρῆσι πεδίοις καὶ ἀναπεπταμύροις πρὸς ἐλάτῃνας πλήθει ποσῶν ἀναμαχούμῳ. ἀποκρινάμῳ δὲ Δαρείου δεδιέναι μὴ φθῶσιν αὐτὸν ἀποδράντες οἱ πολέμοι, καὶ ἀναφυγῶν Ἀλέξανδρος, Ἀλλὰ τούτου γε (εἰπὲν) ὁ βασιλεὺς, χάριν, θάρρει· βαδίσαι γὰρ ἐφείνος ἐπίσει, καὶ ἡδὸν ἡδὸν βαδίζει. ταῦτα λέγων Ἀμμύτας οὐκ ἐπέστη, ἀλλὰ αἰσῶς ἐπορεύετο Δαρείος εἰς Κιλικίαν, ἅμα δὲ Ἀλέξανδρος εἰς Συρίαν ἐπὶ ἐκείνον. ἐν δὲ τῇ νυκτὶ ἀναμύροις ἀλλήλων, αὐτῶν δὲ ἀνέσφραγον, Ἀλέξανδρος μὲν ἠδὸν ἠδὸν τε τῇ σιωπῇ, καὶ ἀπεύδων ἀπομύθῳ πρὸς τὰ γενῆ, Δαρείος δὲ τὸ πρὸς τὴν ἀναλαβεῖν στρατοπεδείαν, καὶ τῷ γενῶν ὀξυαμύρου τὴν διώαμιν. ἡδὸν γὰρ ἐγνώκει πρὸς τὸ συμφέρον ἐμβεβληκῶς εἶναι εἰς χεῖρας θαλάτῃ καὶ ὄρεσι καὶ ποταμῶν δὲ μέσῳ ῥέοντι τῷ Πινδάρῳ δύσιππα, καὶ διασπασμῶν πολλῶν, καὶ πρὸς τῆς ὀλιγότητος τῶν πολεμίων ἔχοντα τὴν ἴσιν. Ἀλέξανδρος δὲ τὸν μὲν τόπον ἢ τὴν τύχην παρέχον· ἐστράτησεν δὲ τῶν ἀπὸ τῆς τύχης ὑπαρχόντων πρὸς τὸ νικῆσαι, βέλτων. ὅς γε τοσούτῳ πλήθει τῶν βαρβάρων λειπόμῳ, ἐκείνοις μὲν οὐ παρέχε κύκλωσιν, αὐτὸς δὲ τῶν δόξῳ τὸ δῶνυμον ὑπερβαλῶν, καὶ ἡρόμῳ καὶ κέρας, φυγῶν ἐποίησεν τῶν καθ' αὐτὸν βαρβάρων, ἐν ποσῶν ἀγανίζομῳ ὡς τε βωδῶναι ἕξει τὸν μηρὸν, ὡς μὲν Χάρης φησὶν, ὑπὸ Δαρείῳ (συμπεσεῖν γὰρ αὐτοῖς εἰς χεῖρας) Ἀλέξανδρος δὲ πρὸς τῆς μάχης ἐπιπέλων τοῖς πρὸς τὸν Ἀντίπατρον, οὐκ εἶρηκεν ὅς τις ἕω ὁ βῶσας, ὅτι δὲ βωδείη τὸν μηρὸν ἐγκλειδίῳ, δεσχερῆς δὲ ὁσῶν ἀπὸ τῶν βῶμας συμβαίη, γέγραφε. νικῆσας δὲ λαμῶν, καὶ κατὰ βαλῶν ὑπὸ ἔνδεκα μυριάδων τῶν πολεμίων, Δαρείον μὲν οὐχ εἶλεν, τέσσαρας σάδῳις ἢ πέντε πορροβόντα τῇ φυγῇ· ὁ δὲ ἀρῶν καὶ τὸ πῖον αὐτῶν λαβῶν, ἐπὸν ἦλθεν καὶ κατέλαβεν τοῖς Μακε-

δόνας τὸν μὲν ἄλλον πλοῦτον ἐκ τῶν βαρβαρικῶν στρατοπέδων φέροντας καὶ ἀγανίζοντας ὑπερβαλλόντα πλήθει (καὶ πρὸς ἀξίων πρὸς τὴν μάχην πορροβόντων, καὶ τὰ πλείστα τῆς ἀποσκῆς ἐν Δαμασκῷ καὶ ἑσπῶντων)

πλὴ δ' Δαρεία σκίυλιν ἔζηρκύτας ἐκείνη, θεραπείας τε λαμπροῦς καὶ παύσατο καὶ ἡγεμονίας πολλὰν γέμουσαν. οὗτος οὖν ἀποδυσάμνος τὰ ὄπλα, πρὸς δ' ἑαυτὸν ἐβιάζετο, εἰπὼν, Ἰωάνη ἀποδυσάμνοι τ' ἀπὸ τῆς μάχης ἰδρῶτα τὰ Δαρεία λουῖν. καὶ τῶν ἑταίρων, Ματ' Δία (εἶπεν) ἀλλὰ τὰ Ἀλέξανδρον. τὰ γὰρ τῶν ἡγεμονίων εἶναι τε δεῖ καὶ πρὸς ἀρβύλας τε κραυγῶν. ὡς δὲ εἶδεν μὲν ὀλκία καὶ κρωατοὺς καὶ πύλους καὶ ἀλαβάρους, πρῶτα χρυσὸν ἠσκημῶνα παρὰ τῶν, ὡδῶδε δ' ἠεπέπον, οἶον ὑπὸ δ' ἑρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος ἐκ τ' ἑταίρων παρῆλθεν εἰς σκίυλιν ὑπὸ τῆς καὶ μεγέθη, καὶ τ' ἑταίρων ἑρωμάτων καὶ βαπέζας καὶ δ' εἶπνον αὐτὸν χροῖμα θάυματος ἄξια, ἀγαθὴν παρὰ τῶν ἑταίρων, τοῦτο δ' ὡς εἰκοι, (εἶπεν) δ' βασιλεύειν. ἔπειτα δ' ἠεπέπον αὐτὰ, φράζει τῆς ἐν τοῖς ἀχμαλώτοις ἀρμύρας μητέρας καὶ γυναικὰ Δαρείου, καὶ θυγατέρας δύο παρθένοι, ἰδούσας δ' ἄρμα καὶ τὰ τόξα, κρόσσας καὶ θρίβειν, ὡς ἀπολαλῶτος ἐκείνη. συχρὸν οὖν ὅπλων χρῶνον Ἀλέξανδρος, καὶ τ' ἐκείνων τύχης μᾶλλον ἢ ἑαυτῶν ἐμπειρίας ἡγεμόνος, πέμπει Λεονάτον, ἀπαφείλα καλῶσας ὡς οὔτε Δαρείος τέθνηκεν, οὔτε Ἀλέξανδρον δεδιέναι χρῆν. Δαρείω γὰρ ὑπὸ ἡγεμονίας πολεμῆν, ἐκείνης δ' ἡγεμονίας ὑπὸ δ' ἑταίρων βασιλεύοντος ἡξιοῦτο. τῆς δ' ἰσχυρῆς γυναικὸς ἡμέρου καὶ χρυσὸν φανέντος, ἐπὶ μᾶλλον ἡγεμονίας ἀχμαλώτοις τὰ ἀπὸ τῶν ἔργων ἀπὸ τῶν φιλαδέφωπα. θάψαι γὰρ ὅσοις ἐβούλοντο Περσῶν ἔδωκεν, ἑαυτῶν καὶ χροῖμα χρυσαμύρας ἐκ τ' λαφύρων θεραπείας τε καὶ πμῆς ἡ εἶχον, ἔδ' ὀποῦν ἀφείλιν, στυπάζεις δ' μείζονας ἐκαρπούτω τ' πρὸς τῶν. ἢ δ' καλλίστη καὶ βασιλικώτατη χάρις ἡ παρ' αὐτῆ, γυναικὶ ἡγεμονίας ἡγεμονίας ἀχμαλώτοις καὶ σώφροσι, μήτε ἀχρῶσά τι, μήτε ὑπονοῆσαι, μήτε πρὸς δόκησιν τ' ἀχρῶν, ἀλλ', ὡς περ ἐκ ἐν φραδπέδω πολεμῶν, ἀλλ' ἐν ἰερείς καὶ ἀγίοις φυλακῶν ἡγεμονίας παρθένοισιν, ἀπόρητον ἔχον καὶ ἀόρατον ἑτέροις διαγῶν. καὶ τῶν λέγεταί γα τ' Δαρεία γυναικὰ πολὺ πασῶν τ' βασιλίδων ὑπερεπεσάτω ἡγεμονίας, κατὰ τῶν καὶ αὐτὸς Δαρείος, ἀιδρῶν καλλίστος καὶ μέγιστος τῶν δ' παίδας εἰκοιναί τις γυναικῶν. ἀλλ' Ἀλέξανδρος (ὡς εἰκοι) τῶν νικῶν τῶν πολεμίων, δ' κρατεῖν ἑαυτῶν βασιλικώτερον ἡγεμόνος, οὔτε τῶν ἑταίρων, ἔτε ἄλλω ἐγνω γυναικὰ πρὸ γάμου, πλὴν Βαρσίνης. αὐτὴ δ' μὲν πλὴν Μένωνος τελευτῶν, χήρα ἡγεμονίας, παρὰ Δαμασχὸν ἐλάφθη. πεπαιδευμένη δ' παιδείας Ἑλληνικῆς, καὶ τ' ἑταίρων ὀπτικῆς ἔστα, καὶ παρὰ Ἀρταβάξ, γεγρότος ἐκ βασιλέως θυγατρῶν, ἐγνωσθη, Παρμυρίωνος πρὸς τῶν ἡγεμονίας τὸν Ἀλέξανδρον (ὡς φησιν Ἀριστοβουλος) καλῆς καὶ ἡγεμονίας καὶ δ' καλλὸς ἀφαιδῶν γυναικῶν. τῶν δὲ ἄλλας ἀχμαλώτοις ὄραν ὁ Ἀλέξανδρος καλλεῖ καὶ μεγέθει ἀγαφροσύνας, ἔλεγε παίζων, ὡς εἶσαν ἀληθινὰς ὀμμάτων ἀγ Περσίδες. ἀντεπιδεικνύμενος δὲ πρὸς πλὴν ἰδέαι τῶν ἐκείνων δ' τῆς ἰδίας ἐκράτειας καὶ σωφροσύνης καλλὸς, ὡς περ ἀψύχοις εἶχνας ἀγαλμάτων παρὰ πεμπεν. ἐπεὶ δὲ Φιλόξενος, ὁ τῶν ὀπτικῆς φρατῆρος, ἐγγραφῆν ἐπὶ παρ' αὐτὰ Θεόδωρον πνα Ταρατῖνον, ἔχοντα παίδας ὀπτικῶν δύο, πλὴν ὅψιν ὑπὸ φρεῖς, καὶ πωθησάμενος εἰ κορίται, χαλεπῶς ἐνεγκῶν, ἐβόα πολλάκις πρὸς τοὺς φίλους, ἐρωτῶν τί πώποτε Φιλόξενος ἀχρῶν αὐτὰ σιωπητικῶς, ποιαῦτα ὀνειδῆ πρὸς τῶν καὶ ἡγεμονίας. τὸν δὲ Φιλόξενον αὐτὸν ἐν ὀπτικῆ πολλὰ λυιδρῶσας,

A Tabernaculum Darii referuarant illi refertum egregiis seruitiis, instrumento regio & magna vi auri & argenti. Ibi confestim armis exutis ad balneum processit, dicens, Eamus ad abluendum Darii balneo contractum ex pugna sudorem. Ibi quidam ex amicis, Minimè verò, inquit, imò Alexandri. quæ enim ad victos pertinere, ea & esse & dici debent victoris. Ut holcia vidit, crossos, ampullas, alabastros, ex auro fabrefacta omnia, domusque excitatissimo odore ex aromatibus & vnguentis fragrauit, inde in tabernaculum transiit fastigio, laxitate, lecti mensarumque & cœnæ illius nitore admirandum, oculos ad amicos intendens. Hoc nimirum, inquit, erat regnare. Verfo ad cœnam nuntiat quispiam matrem vxoremque Darii, & duas filias virgines, quæ inter captiuas ducebantur, vbi viderunt currum & arcum illius, plangere & lamentari cum quasi peremptū. Diu ibi Alexander obticefcens, atque illarum magis quàm sua permotus fortuna, Leonatum mittit, imperatque vt nuntiet eis nec Darium mortuum, nec esse quod Alexandrum timeant: quippe bellum cum Dario Alexandrum de imperio gerere, neque illis quicquam ex pristina fortuna, quæ regnante fuerat Dario, defore. His dictis alleuata sunt & recreata fœminæ: multo verò magis iam captiuæ facta benigna comperere. Quoscunque vellent permisit eis Persas sepelire, vt quæ vestem & apparatus sumerent de præda: neque de cultu aut dignatione quam habuerant vel minimum detraxit. annua eis etiam prioribus maiora attribuit. At pulcherrimum & maximè rege dignum beneficium eius in fœminas generosas captiuas & castas extitit, quod nihil neque audirent, neque suspicarentur, neque expectarent turpe, sed quasi non in hostium castris, verùm in sacris & sanctis Vestæ templis seruata in abdito extra aliorum oculos agerent. Et quidem perhibetur Darii coniunx longè omnium reginarum fuisse venustissima, vt virorum ille pulcherrimus & eminentissimus: filiarum etiam similes fuisse parentum. Sed Alexander profectò, temperate sibi quàm hostes vincere magis regium ducens, nec has attigit, nec mulierem ante nuptias cognouit vllam, excepta Barsene. Hæc post Menonis mortem vidua Damasci capta est. Cum ea, quæ literis Græcis instituta & moribus erat placida, patre Artabazo ex filia regis prognato, concubuit Alexander, incitante eum (vt Aristobulus autor est) Parmenione, vt elegantem mulierem, & præter formam generosam attingeret. Cæteras captiuas vt vidit Alexander specie & statura eximias, dixit ioco, Quàm magni oculorum dolores sunt Persides! Ad æmulationem verò illarum formæ nitorem ostentans suæ continentia & moderationis, sicut inanimatas signorum imagines transmittibat eas. Quum rei maritimæ præfectus ad eum Philoxenus scripsisset, esse apud se Theodorum quendam Tarentinum, qui pueros duos haberet forma præcellenti, quærens an emeret eos, indignatus, atque identidem ad amicos exclamans, rogauit quàm vnquam in se turpitudinem deprehendisset Philoxenus, qui, desidens ibi, talem maculam procuraret sibi. Ipsi Philoxeno, in epistola multis proscisso conuitiis,

Theodorum iussit ut cum mercibus suis in malam rem ablegaret. Agnonem adolescentem etiam castigavit, quod sibi scripsisset Crobylum velle se celebris apud Corinthios nominis puerum comparare atque ad ipsum mittere. Quum ad eum delatum esset mercenariorum quorundam militum uxores à Damone & Timotheo Macedonibus, qui sub Parmenione merebant, stupratas, Parmenioni per literas mandavit, si manifesti criminis forent, ut eos tanquam natas ad hominum corruptelam beluas puniret atque interficeret. Ac de semetipso in hac epistola ad verbum scripsit, Ego enim non solum non vidisse inueniar Darii uxorem, aut videre cogitasse, verum nec verba facientes de eius decore sustinuisse audire. Dicebat mortalem se esse intelligere se potissimum ex somno & concubitu, quod ab eadem imbecillitate naturam incessat lassitudo & voluptas. Fuit & gulæ temperatissimus, quod cum aliis signis ostendit, tum suis ad Adan verbis, quam matrem adoptauerat, & Carix designauerat reginam. Nam quum comiter illa multa quotidie forcula ei & bellaria mitteret, coquos denique & pistores, quos putabat intelligentissimos, Nihil ait his sibi esse opus, meliores habere se coquos à pædagogo donatos Leonida, ad prandium iter antelucanum, ad cœnam angustum prandium. Idem ille, inquit, stragulorum meorum repositorium solitus erat adire vestiariumque, atque ea soluere, inspiciens nunquid mihi ad mollitiem mater vel ad luxum addidisset. Iam in vinum quoque fuit minus opinione effusus. Habitus est tamen ob spatium, quod non bibendo magis quam fabulando producebat, singulis calicibus prolixum sermonem interponens semper, idque quum abundaret otio, quando à negotiis quidem non vinum illum, non somnus, nullus ludus, non nuptiæ, non spectaculum (sicut alios duces) abduxit. Testatur vita, quam, etsi egit brevissimam, plurimis maximisque rebus gestis implevit. Quum vacuus esset ubi primum surrexit, & sacra diis fecit, mox prandebat sedens: inde tempus traducebat vel venando, vel commentando, vel aliquid inter milites disceptando, vel legendo. Si iter faceret minus vrgens, discibat simul in progrediendo aut iaculari, aut in curum concitatum insilire & desilire. Crebrò præterea animi causa vulpes venabatur & aucupabatur: quod discas ex diario eius. Vbi ad diuersorium venit, & ad balneum vngendumque vertit se, rogabat panificum & coquorum magistrum, ecquid cœna rectè & ordine parata esset. Ad cœnam ferò & sub tenebras iam accumbebat. Erat mirifica eius sedulitas & circumspectio in mensa, nequid inæqualiter aut incuria distribueretur. Comportationem (vti diximus) in longum fabulando trahebat. Et qui alioquin omnium regum erat in consuetudine festiuissimus, neque vllius exors leporis, tunc iactantia odiosus euadebat, & plus satis castrensis: atque cum ipse ad arrogantiam delabebatur, tum mancipabat seipsum adulatoribus, à quibus optimi conuiuiæ obterebantur, qui neque certare volebant cum adulatoribus, neque minus quam illi eum audebant predicare. Hoc enim periculum adferebat, illud ducebant turpe. A populis lautus conferebat se dormitum usque in meridiem subinde. Interim totum diem cubabat.

A *ἐκέλευεν αὐτοῖς φορτίοις τὸ Θεόδωρον εἰς τὸ ὄλεθρον ἀποπέμψαι. ἐπέπληξεν δὲ καὶ Ἀγνώνη νεανίσκῳ, γραψάντι πρὸς αὐτὸν, ὅτι Κρωβύλον δὲ δοκιμουῖα ἐν Κορίνθῳ, βούλεται παρὶ τὸν ἀγαθὸν πρὸς αὐτὸν. πωθητὸν ὁμοφύρων Ἰωνῶν γυνάμα διεφθαρμένα Δάμωνα καὶ Τιμόθεον Μακεδόνας, τῶν ὑπὸ Παρμενίωνι στρατευομένων, ἔγραψε Παρμενίωνι, κελύων, εἰς ἐλέγχωσιν, ὡς θηρία ὅτι καὶ αὐτοὶ τῶν αὐτῶν γυνάμα ἡμοφροσάμμοι ἀποκτείναι. καὶ πρὸς αὐτὸν καὶ λέξιν, ἐν ταύτῃ τῇ ἐπιστολῇ γέγραφε, Ἐγὼ γὰρ ἔχω ὅτι ἑώρακὼς ἀπὸ Διρητίου τὸν Δαρείον γυνάμα καὶ βεβυλλομῆρος ἰδεῖν, ἀλλ' ἔτε τῶν λεγόντων πρὸς τὸν ὁμοφροσάμμοιο πρὸς δεδεγμῆρος τὸ λόγον. ἔλεγχον δὲ μάλιστ' ὁμοφροσάμμοιο ἀπὸ τῆς ἀσπίδος καὶ τῆς σιμοσιάζειν ὡς ἀπὸ μίας ἐπιπόμμοιο ἀσπίδος τῆ φύσει καὶ τὸ πονοῦν καὶ τὸ ἠδύμμοιο. ἡ δὲ καὶ γὰρ ἐγκρατέστατος, ὡς καὶ τῶν ἄλλοις τε πολλοῖς ἐδηλώσεν, καὶ τοῖς πρὸς Ἀδερμλεφείσιν, ἡ ἐποίησατο μητέρας, καὶ Καρίας βασιλίσσου ἀπέδειξεν. ὡς γὰρ ἐκείνη φιλοφροσάμμοιο πολλὰ μὲν ὄψα καθ' ἡμέραν ἀπέπελλεν αὐτὰ καὶ πέμμαστα, τέλος δὲ τὸς δοκίμους (εἰ) δεινοτάτους ὄψοποιούς καὶ ἄριστοποιούς, ἔφη τῶν μὴ δὲν δεῖσθαι. βελτίονας γὰρ ὄψοποιούς ἔχειν ὑπὸ τῷ παιδαγωγῷ Λεωνίδου δεδεγμῆροι αὐτῶν πρὸς μὲν τὸ ἀεῖσθαι, νυκτοπορίαι, πρὸς δὲ τὸ δεῖπνον, ὀλιγαεισίδου. Ὁ δὲ αὐτὸς ὄψα αἰὲρ (ἔφη) καὶ τῶν φραμάτων ὅτιων ἐπὶ ἀγγεῖα καὶ τῶν ἱματίων ἔλυσεν, ὅτι σκεπτῶν μή τι μοι ὑπερεῖν ἢ πρὸς αὐτὸν ἢ μήτηρ σιωτέησεν. ἡ δὲ καὶ πρὸς οἶνον ἦπτον ἢ ἐδόκει καταφερέσθαι. ἐδόξε δὲ ἄρα τὸ γέροντος, ὃν οὐ πίνων μάλλον ἢ λαλῶν εἶλεκεν, ἐφ' ἐκείνης κύλικος ἀεὶ μακρὸν πῖνα λόγον ἄρα πρὸς αὐτὸν, καὶ ταῦτα, πολλῆς σχολῆς οὐσης. ἐπεὶ πρὸς γε τὰς πρὸς αὐτὸν οἶνος ἐκείνον, οὐχ ὑπνος, οὐ παιδάριος, οὐ γάμος, οὐ γέα, κατὰ τὸ ἄλλοις φρατρηγῶν, ἐπέσχε. δηλοῖ δὲ ὁ βίος, ὃν βιώσας βραχὺν πόρνα πασιν, πλείων καὶ μεγίστων πρὸς αὐτὸν ἐπέπλησεν. ἐν τῷ ταῖς σχολαῖς, πρὸς μὲν αἰσάτας καὶ γύσας τοῖς θεοῖς, ἄλλοις ἢ εἰσα καὶ ἀλλοῖς, ἐπειτα διημέρῳ κινήσων, ἢ σιωπάσων, ἢ δικάζων τῶν πολεμικῶν, ἢ αἰαγινώσκων. εἰ δὲ ὁδὸν βαδίσει μὴ λίαν ἐπιήρυσαν, ἐμάρτανεν ἄμα πορβόμμοιο ἢ πρὸς αὐτὸν, ἢ ὅτι βάνειν ἀρματατοῦ ἐλαυομῆρου καὶ ἀποβάνειν. πολλάκις δὲ παίζων, καὶ ἀλώπεγος ἐδηρῶν, καὶ ὄρνιθας, ὡς ὅτι λαβεῖν ἐκ τῶν ἐφημερίδων. κατὰ αὐτὸν δὲ καὶ ἡρόδοτος πρὸς λουστῶν ἢ ἀλειμμο, τοῖς ὅτι τῶν σιτοποιῶν καὶ μαγειρῶν ἀέκρινεν εἰ τὰ πρὸς τὸ δεῖπνον ὄψα πρὸς αὐτὸν ἔχοισι. καὶ δεῖπνεῖν μὲν ὄψα καὶ σκύτοις ἢ ὄψα κατακλινομῆρος ἦρχετο. θαυμαστὴ δὲ ἡ ὅτι μέλαια καὶ πρὸς αὐτὸν ὅτι τῆς φραπέτης, ὅπως μὴ δὲν δούσας, μὴ δὲ ὀλιγάρως ἀφένεμοιτο. τὸν δὲ πότον (ὡς ὄψα εἶρηται) μακρὸν ὑπὸ ἀδολεχίας ὄξετείνειν καὶ πάλλα πρὸς αὐτὸν ἢ δούσας ὡν βασιλέων σιωεῖται, καὶ χάριτος ὄψα μίας ἀμοιρῶν, τότε ταῖς μεγαλαυχίαις ἀπὸ τῆς ἐγένετο, καὶ λίαν φραλιωκῶν, αὐτὸς τε πρὸς τὸ χριμῶδες ὑποφροσάμμοιο, καὶ τοῖς κλάσιν. εἰ αὐτὸν ἀνεκῶς ἰππάσιμον, ὅψα ὡν*

B *οἱ γὰρ ἐστὶν αὐτῶν ἐπετελεῖσθαι, μήτε ἀμυλλᾶσαι τοῖς κλάσιν μήτε λείπεσθαι βουλόμμοιο τῶν αὐτῶν ἐπαίνων. Ὁ μὲν γὰρ, ἀγρὸν ἐδόκει, τὸ δὲ κίνδιων ἔφερον. μὲν δὲ τὸν πότον λουστῶμμοιο ἐκάθευδε πολλάκις μέγιστος ἡμέρας. ἐστὶν δὲ ὅτε καὶ διημερῶν ἐπὶ ταῖς κελύων.*

αὐτὸς μὲν οὖν ἐξ ἑλίων ἐγκρατὴς ἦν, ὡς τε καὶ τὰ σποδμωτάτα
 πολλάκις τ' ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ χρημίζομένων ἀκροδρῶν καὶ
 ἰχθύων, ἐκείσ' αὖθις περὶ πόλιος τ' ἐταίρων, πολλάκις ἑαυτῷ
 μοιφ' ἠδὲν καταλιπεῖν. ὁ μὲν τοὶ δεῖπνον ἰὼ αἰεὶ μεγαλο-
 τρεπές, καὶ τοῖς ἄτυχήμασι τ' ἀπαθῆς ἄμα σιωπῶσα
 μήνης, τέλος εἰς μυρίας δραχμαὶς πωρήθη. ὁ αὖτα δὲ
 ἔφη, καὶ ποῦτον ὠρεῖσθαι τελεῖν τοῖς ὑποδεχομένοις Ἀλέξαν-
 δρον. μὲν γὰρ μάχην τ' ἐπὶ Ἰσῶν, πέμψας εἰς Δαμασκόν,
 ἔλαβεν τὰ χρηματὰ καὶ τὰς ἀποσκευὰς, καὶ τὰ τέκνα καὶ τὰς
 γυναικῶν τῶν Περσῶν καὶ πλείστα μὲν ὠφελήθησαν οἱ τῶν
 Θ. ασαλῶν ἱπποῖς. πούτοις γὰρ ἀδρας ἀγαθοὺς ἀφ' ἑσθῆ-
 τως ἐπὶ τῇ μάχῃ ἠρομήτους, ἐπεμψεν ἑπίτηδες ὠφελή-
 θῆναι βουλομένων. ἐνεπλήθη δὲ καὶ ὁ λοιπὸν ἴππο-
 εἰας ἑξατόπεδον. καὶ γευσάμενοι τότε πρῶτον οἱ Μακε-
 δόνες χρυσοῦ καὶ ἀργύρου καὶ γυναικῶν καὶ ἀφίτης βαρ-
 βαρικῆς, ὡς αὖθις κύνες, ἔσπευδον ἀλάμενοι σίβου, δῖο κειν καὶ
 αἰγυρίων τὸν Περσῶν πλοῦτον. οὐ μὲν δὲ Ἀλέξανδρος
 πρῶτον ἐδόκει κρατύνεσθαι τὰ πρὸς θαλάσση. Κύπρον
 μὲν οὖν ἄρ' οἱ βασιλεῖς ἦσαν ἐγκρατεῖς αὐτῷ, καὶ Φοινί-
 κην, πλὴν Τύρου. Τύρον δὲ πολιορκῶν ἐπὶ ἡμέρας, χό-
 μασι καὶ μηχαναῖς καὶ τετήρησι ἀφ' ἑσθῆτος ἐκ θαλάτ-
 τῆς, ὅσαρ' εἶδε τὸν Ηρακλέα δόξιομένον αὐτὸν ἀπὸ πύ-
 λων καὶ κελουῶτα. τῶν δὲ Τυρίων πολλοῖς καὶ τοῖς ὑπνοῖς ἔ-
 δοξεν ὁ Ἀ. πολλῶν λέγειν ὡς ἀπεισι πρὸς Ἀλέξανδρον. ἔγ-
 γράσειν αὐτῷ τὰ πρὸς ἀσπίδα καὶ τὴν πόλιν. ἀλλ' αὐτοὶ
 μὲν, ὡς αὖθις ἀφ' ἑσθῆτος ἀλμυροῦτα πρὸς τοὺς πολεμίους
 ἐπὶ ἀλμυρῶν τὸν θεὸν εἰληφότες, σειρῆς τε πρὸς Κολοσσῶν
 πρὸς ἑσθῆτον αὐτῷ, καὶ κατὰ τὴν πύλιν, Ἀλέ-
 ξανδρῆσιν κελουῶτες. ἑτέραν δὲ ὄψιν Ἀλέξανδρος εἶδεν καὶ
 τοῖς ὑπνοῖς. σάτυρος αὐτῷ φημὶς ἐδόκει πρὸς παύσειν πρῶ-
 τῶν. εἶτα βουλομένου λαβεῖν, ὑπεξέφυγμ. τέλος δὲ,
 πολλὰ λιπαρήσαντος καὶ πρὸς ἀσπίδα, ἦλθεν εἰς χεῖρας.
 οἱ δὲ μάρτυρες τοῦ ὄψεως ἀφ' ἑσθῆτος, ὅτι ἀπὸ τῆς ἑσθῆ-
 τος αὐτῷ, Σὴ ἠρήσεται Τύρος. καὶ κελουῶν δὲ πῶς δεικνύουσι
 πρὸς ἰὼ καὶ τοῖς ὑπνοῖς ἰδεῖν ἔδοξεν τὸν σάτυρον. ἀφ' ἑσθῆ-
 τος δὲ τῆς πολιορκίας ἐπὶ τοῖς Ἀραβασ τοῖς πρὸς ἑσθῆ-
 τος πρὸς Ἀντιβανίω ἑξατόπῃ, ἐκινδύωσιν ἀφ' ἑσθῆ-
 τος παιδαγωγῶν Λισίμαχον. ἔξηκτου δὲ αὐτῷ, λέγων
 τὸ Φοινικῶν ὅτι καὶ χεῖρων ὄψεως πρὸς ἀσπίδα. ἐπὶ δὲ πλη-
 σιάσας τοῖς ὄρειοις, καὶ τοῖς ἴπποισι ἀπολιπὼν, πρὸς ἑ-
 σθῆτον, οἱ μὲν ἄλλοι πολὺ πρὸς ἑσθῆτον, αὐτὸς δὲ τὸν Λυ-
 σίμαχον, ἑσπέρως ἦδη κατὰ λαμβανούσης, καὶ τῶν πο-
 λεμίων ἐπίσ' ὄντων, ἀπαγρῶντα καὶ βαρυνόμενον οὐχ
 ὑπομένον ἀπολιπεῖν, ἀλλ' ἀνακαλούμενος καὶ πρὸς ἑσθῆ-
 τος, ἔλαβεν τὸν ἑξατόμαχος ἀποπαθεῖς μετ' ὀλίγων
 καὶ σάτους ἄμα καὶ ῥίγους σφοδρῶς νυκτερῶν ἐπὶ χε-
 εῖοις χαλεποῖς. εἶδεν οὖν πρῶτον πρὸς πολλὰ χεῖρματα
 ἀπορῶν τῶν πολεμίων. παρὰ τὴν καὶ τὸν σάμαχος τῆς χυφῶ-
 τῆς, καὶ τὰ ποιεῖν αὐτὸς αἰεὶ, πρὸς ἀμυθούμενος τὴν ἀπο-
 εἶαι τῶν Μακεδόνων, πρὸς ἑσθῆτον τοῖς ἐγγίστα πῦρ χεῖρου-
 σιν, καὶ πρὸς ἀμυθούμενος τῆς πρὸς δύο βαρβάρους πατά-
 ξας τὰ ἐγκρατεῖα, καὶ δαλὸν ἀρπάσας, ἦσαν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ χεῖρμα-
 τῶν ἐφόβησαν, ὡς τε φυγεῖν. πρὸς δὲ ἑπίσ' ἔβησαν, καὶ κατηλύθησαν ἀκινδύως. αὐτὰ μὲν οὖν
 Χαρῆς ἰσότηεν. ἡ δὲ πολιορκία τοιοῦτον ἔχε πέρας. Ἀλέξανδρος τὴν μὲν πολλὴν τῆς δυνάμεως ἀπαπαύου-
 τος ἀπὸ πολλῶν ἀγώνων τῶν ἐμπερῶσιν, ὀλίγους δὲ πῆρας, ὡς μὴ χολαίσειεν οἱ πολεμίους, τοῖς τεύχεσι πρὸς ἀσπίδα,

A fuit insuper obsonii temperans. Ac rarissimas sa-
 re, quæ à mari ad ipsum afferebantur, delicias fru-
 ctuum arboreorum & piscium cuique amicorum
 mittebat, sibi vni admodum nihil referuabat. Cœ-
 na erat semper splendida tamen, atq; vnà cum se-
 cunda fortuna sumptus affurgebat, postremò ad
 decem millia drachmarum progressus est. Hic sub-
 stitit, tantæq; impensæ Alexandrum inuitantibus
 fuerunt præfinitæ. Secundum pugnam ad Issum,
 Damascum misit ad pecuniam, sarcinas, liberosq;
 & coniuges Persarum accipienda. Ingenti præda
 ibi Thessali equites potiti sunt. Hos enim illuc,
 quòd eorum fortissima opera vsus in prælio fuisset,
 ex composito, quo ditescerent, misit: cæterum re-
 liquus quoq; exercitus opulentia est refertus. Ibi
 Macedones primùm gustato auro, argèto, mulie-
 ribus & vita barbarica, sicut canes olfactis vesti-
 giis, maturabant insequi atq; inuestigare Persarum
 diuitias. At Alexandro primùm visum est oram
 maritimam in potestatem suam redigere. Atq; illi
 qui in Cypro regnabant, venerunt ad insulam ei
 dedendam & Phœnicen, præter Tyrum. Eam vr-
 bem dum per menses septem aggeribus, machinis
 atq; ex mari triremib. ducentis oppugnat, per qui-
 etem Herculem vidit ex muro sibi manus tenden-
 tem inuitantemq;. Tyriorum multis visus in somniis
 Apollo est dicere ad Alexandrum se transire. neq;
 enim sibi cordi esse ea quæ in vrbe agerentur. Illa
 verò, sicut transfugæ sceleris comperti, Apollinis
 simulacrum deuinxere catenis, clauisq; basi affixe-
 re, Alexandri fautorem appellantes. Alia species
 est noctu Alexandro obuersata. Satyrus ei oblatu-
 s est: visus est hic procul ei alludere. Quem quum
 corripere conaretur, subducere se: tandem post
 preces multas suas & circumcursationes venire
 in manus suas. Ei vates dissecto nomine non ab-
 surdè responderunt, Tua erit Tyrus. quòd si Græcè
 D Tua significet. Ostendunt fontem, apud quem vide-
 re secundum quietem visus est Satyrum. Dum te-
 net obsidio, mouet in Arabas qui Antilibanum ac-
 colunt. Ibi in periculum venit prædologi causa Ly-
 simachi, qui comitabatur eum, iactans se Phœni-
 ce neq; inferiorem neq; ætate esse grauiorè. Post-
 quam iam ad montana peruenit, ac relictis equis,
 iter fecit pedibus, alii longè præcesserant, ipse verò
 nocte ingruente atq; nō longè ab hostib. fatiscen-
 tem & defessum haud sustinens deserere Lyfima-
 chum, dum excitat eum & trahit, ab exercitu im-
 prudens cum paucis est distractus, noctemq; in te-
 nebris & acri gelu asperis locis egit. Quum autem
 E frequentes pyras apud hostes sparsim lucentes
 videret, fretus corporis sui agilitate, atq; in partem
 ipse laboris semper veniendo, perplexitatē Macce-
 donum leniens, accurrit ad proximū ignem, barba-
 risq; duobus, qui affidebāt, gladio confossis, ac cor-
 repto titione rediit ad suos. Tum ingenti accenso
 igne alios extemplo exterruerūt, vt fugā capesserēt:
 alios, qui ipsos inuasere, profligauerunt, ac tutam
 noctē transigere. Hæc scripta reliquit Chares. Por-
 ro obsidio hunc habuit exitū. Dum exercitū penè
 totū reficit à superiorib. laboribus Alexander, pau-
 cos autē, ne respirarent hostes, mœnib. admouet,

vates Aristandei viētimis cæsis quum inspiceret exa, confidentius asseruit apud coronam, urbem illo mense haud dubie expugnandam. qua dictum eius ludibrio & risu excipiente, quod dies ea nouissima esset, cernens rex perplexum, fauensque semper vaticiniis, vetuit deinceps trigessimum illum diem, sed vigesimumoctauum mensis numerari, signoq; tuba dato murum acrius, quam ab initio instituerat, est adortus. Quum vrbs oppugnaretur impigre, neque illi qui in castris erant quiescerent, sed concurrerent ad opem ferendam, fracti Tyrii sunt, urbemque Alexander illo cepit die. Hinc circumfidenti Gazam urbem Syriæ maximam, gleba à superuolante amissa alite in humerum delapsa est. Auis in vna machina confidens subito neruicis plagulis, quibus ad versandos utebantur funes, est irretita. Hoc portentum Aristrandi prædictioni euentum habuit respondentem. Nam accepit in humero Alexander vulnus, & urbem recepit. Quum Olympiadi, Cleopatraz, & amicis multa de præda mitteret, Leonidæ quoque misit prædagogè thuris talenta quingenta, & myrrhæ centum, vbi spes puerilis subiit eum. Quippe Leonidas ingerenti in sacrificio ambabus manibus & libanti thymiam Alexandro, Vbi potius eris, inquit, regione odorifera, tum munifice adolebis, nunc modice utere præsentibus. Hic ergo scripsit ei Alexander, Thus tibi & myrrham affatim misimus, quo tandem desinas esse in Deos adstrictus. Quum oblatum ei scrinium, quo nihil visum pretiosius est iis qui Darii opes & sarcinas in custodiam accipiebant, rogauit amicos, quid potissimum ex rebus charis in eo reponeret: aliis alia proponentibus, ipse Iliada illius repositorio ostendit se seruaturum. Hæc testes assidui non pauci confirmauere. Si vero, quod Alexandrini commemorant Heraclidis fide, verum est, haud otiosum vel inutilem apparet Homerum eum comitatum esse commilitonem. Ferunt enim eum Ægypto recepta, amplam voluisse & populosam Græcam urbem condere, eique indere nomen suum. Mox de architectorum consilio locum merato & complexo mira species nocte insequenti est per quietem oblata. Vir veneranda canicie atq; facie visus est ei assistens hæc carmina promere,

Exinde vndoso quadam iacet insula ponto.

Ægypto prætexta, Pharum quam nomine dicunt.

Ac confestim surgens perrexit ad Pharum, quæ id temporis insula adhuc erat paulo supra Canobicum ostium, nunc cum continente commissa est aggere. Vt loci præcellens visa est commoditas (est enim longa ceruice satis patenti laxam disterminans paludem terminansque in spatiosum portum mare) Homerum dixit cum cætera eximium, tum prudentissimum esse architectum, iussitque formam vrbis delineari loco congruentem. Quia vero ad manum non erat creta, polenta in campo nigro vsi ad effigiem metati sunt chlamydis orbe gyrato laciniôsæ sinum, cuius effect ab directis basibus æquabilis procurfus.

τόπον διφύια ἀμφέροντα, (ταμία γὰρ ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος, λίμνῶν τε πολλῶν καὶ θαλάσσης ἐν λιμνῇ μεγάλην τελευτῶσαι) εἶπον, ὡς Ὀμηροῦ ἡ ἀρετὴ τὰ τε ἄλλα θαυμαστός, καὶ σφώπετος ἀρχιτέκτων, ἐκέλευσε ἀναγεῖν αὐτὸν ἔργον τῆς πόλεως τὰ τόπων σπουδαίοντα. καὶ γὰρ μὴ οὐ παρὼν λαοκλήτῃ δὲ ἀλφίτων λαμβανόντες ἐν πεδίῳ μελαγχρῆϊ κυκλοτερῆ κελύπον ἦσαν, οὐ τὴν οὖν ἀφ' ἐρείων ἀγῆαι βάσεις, ὡς ἄρ' ἀπὸ κρασπέδων εἰς γῆμα χαλαμύδος ὑπελάμβανον, εἰς ἴσου σπουδαίοντα δὲ μέγιστος.

A Αἰεξανδρος ὁ μαύτις ἐσφαγιάζετο ἐν τῇ σημεῖα κελύδων, ἀρασῦτερον διωείπατο πρὸς τοὺς παρόντας, ἐν ἐκείνῃ τῇ μέλει πόντου ἀλώσεσθαι τὴν πόλιν. Ἰσοκράτους δὲ χλευασμὸς καὶ γέλωτος, (ὡς γὰρ ἢ τελευτῶσα τῆς μελέτης ἡμέρα) διηπορημένοι αὐτὸν ἰδόντες ὁ βασιλεὺς, καὶ συμφιλοτιμούμενοι αἰετοῦ πῶς μανθῆμασιν, ἐκέλευε μηκέτι τριακῆδα τὴν ἡμέραν ἐκείνῃ, ἀλλὰ τρίτῃ φθίνοντος ἀειθερῆ. καὶ τῇ σάλπιγγι σημήνας, ἀπέπειρε τὸ τεῖχος ἑρρωμένους ἢ ἄρ' εἰς ἀρχῆς διανοήσῃ. Ἰσοκράτους δὲ λαμπερῆς ἐπιβολῆς, καὶ μηδὲ τὸ ἀπὸ στρατοπέδου καρτερῶντων, ἀλλὰ σιωτρεχόντων καὶ

B πρὸς βοήθουτων, ἀπέπεινοι οἱ Τύριοι καὶ τὴν πόλιν εἶλεν κατ' ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ. μετὰ δὲ ταῦτα πολιορκουμένη Γάζα αὐτῷ, τῆς Συρίας μεγίστῃ πόλιν, ἐμπύπτει βαλὼν εἰς τὸ ὦμον, ἀφ' ἧς αἰῶθεν ὑπὸ ὄρνιθος. ὁ δὲ ὄρνις ὑφ' ἐν τῇ μηχανήματων καλίστας, ἔλαθεν ἐν χειρὶ τοῦ νεύου κεκρυφάλοισι, οἷς πρὸς τῆς ἐπιτροφῆς τῆς χοιρῶν ἐχρῆντο. καὶ δὲ σημεῖον ἀπέβη καὶ τὴν Αἰεξανδρῶν πρὸς ἑρρήσιν· εἰδὼς γὰρ Ἀλέξανδρος εἰς τὸν ὦμον, ἔλαθεν ἢ τὴν πόλιν. ἀποπέλλων ἢ πολλὰ τῆν λαφύρων Ὀλυμπιάδῃ καὶ Κλεοπάτρᾳ καὶ τοῖς φίλοις, κατέπεμψε καὶ Λεωνίδῃ τῷ παιδαγωγῷ

C τὰ λείψανα λιβαίωντων πεντακῆσσια, καὶ σμύρνης ἑκατὸν, αἰαμνηθεῖς παιδικῆς ἐλπίδος. ὁ γὰρ Λεωνίδης (ὡς εἰοικεν) ἐν θυσίᾳ ποτὲ πρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἐπιδραξάμενος ἀμφοτέρωθεν τῆς χειρὸς καὶ καταγίσαντα τῆς θυμιάματος, ὅταν (ἔφη) τῆς ἀρωματοφόρου κρατήσεως Ἀλέξανδρε, πλουσίως οὕτως ἐπιθυμῶσαι· νῦν δὲ φειδομένως χρῶμαι τοῖς παροῦσιν. τίτε οὖν Ἀλέξανδρος ἐγραψέ πρὸς αὐτὸν, Ἀπεσταλκα μὴ σοι λιβαίωντων ἀφθονοῖν καὶ σμύρνας, ὅπως πάσης πρὸς τοὺς θεοῖς μικρολογησύνος. κίβωτιοῦ δὲ πινος αὐτῷ πρὸς ἐνεργήεντος, οὐ πολυτελέστερον ἔσθ' ἐφαίη τοῖς

D τὰ Δαρειοῦ χεῖματα καὶ τῆς ἀποσκῆδας πρὸς λαμβάνουσι, ἠρώτα τοῖς φίλοις, ὅτι δοκίμη μάλιστ' ἡ ἀξίω σπουδῆς εἰς αὐτὸ καταθέσθαι. πολλὰ ἢ πολλῶν λεγόντων, αὐτὸς ἔφη τὴν Ἰλιάδα φερυρήσειν ἐν ταῦτα κατατέμενος. καὶ ταῦτα μὴ οὐκ ὀλίγοι τῆν ἀξιοπίστων μεμαρτυρήκασιν. εἰ δὲ ἄρ' Ἀλεξανδρεῖς λέγουσιν, Ἡρακλεῖδ' ἠπίσθιοιτες, ἀληθῆς ἔστιν, οὐκ ἔστιν οὐκ ἀρῆς ὅσ' ἀσύμβουλος αὐτῷ συστρατεύειν εἰοικεν Ὀμηροῦ. λέγουσι γὰρ ὅτι τῆς Αἰγύπτου κρατήσεως, ἐβούλετο πόλιν μεγάλῃ καὶ πολυαἰθροπον Ἐλλυϊδᾷ συνοικήσας, ἐπώνυμον εἶναι καταλιπεῖν καὶ

E πῖνα τόπον γῶμη τῶν ἀρχιτεκτόνων ὅσων ὁδὸς περὶ διεμείρειτο καὶ πρὸς ἐβάλλεν. εἶτα νυκτῶν κρημνίσματος, ὅφιν εἶδεν θαυμαστόν. αὐτὸν πολλὸς δὲ μάλα τὴν κέλευ, καὶ γεραρῶς δὲ εἶδος, ἔδδξεν αὐτῷ πρὸς τῆς λέγειν τὰ ἔπη τὰδε,

Νῆσος ἔπειτ' ἀπὸς πῖς ἔστι πολυκλύσ' ἐνὶ πότι,

Αἰγύπτου πρὸς πᾶσι θεῖ Φάρον ἢ ἐκ κλήσκεισιν.

ὁ δὲ οὖν ἔξασατ' ἐβάδιζεν ἐπὶ τὴν Φάρον, ἢ τότε μὴ ἐπὶ τῆσος ἡ, τῆς Κανωτικῆς μικρὸν ἀνωτέρω σώματος, νῦν ἢ

F ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνείληπται πρὸς τὴν ἡπειρον. ὡς οὖν εἶδε τόπον διφύια ἀμφέροντα, (ταμία γὰρ ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος ἔστιν ἰσθμῶν πλάτος, λίμνῶν τε πολλῶν καὶ θαλάσσης ἐν λιμνῇ μεγάλην τελευτῶσαι) εἶπον, ὡς Ὀμηροῦ ἡ ἀρετὴ τὰ τε ἄλλα θαυμαστός, καὶ σφώπετος ἀρχιτέκτων, ἐκέλευσε ἀναγεῖν αὐτὸν ἔργον τῆς πόλεως τὰ τόπων σπουδαίοντα. καὶ γὰρ μὴ οὐ παρὼν λαοκλήτῃ δὲ ἀλφίτων λαμβανόντες ἐν πεδίῳ μελαγχρῆϊ κυκλοτερῆ κελύπον ἦσαν, οὐ τὴν οὖν ἀφ' ἐρείων ἀγῆαι βάσεις, ὡς ἄρ' ἀπὸ κρασπέδων εἰς γῆμα χαλαμύδος ὑπελάμβανον, εἰς ἴσου σπουδαίοντα δὲ μέγιστος.

ήσθεντος Ἰ τὴ δχε ἔσει τὴ βασιλέως, ἀφ' ἡδίοι ὀρήτες ἀπὸ τῶ ποταμῶν κὶ τ' λίμνης, πλήρῃ τε ἀπειροι, κὶ κτ' ἄλλος πλυτο- δαποὶ κὶ μεγάλοι, ὅτι τ' τύπον κατὰ ἄρτους, νέφεισι ἑοικότες, ὅσθ' ἐ μικρὸν ὑπελίποντο τ' ἀλφίτων ὡς τε κὶ τ' Ἀλέξανδρον δχε παρὰ τῆς αὐτοῦ πόλιος, ἕμιν δὲ ἀλλὰ κὶ τῆς μέγισ- των θάρρειν παρανοιώντων, (πολυαρχεσάτων γὰρ οἰκίζων πό- λιν ὑπὸ αὐτῶν, κὶ πλυτοδαπῶν ἀδελφῶν ἐσομένη τρεσφῶν) ἔργα κελύσας, ἐχεσθαι τὴς ἐπιμεληθείς, αὐτὸς ὠρμησεν εἰς Ἀμμωνος ὄδον μαχερῶν, κὶ πολλὰ μὲν ἔχουσαν ἐργῶδὴ κὶ τα- λαίπτωρα, κὶ δυνάεις ἰ, δύο, τὸν μὲν, ἀνδρίας, δι' ἡν ἔρημὸς ἐ- σιν ὄκα ὀλίγων ἡμερῶν· τὸν δ' εἰ λέγουσιν ἐκ Ἀμμωνοῦ βασιλῆα κὶ ἀχθεῖ πορὸν ὁμῶς ὅτι πέσει νότος· ὡς πού κὶ πάλαι λέγε- ται ὅτι τ' Καμβύσης στρατὸν, ἀνασήσας ἵνα μεγάλειον, κὶ κυ- ματώσας τὸν πεδῖον, μυριάδας ἀδελφῶν πέντε καταχούσῃ κὶ ἀφ' αὐτῆρας. ταῦτα πρόστα ἕδον πρότερος ἐλογίζοντο· χα- λεπὸν ἰ, ἡ Ἀλέξανδρον ἀποστρέψαι πορὸς ὀπίω ὠρμημῶν. ἢ τε γὰρ τύχη τ' ὅτι βολεῖς ὑπεεικόσα, τ' γνῶμῶν ἰχθερῶν ἐποίει, κὶ ὁ θυμοειδὲς ἄχθεῖ τ' ὀραγμάτων ἐπέξεφερε πῶ φιλοφύλακται ἀπὸ τῆν, οὐ μόνον πολεμίοις, ἀλλὰ κὶ τοῖσιν κὶ χαι- ροῖς καταδίαζοντο. ἐν γοῦν τῆ τότε πορείᾳ, τὰ σιωπυχόν- τα πῶς ἀπορείας ὅσα δ' ἔθεο βοήθηματα, τῶν ὑστερῶν χρισ- μῶν ὅτι ἔδη μαλλον. ἔσπον δὲ πῶς κὶ πῶς χρισμοῖς ἡπιστις ἐκ τῶτων ὑπεήρξεν. ὄσθ' ἔπον μὲν γὰρ ὅκα Διὸς ὑδρὸν πολὺ κὶ ἀφ' αὐτοῦ ὑπεῖο ἡμῶν τὸν τε τ' δὲ τῆς φόβον ἔλυσαν, κὶ τ' ξυρότητα καταστέσαντες τ' ἀμμου νοτεσθ' ἡμῶν, κὶ πορὸς αὐτῶν ζυμπεσῶσιν, ἀπνοῦν τ' ἀέρα κὶ καθαρώτερον παρέσπον. ἔπειτα τῶν ὄρων οἰσθ' ἦσαν τοῖς ὀδ ἡσῆς συγχυθέν- των, κὶ πλάης οὐσης κὶ ὄρα σασμῶν τῶν βαδίζοντων δχε πῶ ἀγνοιαί, χέσθ' ἐκ φαίνετες ὑπελάμβανον τ' ἡγεμονίαί τ' πορείας, ἐπομένων μὲν ἕμπερσθεν πετόνιοι κὶ ἀπειδδοντες, ὑστερωῦσας ἰ κὶ βραδυνοῦσας ἀναμῶντες ὁ ἰ, ἡ ταυμα- σιώσπον, (ὡς Καλλιθέης Φησῖν) ταῖς φωναῖς ἀνακαλύ- μῶν τοῖς πλαιωμῶν νύκτων, κὶ κλάζοντες, εἰς ἴχθος κα- λίσταν τ' πορείας. ἐπεὶ δ' διεξελθὼν τ' ἔρημον ἦκεν εἰς τ' πόλιν, ὁ μὲν ὄσθ' ἐπὶ αὐτῶν ὄσθ' ἀμμουσων, ἀπὸ δ' ἔθεο χαίρων, ὡς ἀ- πὸ πατρὸς, ὄσθ' εἰπεν ὁ ἰ ἔπῆρετο μήτις αὐτῶν εἶη δχε πεφθῶ- γῶς τῶν πατρὸς φονέων ὄσθ' ἔφημῖν ἰ ὄσθ' ὄσθ' κελύσαν- τες, (ὃ γὰρ εἶ) πατέρσ, διητὸν αὐτῶ) μεταβαλὼν ἐπιωθά- νετο τοῖς Φιλιππου φονεῖς εἰ πρόμας εἶη τετιμωρημῶν· εἶτα ὄσθ' τῆς ἀρχῆς, εἰ πρότων αὐτῶν δίδωσιν ἀνδρῶπων κυρία γῆσθαι. χρισαντος δὲ τῶ θεοῦ κὶ τῶ το διδόναι, κὶ Φιλιπ- πον ἀπέχειν ἐκ πλεω πῶ δίκου, ἔδωρεῖτο τὸν θεὸν ἀναθήμα- σι λαμπεροῖς, κὶ χέσθ' εἰσ τοῖς ἀνδρῶπων. ταῦτα ὄσθ' τῶν χρισμῶν οἰ πλείσοι χράσοισιν αὐτὸς ἰ Ἀλέξανδρος ἐπὶ ὄσθ' ὄσθ' ὄσθ' τῶν μητέσ, Φησῖν γενέσθ' ἴσθ' αὐτῶν μῶντε- ας ἀπορήτοις, ἀσ αὐτὸς ἐπανελθὼν, φέσθ' εἰ πορὸς μόνου ἐ- κείνου. ἔνοι δὲ φασιν, τὸν μὲν ὄσθ' ἐπὶ τῶν, ἔλληνιστ' βου- λῶν πορσθ' εἰπῶν μετὰ τῆνος φιλοφροσῶσιν, ὄσθ' παιδίον, ἐν τῶν τελευτάσ τῶν φθόνων, ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πορὸς ὄσθ' ὄσθ' ἀξενεζήσθ' ἀσ εἰπῶν, ὄσθ' παμῆσιος, ἀπὸ τῶ ν, τῶ σ χρισμῶν. ἀσμένω δὲ τῶ Ἀλέξανδρου ὄσθ' σφάλμα τ' φωνῆς ἡρέσθ' ἀσ ἀφ' ὄσθ' ἀσ λῶσθ' ὡς πῶ δα Διὸς αὐ- τοῖ τῶ θεοῦ πορσθ' εἰπόντος. λέγεσθ' ἀσ τῶ Ἐμμωνος ἐν Ἀιγύπτω τῶ φιλοσόφου ἀφ' ὄσθ' ἀσ, ἀποδέσθ' ἀσ μέλι- σα τῶν λεξέντων, ὄσθ' πρότερος ἀδελφῶν βασιλοῦσθ' ὑπὸ θεοῦ ὄσθ' γὰρ ἄσθ' ἐκ ἰσθ' κὶ χεσθ' ὄσθ' ὄσθ' ὄσθ'.

A Hæc descriptio quum regi placeret, aues repente à flumine & lacu innumero grege omnisque gen- eris & grandes instar nubium cum in locum de- latae polentam sunt omnem depasta. Quo au- gurio obtorpescenti Alexandro augures animum dedere. quippe copiosam urbem ostenderunt ab eo condi, multarumque nationum futuram alu- mnam. Tunc instare operi, quibus id demandaer- rat, iussis ad Ammonis oraculum profectus est. I- ter prolixum erat, ac cum multorum laborum ærumnarumque plenum, tum cum duobus con- iunctum periculis, vno ob aquæ penuriam, ex qua desolata regio non paucorum dierum via est, altero, si procellosus in alto & vasto sabulo pro- gredientes Auster occupauerit, vt quondam dici- tur Cambysis exercitui accidisse, quum arenæ in- gentem cumulata excitauit voluitque per cam- pum fluctus, vt quinquaginta millia capitum ob- ruerit oppresseritque. Cuncta hæc reputabant fe- re omnes: cæterum arduum erat, Alexandrum, quodcunque intendisset, ab eo deflectere. Siqui- dem & fortuna cæptis aspirans animum eius fir- mabat, animique magnitudo vsque ad facta pro- grediebatur peruicacia inuicta, quæ non hostibus modo, sed locis etiam & temporibus afferret vim. C Quas illo in itinere difficultatibus eius dii opes at- tulerunt, hæ quam insequuta oracula fidem me- tuere maiorem: imo oraculis hæ quomodo fidem astruxere. Primum enim cælestes aquæ & largi excussi imbres, sitis timorem discusserunt, aridita- teque extincta sabuli irrigati & iam compactio- ris liquidum aera reddiderunt & puriorem. De- inde confusis, quibus duces itineris vtuebantur, notis, quum erraret agmen per ignorantiam atque ab itinere deflecteret, corui obliti duces præbue- runt se. Si agmen sequebatur, incitatis antecede- bant pennis: sin incederet lentius & tardius, o- periebantur. Quod vero miraculum superabat omne (vt autor est Callisthenes) vocibus & cro- citu, siqui nocte aberrarent, hos reuocabant at- que ad vestigium viæ reducebant. Vt mensus solitudinem, quo tendebat venit, vates Ammo- nis eum dei nomine vt parentis salutauit. Ille qua- siuist an interfectores parentis sui omnes pœnas de- dissent. Cui vates, Dii meliora, inquit: neque enim tuus mortalis parens est. Ita variâs rogauit, omnes- ne Philippi puniisset percussores. Hinc de impe- rio, an dominatum sibi omnium gentium conce- deret. Quum Deus ostendisset & hoc annuere se, & Philippi peractam plene ultionē: Deum magni- ficis donis & sacerdotes honorauit pecunia. Hæc de oraculis tradunt pleriq;. Ipse in epistola ad ma- trem Alexander sortes quasdam sibi ait arcanas red- ditas, quas reuersus, soli ei relaturus esset. Sunt qui dicitant vatem, quum appellare comiter Alexan- drum Græce vellet ὄσθ' παμῆσιος, in est, Filiole, postremâ syllabam vt barbarum, per s pronuntiasse, ac dixisse ὄσθ' παμῆσιος, loco v vsurpantem s: neq; inuito clau- dicasse in voce Alexandro, increbuisseq; sermonē, Iouis eum à Deo appellatum filium. Perhibe- tur etiam, quum Pflammonem philosophum au- diuisset in Aegypto, ex dictis eius præcipue pro- basse, omnes mortales à Deo regi. quippe quod in quaque re imperat & dominatur, esse diuinum.

Et vero opinionem habuisse eum de his multo sapientiore ac pronunciasse, cunctorum quidem esse mortalium Deum communem parentem, sed peculiariter sibi adoptare optimum quenque. Omnino aduersus barbaros inflatus erat, & mire præ se ferebat probatum sibi ortum & stirpem suam diuinam. Ad Græcos vero diuinitatem vsurpabat modice & parcius, extraquã scribens de Samo Atheniensibus, Equidem liberam vobis, infit, urbem tam claram non donauerim: verum eam beneficio tenetis illius qui tunc dominus & parens meus appellabatur: Philippum significans. Postea sagitta ictus atque ingenti pressus dolore, Hic, amici, inquit, qui fluit, sanguis, est humanus, non talis,

--- diis ut solitus manare beatis.

Quum aliquando per magna tonitrua omnibus consternatis, sophista Anaxarchus, qui apud eum erat, diceret ei, Num quid tu tale Iouis filius? Ridentis ille, Nolo vero, inquit, formidolosus esse, sicut tu me vis, amicis, qui cœnam fastidis meam, quod pisces videas in mensis, non satraparum capita apposita. Siquidem vera fama est Anaxarchum missis à rege Ephestioni pisciculis dictum illud iactasse, quasi contemnentem deridentemque eos qui magnis laboribus & periculis venantur speciosa, quum nihil aut parum in deliciis & voluptatibus habeant præ aliis præcipui. Ex iis ergo quæ commemorauimus, liquet nihil sibi illum persuasisse vani aut inflatum fuisse, verum intendisse diuinitatis opinione reddere sibi obnoxios alios. In Phœniciam ex Ægypto regressus, diis honorem habuit, pompasque egit, chororum etiam encyclium & tragicorum agonas concertationibus etiam, nedum apparatu, celebres. Quippe fuerunt Cypriorum reges choragi, sicut apud Athenienses forte ex tribus electi. Certauerunt mira inter se contentione, Nicocreon præsertim Salaminus & Solius Pasocrates studio decertauere acriter, quando his forte euenerat ut histriones maxime conspicuos exhiberent, Pasocrates Athenodorus: Thessalum, cui ipse fauebat Alexander, Nicocreon. Non ante detexit tamen studium suum quam suffragiis victor esset renuntiatus Athenodorus. Tunc vero in digressu laudare ait iudices se: sed maluisse portionis regni facere iacturam, quam vidisse Thessalum victum. Quum esset Athenodoro ab Atheniensibus multa dicta, quod ad Bacchanalium ludos non occurrisset, atque à rege ille, ut pro se deprecaretur literis, postulasset, id ei denegauit, sed multam misit de suo. Quum Lycon Scarphēsis in theatro placeret, intexuissetque in comœdia versum, qui petitionem continebat decem talentum, arridens, largitus est ea. Missa à Dario ad Alexandrum epistola & amicis, qui orarent ut pretio decem millium talentum redderet sibi captiuos, offerretque ad amicitiam eius & societatem impetrandam, quicquid terrarum citra Euphratem esset, atque vnus filiarum suarum nuptias, retulit id ad consilium amicorum. Quum Parmenio diceret, Equidem, si Alexander essem, has condiciones acciperem: Et ego quoque hercule, inquit Alexander, si Parmenio essem. Dario vero rescripsit, si ad se venisset, omni genere humanitatis se eum prosequuturum: sin minus, moturum in illum. Breui tamē pœnituit eum, mortua ex partu Darii vxore,

A ἔτι δὲ μᾶλλον αὐτὸς πρὸς τοῦτων φιλοσοφώτερον δόξάζειν, καὶ λέγειν, ὡς πρῶτον μὲν ὄντα κρινόν ἀνθρώπων πατέρα, τὸ θεόν, εἰδὸς δὲ ποιούμενον ἑαυτῷ τοῖς ἄλλοις. κατὰ τοῦ δὲ πρὸς μὲν τὰς βαρβάρους σοβαρὸς ἦν, καὶ σφόδρα πεπεισμένον πρὸς τὸ ἐκ θεοῦ γένεσθαι καὶ τεκνώσεως ὁμοίον, τοῖς δὲ Ἕλλησι μετρίως καὶ ὑποφειδόμενος ἑαυτὸν δόξάζειν. πλείον, πρὸς Σάμου γράφων Ἀθηναίοις, Ἐγὼ μὲν οὐκ αὖ (Φησὶν) ὑμῖν ἐλθόντες πόλιν ἔδωκα καὶ ἐνδοξον· ἔχετε δὲ αὐτῷ λαβόντες πρὸς τὸ τότε κρεῖσσιν καὶ παρὰ τὸς ἐμοὶ παρὰ τὸν νόμον, λέγων τὸν Φίλιππον. ὕστερον δὲ πληγῇ πρὸς περὶ τὸν πόλεμον, καὶ πρὸς ἀγαθῆς ἡμετέρας, Τὸ μὲν (εἶπεν) ὡς φίλοι ὄρεον, ἄμα, καὶ οὐκ ἰσχυρὸν, οἷός τ' ἐρεῖ μακρὰ ἔσονται οἰσιν. ἐπεὶ δὲ μεγάλης ποτὲ βροχῆς ἡμετέρας, καὶ πρῶτον οὐκ ἀπληγῶν, Ἀνάξαρχος ὁ σφιστῆς παρὼν ἔφη πρὸς αὐτὸν, Μὴ πὶ σὺ τοιοῦτον ὁ τὸς Διός; γελῶσας ἐκείνος, Οὐ βούλομαι γὰρ (εἶπεν) φοβερὸς εἶναι τοῖς φίλοις, ὡς πρὸς σὺ με κλέβεις, ὁ καταφασκίζων μου τὸ δειπνόν, ὅτι τὸ τραπέζης ἰσχυρὰς ὄρας ἐπιχειρῶν, οὐ σατραπῶν κεφαλῆς. τῷ γὰρ ὄντι λίγεται τὸν Ἀνάξαρχον ἰσχυρῶν Ἡφαιστῶν περιφθέντων πρὸς τὸ βασιλεύον, τὸ πρὸς ἡμετέρας ἐπιφθόντων λόγον, οἷον δὲ τελεῖσθαι καὶ κατεργασθῆναι τοῖς τὰ πρὸς ἐλεῖν πρὸς μεγάλοις πόνοις καὶ κινδύνοις διώκοντας, ὡς ὁδὸν ἢ μικρὸν ἐν ἡδοναῖς καὶ ἀπολαύσει πλεονέχοντας τῶν ἄλλων. ὁ γὰρ οὖν Ἀλέξανδρος καὶ ἀπὸ τῆς εἰρημῶν δ' ἡλός ἐστιν αὐτὸς ὁδὸν πεπονητός, ὁδὸν τετυφωμένος, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις καταδουλούμενος τῇ δόξῃ τῆς ἡρότης, εἰς τὴν Φοινίκην ἐπαυλῶν ἐξ Αἰγύπτου, θυσιῶν τοῖς θεοῖς καὶ πομπῶν ἐπέτελει, καὶ γυμνασίων καὶ τραγικῶν ἀγῶνας, ἔμονον τῆς πρὸς ἀσκαδῆς ἀλλὰ καὶ τῆς ἀμίλλης ἀμφοτέρωθεν ἡμετέρας. ἐχορήγην γὰρ οἱ βασιλεῖς τῶν Κυπρίων, ὡς πρὸς Ἀθηνῶν οἱ κληρέμοι τὰς φύλας, καὶ ἡγανίζοντο θαυμαστῆς φιλοπῆμια πρὸς ἀλλήλους. μάλιστα δὲ Νικοκρέων ὁ Σαλαμίνιος καὶ Πασικράτης ὁ Σόλιος διεφιλονεικῶσαν. οὗτοι γὰρ ἔλαβον τοῖς ἐνδοξοτάτοις ὑποκριταῖς χορηγεῖν, Πασικράτης μὲν, Ἀθηνόδορον, Νικοκρέων δὲ Θεσσαλῶν, πρὸς ὃν ἑσπουδαίει καὶ αὐτὸς Ἀλέξανδρος. οὐ μὴν διέφηνε τὸ σπουδῶν πρὸς τὸν ἢ τῆς ψήφοις ἀναγορευθῆναι νικῶντα τὸ Ἀθηνόδορον. τότε δὲ (ὡς εἴοικεν) ἀπὸ τῶν ἔφη τὸς μὲν κρεῖσσιν ἐπαινεῖν, αὐτὸς μὲν τοῖς μέροις αὐτῶν ἡδέως πορεύσασθαι τὸ βασιλείας ὅτι ὡς μὴ Θεσσαλὸν ἰδεῖν νενικημένον. ἐπεὶ δὲ Ἀθηνόδορος πρὸς τὸν τῶν Ἀθηνῶν ζημιωθεὶς ὅτι πρὸς τὸν ἀγῶνα τῆς Διονυσίων οὐκ ἀπήτησεν, ἤξισ γράψαι πρὸς αὐτὸν τὸν βασιλέα, πρὸς μὲν οὐκ ἐποίησεν, τῷ δὲ ζημίον ἀπέσειλεν παρ' ἑαυτοῦ. Λύκωνος δὲ τὸς Σκαρφέως ὁ ἡμεροῦτος ἐν τῷ θεάτρῳ, καὶ σίχον εἰς τῷ κωμῳδῶν ἐμβαλόντος, αἴτησιν πρὸς ἔχοντα δέκα ταλαίων, γελῶσας ἔδωκεν. Δαρείου δὲ πέμψαντος ἐπιστολῶν πρὸς αὐτὸν, καὶ φίλοις δεομένοις μύρια μὲν πρὸς τῶν ἐλαχίστων λαβεῖν ταλαίων, τῷ δὲ ἐν τῶν Εὐφράτου πᾶσαν ἔχοντα, καὶ γυμνασίου μίας τῶν θυγατέρων, φίλον εἶναι καὶ σύμμαχον, σκοινοδοτοῦ τοῖς ἐταίροις καὶ Παρμηνίωνος εἰπόντος, Ἐγὼ μὲν, εἰ Ἀλέξανδρος ἦμι, ἔλαβον αὐτῶν, Κατὰ γὰρ τὴν Δία (εἶπεν ὁ Ἀλέξανδρος) εἰ Παρμηνίων. πρὸς δὲ τὸν Δαρείου ἔγραψεν, ὡς ὁδὸν ἀτυχῆσει τῶν φίλων ἀνθρώπων ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν, εἰ δὲ μὴ, αὐτὸς ἐπὶ ἐκείνον ἡδὴ πορεύσασθαι. ταχὺ μὲν τοῖς μετεμελήθη, τὸ δὲ Δαρείου γυμνασῆς ἀποθανέως ἐν ὁδῶν.

κὶ φανερός ἰὼ δριώμιος, ὡς ὅτι δειξίεν οὐ μικρὰν ἀφῆρημέ-
 νος χρευσότητος. ἔθαψεν οὖν τὴν αἰδέσπον, ὁδὲ μίας πολυ-
 τελείας φειδόμενος. τῷ δὲ θαλαμηπόλῳ τῆς θύνης, οἱ
 σωσαλώκεισαν τὰς γυναιξίν, ἀποδράς ἐκ τῆς στρατοπέ-
 δου, καὶ πρὸς Δαρείον ἀφιππασάμενος, Τίρεως ὄνομα,
 φράζει τὸν θάνατον αὐτῆς τῆς γυναικός. ὡς δὲ πληξάμενος τῷ
 κεφαλῷ καὶ αἰακλαύσας, φεῖ τῶν Περσῶν (ἔφη) δαίμονος, εἰ
 τὴν βασίλειος γυναικὸς καὶ ἀδελφῶν, ἢ μόνον ἀχμαλῶτον
 ἡμέσθαι ζώσαν, ἀλλὰ καὶ τελευτήσασαν, ἀμοιβὴν κείσθαι
 πατρὸς βασιλικῆς. Ἐπολαβὼν ὁ θαλαμηπόλος, Ἀλλὰ
 πατρὸς γε χάρειν (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, καὶ τιμῆς ἀπάσης καὶ τῆς
 ὀρέποντος, ὁδὲν ἔχεις ἀπίασθαι τὸν ποιητὴν δαίμονα
 Περσῶν. οὔτε γὰρ ζώσῃ τῇ δεσποίνῃ Σπατείρᾳ, καὶ μητεῖ σῆς,
 καὶ τέκνοις, ἐν ἔδει τὸ πρῶτον ἀγαθῶν καὶ καλῶν, ἢ ὅσον ὄραν
 φῶς, ὁ πάλιν αἰαλάμψι λαμπερὸν ὁ κύριος Ὀρομάσδης.
 ἔτε ἀποθανούσῃ χόσμου πινὸς ἀμοιβὴς γέρονεν, ἀλλὰ καὶ πο-
 λεμίῳν τετίμηται δάκρυσιν. οὔτω γὰρ ὅτι χρευσὸς κρατήσας
 Ἀλέξανδρος, ὡς δεινὸς μαχόμενος. ταῦτα ἀκούσαντα Δα-
 ρεῖον ἢ παρεχὴ καὶ ὁ πάρος ἔξεφερον πρὸς Ἐποφίας ἀτό-
 ποις. καὶ τὸν θύνοχον ἐνδοτέρω τῆς σκηνῆς ἀπαγαγὼν, εἰ
 μὴ καὶ σὺ μετὰ τῆς Περσῶν (ἔφη) τύχης μακεδονίζεις, ἀλλ'
 ἐπὶ σοὶ δεσπότης ἐγὼ Δαρείος, εἶπέ μοι, σέβόμενος Μίθρην
 τε φῶς μέγα καὶ δεξιὸν βασιλείου, ἄρα μὴ τὰ μικρότατα τῷ
 Σπατείρᾳ κλάω κακῶν, οἱ τῶν τε καὶ ζώσῃς ἐπάροχον, καὶ
 μάλλον αὐτὸν κατ' ἀξίαν ἐδιστυροῦμαι, ὡμῶν καὶ σκυροῦμαι
 ὡς ἐπεσόντες ἐχθρῶν; τί γὰρ ὡς ὡς ἀνδρὶ νέῳ πρὸς ἐχθρῶν
 γυναικὸς μέγιστον ποσούτης συμβόλαιον; ἐπὶ λέγοντος
 αὐτῷ, καὶ βαλὼν ὅτι τοὺς πόδας τείρεως αὐτῶν, ἰκέτευσεν ὡ-
 φημεῖν, καὶ μήτε Ἀλέξανδρον ἀδικεῖν, μήτε τῷ τελευτῶσαν
 ἀδελφῷ καὶ γυναικὶ καταχρῆσθαι. μήτε αὐτῷ τὴν μεγίστην
 ὧν ἔσται κεν ἀφαιρεῖσθαι πρῶτον μὴ, ὁ δὲ καὶ ἔπειτα αἰ-
 δρός ἢ τῆσθαι κρείττονος ἢ κατ' αὐτὴν δὲ θροῦν τῆς φύσιν. ἀλλὰ
 καὶ θαυμάζειν Ἀλέξανδρον, ὡς πλείονα τῆς Περσῶν γυναι-
 ξίσιν φροσυνῶν, ἢ Πέρσης ἀνδρείαν ὅτι δεδειγμένον. ἀμα
 δὲ ὄρκους τε φεικόμενος τῶν θαλαμηπόλου κινουῦτος ἔπει-
 τῶν, καὶ πρὸς τῆς ἄλλης ἐγκρατείας καὶ μεγαλοψυχίας
 τῷ Ἀλέξανδρῳ λέγοντος, ἔξελθὼν πρὸς τοὺς ἐπαίρους ὁ Δα-
 ρεῖος, καὶ χεῖρας ἀνατείνας πρὸς τὸν οὐρανόν, ἐπέθετο, Θεοὶ
 ἡμέτεροι καὶ βασιλῆες, μέλιτα μὲν ἐμοὶ διδόνετε τὴν Περσῶν
 τύχην εἰς ὄρθον αὐτῆς σταθεῖσαν, ἐφ' οἷς ἐδεξάμην ἀγαθῶν, ἀ-
 πολιπεῖν, ἵνα κρατήσας, ἀμείψωμαι τῷ Ἀλέξανδρῳ χάρει-
 νας, ὧν εἰς τὰ φίλτατα πρῶτος ἐτύχην. εἰ δὲ ἄρα τις εἰς εἰ-
 μαρτὸς ἢ καὶ χροῖος ὀφειλόμενος νεμέσει καὶ μεταβολῇ παύσα-
 σθαι τὰ Περσῶν, μηδεὶς ἄλλος ἀνδρῶν καὶ ἵσπειν εἰς τὸν
 Κύρου θρόνον πλὴν Ἀλεξάνδρου. ταῦτα μὲν οὕτω ἡμέσθαι
 τε καὶ λεχθέντων φαίνονται πλείστοι τῷ συγγραφέϊ. Ἀλέ-
 ξανδρος δὲ τὴν ἐπὶ τῷ Εὐφράτῃ πᾶσαν ὑφ' αὐτῶν ποιησά-
 μενος, ἠλαυνεὶν ὅτι Δαρείον, ἐκ τὸν μυριάσιν στρατῶν κατα-
 βάνοντα. καὶ τίς αὐτῶν φράζει τῷ ἐπαίρῳ, ὡς δὲ γέλωτος ἀ-
 ξίον πρῶτον, τοὺς ἀχλὺς παύσας, εἰς δύο μέρη διηρη-
 μένοις σφᾶς αὐτοῖς, ὧν ἕκαστος στρατηγὸν εἶναι καὶ ἡγεμόνα,
 τὸν μὲν, Ἀλέξανδρον, τὸν δὲ Δαρείον ἔπειτα αὐτῶν πρῶτος γρ-
 βόλομον. Ἐξελθόντες δὲ βώλοισι ἀπροβολίζεσθαι πρὸς
 ἀλλήλους, εἶτα πυγμαῖς, τέλος ἐκκεκαυῶν τῆς φιλονεικίας,
 καὶ μέγιστον καὶ ἐύλων πολλοὺς δὲ καταπαύσας γέροντες.

A nec dissimulavit dolorem, quod magna demon-
 strandæ clementiæ esset occasione fraudatus. Ex-
 tulit autem eam immenso sumptu. At è spadoni-
 bus, qui circa reginam erant cum fœminis capti, e-
 lapsus ex castris vnus est, Tireus nomine. Hic, e-
 quum nactus & ad Darium profectus, mortem
 nuntiat ei coniugis suæ. qui quum caput offensans
 eiulansque diceret, Hem Persarum fortunam! re-
 gisne coniugem & sororem non tantum viuam
 captam, sed & defunctam regiarum exequiarum
 iacere expertem? Excipiens cubicularius, Atqui
 exequiarum nomine, inquit, rex, omnisq; hono-
 ris & ornamenti, nihil est quod fortunam Persa-
 rum malignam incuses. Nihil enim viuz domi-
 næ Statiræ, vel matri tuæ liberisque ex pristina
 fortuna abfuit, nisi tuum videre lumen, quod ite-
 rum illustrabit summus Oromasdes. nec ornatus
 mortuæ defuit vllus. Imo hostium quoque de-
 corata est lacrymis. quippe ita est indulgens vi-
 ctor Alexander, vt bellator acris. Hæc audien-
 tem Darium consternatio & dolor animi ad su-
 spiciones detorserunt absonas: qui abducto in
 tabernaculum interius Tireo, Nisi tu quoque
 cum Persarum, inquit, fortuna pro Macedoni-
 bus facis: sed si vlla tibi superest regis reueren-
 tia tui, noli me celare per Solis ingens iubar &
 regiam dexteram, num minimam partem deplo-
 ro Statiræ calamitatum, qua viua magis nostra mi-
 seranda fortuna erat, minusque dolenda pro no-
 stra maiestate asperitas eius esset, si in hostem
 incidissemus sæuiorem & tristiolem? Quodnam
 enim iuueni cum hostis vxore vsque ad tantos
 honores commercium honestum? Nondum fi-
 nierat ille sermonem, quum ad pedes eius Ti-
 reus abiecit se, ac supplex petiit, abstinere iis ver-
 bis, neque Alexandrum afficeret iniuria, neue
 defunctam sororem & coniugem conspurcaret,
 neue maximam sibi omnis aduersitatis præci-
 deret consolationem, quod à viro esset humana
 forte maiore superatus: verum suspiceret etiam
 Alexandrum, qui Persarum vxoribus continen-
 tiam quam virtutem ostendisset Persis maiorem.
 Simul horrenda sacramenta Tireus hisce de rebus
 concepit, moderationemq; & animi celsitudinem
 reliquam Alexandri commemorauit. Tum pro-
 gressus ad amicos Darius, atque ad cælum manus
 tendens hæc fudit preces, Dii patrii & regnorum
 præfides, primum mihi concedite vt fortunam
 Persarum in gradum restitutam, quo eam acce-
 pi splendore, relinquam, quo Alexandro gratiam
 referam eorum quæ in meo aduerso casu charissi-
 mis meis præstitit pignoribus. Quod si fato hoc
 adest tempus deorum inuidiæ & rerum vicissitu-
 dini præfinitum, de Persarum regno vt sit tran-
 sactum, nequis mortalium alius in Cyri solio sedeat
 quam Alexander. Hæc ita gesta & dicta plerique
 scriptores tradunt. At Alexander omni cis Euphra-
 tem subacta Asia, signa in aduentantem Darium
 decies centenis millibus militum mouit. Hic ex a-
 micis quidam retulit ei pro ridiculo, seruitia, quæ
 castra sequebantur, per ludum se in duas partes
 diuisisse, vtrique esse ducem & imperatorem, vni
 Alexandrum, alteri ab iis nuncupatum Darium,
 cœpisse glebis inter se velitari, mox pugnis, tan-
 dem exarsisse certamine, atque ad lapides sudescq;
 multos progressos, nec dirimi eos facile potuisse.

Quod est
 ces. Alex
 Spectant
 prur. Ac
 dicebatur
 eos & ius
 prum reli
 pralium
 fuit apud
 notare d
 hm, qui
 colouer
 ram eius
 ne defect
 agunt. V
 ercitus
 Darius
 suos iust
 donibus
 lo suo sac
 lini immo
 potissim
 mnem N
 minibus
 condita
 dus ab ex
 multitud
 magnam
 tum belli
 sum a sac
 de adori
 tis terror
 hoc dictu
 vifus q
 se, qui
 tia anim
 vido Dario
 aleam reli
 & tenebr
 re superio
 turia neq
 perio & d
 exorta ap
 frem abie
 se in tent
 dis ano
 suppon
 suppon
 tuit, mil
 decem, p
 lo, imp
 tetue
 tuit, ro
 petende
 lum sit
 tibi, inq
 gando, D
 lantem
 gam mod
 vum se
 lantem
 omm
 am
 20
 21

Quod vbi accepit, ipsos iussit solos congregari duces. Alexandrum ipse armavit, Philotas Darium. Spectavit exercitus pugnam, omen ex euentu capturus. Acri conferta pugna, ille qui Alexander dicebatur tulit palmam, donoque duodecim viccos & ius stola Persica vtendi accepit. Hoc scriptum reliquit Eratosthenes. Magnum cum Dario praelium non apud Arbela, (vt multi prodidere) sed fuit apud Gaufamela commissum. Eam vocem denotare domum cameli aiunt, quod rex quidam olim, qui hostes effugerat camelo dromade, hoc loco locauerit eum, certis vicis vestigalibusq; ad curam eius attributis. Porro luna inense Boedromione defecit sub initium mysteriorum, vt ea Athenis agunt. Vndecimo a defectione die, quum exercitus vtrinque in conspectu essent, continuuit Darius copias suas in armis, ad faces ordines suos lustrans. Alexander, quiescentibus Macedonibus, cum vate Aristandro egit pro tabernaculo suo sacris quibusdam arcanis operans, atq; Apollini immolans. Maiores natu amici eius, Parmenio potissimum, vt campum inter iacentem inter amnem Niphate montesq; Gordixos barbaricis luminibus omnem contemplati sunt collucere, incondita autem & confusa vox strepitusq; horrendus ab exercitu velut ex vasto resonabat pelago, multitudinem stupentes atq; inter se colloquuti, magnam rem & arduam fore, si aperto Marte tantum belli fluctum aggredieretur impellere, regressum a sacris regem adeunt, suadentq; hostem vt nocte adoriatur, cōtegatq; tenebris summum instantis terrorem certaminis. Ille enim uero celebratū hoc dictum fatus, Non furor victoriam, temerariū visus quibusdam est & arrogans responsum dedisse, qui tanto in periculo luderet, aliis & in presentia animatus esse & recte conuicere de futuro, quod victo Dario ansam non daret aliam denuo pugnae aleam respiciendi, huius cladis causam in noctem & tenebras conferenti, vt in montes, fauces, & mare superioris. Quippe non armorum Darium penuria neq; hominum positurum bellum, tanto imperio & ditione succinctum tam vasta, verum vbi extorta aperta acie victoria conuictus animum & spem abiiecisset. Postquam hi digressi sunt, contulit se in tentorium cubitum, vbi dicitur reliquum noctis alto sopore fuisse praeter solitū oppressus: obstupueruntq; duces, qui primo diluculo eum adierunt, militibusque suo nomine primum, vt pranderent, pronuntiauerunt. deinde vrgente articulo, ingressus Parmenio, & cubili assistens, bis terue nomine eum compellat. Vbi eum excitauit, rogat quid hoc rei sit, quod somno indulgeat perinde ac si vicerit, non autem maximum praelium sit initurus. Tum aridens Alexander, Num tibi, inquit, non vicisse videamur, liberati a vagando, Dariumque in laxa & euastata tergiuerfantem regione confectando? At non ante pugnam modo, sed in ipso etiam discrimine magnū virum se & solido consilio animoq; esse probauit. Siquidem sinistrum cornu, vbi agebat Parmenio, fluctuauit, ac pedem retulit, quum equitatus Bactrianus magna impressione & vi inuectus in Macedonas fuisset, Mazeusq; turmas aliquot equitū aciem circūuectos inuadere iussisset impedimēta.

λον εν τῷ διονύμῳ κέρει κατὰ Γαρμυρίωνα, τῆς Βακτριανῆς ἰπποῦ ρόθῳ πολλῶ καὶ μὲν βίας παρεμπεσοῦσης εἰς τοὺς Μακεδόνιας, Μαζαίου δὲ πειπέμφαντος ἕξω τῆς φάλαγγος ἰππῶν τοῖς σφυρακροῦσι παρῶσθαι.

A Ταῦτα ἀκούσας, ἐκέλευσεν αὐτῷς μονομαχῆσαι τοὺς ἡγεμόνας, καὶ τὸν μὲν Ἀλέξανδρον αὐτὸς ὠπλίσειν, τὸν δὲ Δαρείον Φιλῶτας. ἔπειτα δὲ ὁ στρατὸς ἐν οἰωνῶ πῃ τῶ μέλλοντος πύργου ὁ γινώσκων. ἰσχυρῶς δὲ τῆς μάχης ἡμοδύνης, ἐπέκρησεν ὁ καλούμενος Ἀλέξανδρος, καὶ δωρεὰ ἔλαβεν δώδεκα κάμας, καὶ πολλὰ Περσικῆ χρῆσθαι. Ταῦτα μὲν οὖν ἔρατοδότης ἰσθόρηκεν. πῶ δὲ μεγάλῳ μάχῳ παρὰ Δαρείον ἐπὶ ἐν Ἀρβήλοισι (ὡς παρ' οἱ πολλοὶ γράφουσιν) ἀλλὰ ἐν Πανσαμήλοισι γινώσκουσι σωτέρας. συγκρίνει δὲ φασὶν οἶκον καμῆλου πῶν ἀφ' ἑλεκτον, ἐπεὶ τῷ πάλαι τῆ βασιλέων ἐκφυγῶν πολέμοιοις ἐπὶ καμῆλα δρομάδος, ἐν ταῦτα κατὰ δρυσὶν αὐτῶν, ἀποτάξας πῆλας κάμας καὶ παρῶσθαι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν. ἢ μὲν οὖν σελῶν ἔβονδρομιάδος ἐξέλιπεν, περὶ τῷ μυστήριον τῷ Ἀθηνῶν ἀρχὴν ἐδεκείνη ἢ ἀπὸ τῆς ἐκλείψεως νύκτι, τῷ στρατοπέδων ἐὶ οὐκ ἔγινον ὅτι, Δαρίος μὲν ἐν ὀπλοῖς σωτήρας τῷ δὲ δὲ δὲ λαμπάδων ἐπιπορθομένης τῶ τῆς Ἀλέξανδρος δὲ τῶν Μακεδόνων αἰαπαυομένων, αὐτὸς παρὰ τῷ σκηνῆς μὲν τῶ μάντεως Ἀεισάνδρος διέτελεν, ἱερουργίας πῆλας ἀπορρήτους ἱερουργήματος, καὶ τῷ Φοίβῳ σφαιραζόμενος. οἱ ὅ παρῶσθαι τῷ ἐταίρων, καὶ μάχισα

C Γαρμυρίων, ὡς ὁ μὲν πεδίον ὁ μεταξὺ τῷ Νιφάτης καὶ τῷ ὄρει τῷ Γορδιωάων, ἀπὸν ἐὶ ὄρεα κατὰ λαμπάδων τοῖς βαρβαρικῶς φέχουσιν, ἀτέκμαρτος δὲ πῆλας φωνῆ συμμιγμένη, καὶ ὄρεος καὶ φόβος ἐκ τῶ στρατοπέδων, κατὰ τῶν ἄρχοις παρῶσθαι πελάγους, θαυμάσαντες ὁ πλήθος, καὶ παρῶσθαι ἀλλήλους ἀφ' ἑαυτῶν ὡς μέγα καὶ χαλεπὸν ἔργον εἶη, συμπεσόντας ἐκ παρῶσθαι τοσούτων ὡσαύτως πόλεμον, ἀπὸ τῶν ἱερῶν ἡμοδύων τῶ βασιλέως παρῶσθαι ἔπειθον αὐτῶν ἐπιγῆρησθαι νύκτωρ τοῖς πολέμοιοις, καὶ τῶ σκῆπτρῷ ὁ φοβερῶτα τον συγκαλύψαι τῶ μέλλοντος ἀγῶνος. ὁ ὅ μνημονόλομον εἰπὼν, Ὁ κλέπτω τῷ νύκτωρ, ἐπίοις μὲν ἔδοξε μειραχιώδη καὶ κενῶ ἀποκρίσιν πεποιῶσθαι, πῆλας παρῶσθαι τοσούτων κίνδυνον ἐπίοις ἢ καὶ ὁ παρῶσθαι τῶν ἱερῶν, καὶ σφαιραζόμενος ὁ μέλλοντος ὄρεως, μὴ διδούς παρῶσθαι ἢ τῶν Δαρείων παρῶσθαι ἄλλῳ αὐθις αἰαδαρῆσαι πείρα, ἀπὸ μὲν τῶν τῶ νύκτα καὶ σκῆπτρῶ, ὡς ὄρη καὶ τῶν καὶ τῶν παρῶσθαι. ἢ γὰρ ὄρων ὁ δὲ σωμάτων ἀπορῶ παύσασθαι πολέμοιων Δαρείον ἀπὸ τῆλικαύτης διωάμεως, καὶ χῶρας ποσάτης, ἀλλ' ὄρον ἀφῆ ὁ φρονημα καὶ τῶ ἐλπίδα, δι' ἐμφανοῖς ἢ τῆς καὶ κῆτος ἐξελεγεθῆς ἀπελθόντων ἢ τῶν κατὰ κῆτος ὡς σκηνῶν, λέγε

E ται ὁ λοιπὸν μέρος τῶ νύκτος ὕπνω βαρῆ κατὰ τῆνα παρῶσθαι εἰσὸς ὡς τε θαυμάζον ἐπελθόντας ὄρεου τοῖς ἡγεμόνας, καὶ παρῶσθαι αὐτῶν ἐξενεκεῖν τῶ ἀγέλημα παρῶσθαι ἀριστοποιεῖσθαι τοῖς στρατιώταις ἔπειτα ἢ κατὰ κατὰ πείλοτος, εἰσελθόντα Παρμυρίωνα, καὶ τῶ ἀσάντα τῆ κλίνῃ, δις ἢ τῆς αὐτῶ φθόνος ἀπὸ τοῦ ὄρεως καὶ διεγερθέντος, οὕτως ἔρωτῶν ὁ, πῆλας πεπονητῶ ὕπνον κατὰ δι νενικηκῶτος, οὐχὶ μέλλοντος ἀγωνισθαι τὸν μέγιστον τῶν ἀγῶνων. τὸν γοῶν Ἀλέξανδρον εἰπεῖν ἀφ' ἑαυτῶν ἔσαντα, Τί γὰρ οὐκ ἔδῃ σὺ νενικηκῶσαι δοκῶν, ἀπὸ τῆς ἀγῶν τῶ πλασάσθαι καὶ διώκειν ἐν πολλῇ καὶ κατὰ φαρμάκῃ φυγῶμαχῶν τῶν Δαρείων ἐμόνοις ὁ παρῶσθαι τῶ μάχης, ἀλλὰ καὶ τῶ τῶ κίνδυνον αὐτὸν ἐπεδείξατο μέγιστον καὶ σωτηρῶτα τῶ λογισάσθαι καὶ τῶν ἑαυτῶν. ἔσθαι γὰρ ὁ ἀγῶν ἀπὸ τῶ τῶ καὶ σά

F

διό και θορυβούμενος ἔσπευσε ἀμφοτέρων ὁ Παρμηνίων, ἀπέ-
 ρειλεν παρὲς Ἀλέξανδρον ἀγγέλους φερόμενος οἰχόμενος τὸν
 χεῖρα καὶ τὰς δάκτυλους, εἰ μὴ καὶ τὰς βοήθειας ὄχλησεν
 ἀπὸ τοῦ φόβου πέμψειν τοῖς ὀπίσθεν ἑταίροις μὴ ἔτι οὐκ εἶ-
 νοκάρῃ τοῖς παρὰ αὐτὸν ἐφόδον διδοῖς σημεῖον· ὡς ὅτι κούσεν τὰ
 παρὰ τῆ Παρμηνίωνος, οὐκ ἔφη σωφρονῆν αὐτὸν, ὅσδε ἐπὶ τοῖς
 εἰς τὴν λογισμῶν, ἀλλ' ἐπιλελήσθαι τὰς ἐπιτόκων, ὅτι νι-
 κῶντες μὲν παρορτήσονται καὶ τὰ τ' πολέμιον· ἠπώμενοι δὲ
 φρονιζέον ἔχρηματων ὅσδε ἀδραπόδων, ἀλλ' ὅπως ἀπο-
 θανούσιν καλῶς καὶ λαμπρῶς ἀγωνίζομενοι. ταῦτα ἐπιεί-
 λας Παρμηνίωνι, ὃ κράνος παρῆετο, τ' ὅτι ἄλλων ὀπλισμὸν
 εὐδύς ἀπὸ σκίυης εἶχεν, ἐπέδυσσε τῶν Σικελικῶν ζώσων ὅτι
 ὅτι τὰ θώρακα διπλοῦν λινοῦ, οὐκ τῶν ληφθέντων ἐν Ἴσ-
 σω. ὃ δὲ κράνος, ἡ μὲν σιδηρεῖα, ἐστὶ βεῖον ὡς ἀργυρῶν κα-
 θαρῶν, ἔργον Θεοφίλου, σκυθήριον δὲ αὐτῶν παρὰ τὴν ἀρχὴν ὁμοί-
 ως σιδηρεῖα, λιθοχάμητον, μαχαίρην δὲ ταυμαστικὴν βαφῆ
 καὶ κρυφίτητι, δωρησάμενος ἔκ Κιτιέων βασιλέως, ἡ εἶχεν ἠσκη-
 μένος τὰ πολλὰ χρῆμα μαχαίρα παρὰ τὰς μάχας· ἐπιπόρ-
 παμα δὲ ἐφόρει, τῆ μὲν ἐργασίᾳ σοβαρώτερον ἢ καὶ τ' ἄλλον ὀ-
 πλισμὸν. ἡ γὰρ ἔργον Ἐλικῶνος ἔπαλαι, πημὴ δὲ τ' Ροδίων
 πόλεως, ὅφ' ἦς ἐδόθη δῶρον ἔχρητο καὶ τὸ παρὲς τοῖς ἀ-
 γῶνας. ἀλλ' ἡ μὲν οὖν σκυθήριον τὸ φάλαγγος, ἡ παρὰ κε-
 λδομέλιος ἢ διδάσκων ἢ ἐφορῶν παρεξήλαυνεν, ἄλλοι ἵππων
 εἶχεν, ἔκ Βυκεφάλα φειδόμενος, ἡ δὲ παρὰ λικῶν ὄντος χροῦν-
 τι δὲ παρὲς ἔργον οὐκ εἶνος παρῆετο, καὶ μεταβαίς αὐτὸς ἤρ-
 χεν ἐφόδον. τότε δὲ τὰς Θετταλῶν πλείστα δὲ λελθῆναι, καὶ τοῖς
 ἄλλοις Ἑλλησιν, ὡς ἐπέρωσαν αὐτὸν, βοῶντες ἄγειν ὅτι τοῖς
 βαρβάροις, ὃ ξυτὸν εἰς τὴν ἀριστερὴν μεταβαλὼν, τῆ δεξιᾷ
 παρεκίλει τοῖς θεοῖς, (ὡς Καλλιθέης φησὶν) ἐπὶ δὲ χροῦντος,
 εἰ παρὸν ὄντως δόξεν ὅτιν γεγῆναι, ἀμύνην καὶ σκυπεπίρρωσιν τοῖς
 Ἑλλήνας. ὃ δὲ μαρτίης Αἰετάνδρος, χλανίδα λαβὼν ἔχων καὶ
 χρυσοῦν σφαιρον, ἐπέδεικνυτο παρὰ πρὸ αὐτῶν αἰετὸν ἔσπευ-
 φαλῆς Ἀλέξανδρος σκυπεπαιερούμενος, καὶ κατὰ δύνοντα τῆ
 παρῆσει ὄρητον ὅτι τοῖς πολέμοις· ὡς τε πολὺ μὲν θάρσος ἐν-
 γενέσθαι τοῖς ὄρωσιν, οὐκ δὲ τῆ θάρρειν καὶ παρὰ κελῖν ἀλ-
 λήλοις, δρόμῳ τοῖς ἵππεδον ἰεμέμοις ὅτι τοῖς πολέμοις ἐπι-
 κυμῆναι τὴν φάλαγγα. παρὶν δὲ συμμίζαν τοῖς παρῆτοις, ἐ-
 ξέκλιναι οἱ βαρβάροι καὶ διωγμὸς ἡ πολίς, εἰς τὰ μέσα
 σκυπελάοντος Ἀλέξανδρου ὁ νικηόμενος, ὅπου Δαρείος ἦν.
 πόρρωθεν γὰρ αὐτὸν κατείδεν ἀπὸ τῶν παρῆτεταγμένων ἐν
 βάθει τῆς βασιλικῆς ἴλης ἐκφανέντα, καλὸν αὐδρα καὶ
 μέγαν ἐφ' ἄρματος ὑψηλοῦ βεβώτα, πολλοῖς ἵππεδον καὶ
 λαμπρῶς καταπεφραγμένου δὲ μάλα σκυπεπαιερούμε-
 νοῖς παρὲς τὸ ἄρμα, καὶ παρὰ τεταγμένοις δὲ χεῖρα τοῖς πο-
 λεμοῖς. ἀλλὰ δεινὸς ὄφθεις ἐχούθη Ἀλέξανδρος, καὶ τοῖς
 φάλαγγας ἐμβαλὼν εἰς τὴν μένοντα, ὅτι ἐπληξέ, καὶ διεσκέ-
 δασε τὸ πλείστον. οἱ δὲ αἰετοὶ καὶ γυμναστάται παρὲς τῆ βα-
 σιλέως φονδομέμοι, καὶ κατὰ δὲ λήλων πύπλοισι, ἐμποδῶν
 τῆς διώξεως ἦσαν, ἐμπλεχόμενοι καὶ παρῆσασθαι αὐτοῖς
 καὶ ἵπποισι. Δαρείος δὲ, τὰν δύνων ἀπὸ δῶρον ἐν ὄφθαλμοῖς ὄν-
 των, καὶ τὰν παρῆτεταγμένων δυνάμεων ἐρεῖπομέμων εἰς αὐ-
 τὸν, ὡς οὐκ ἦν ἀποτρέψαι τὸ ἄρμα καὶ διεξέλθαι ῥά-
 διον, ἀλλ' οἱ τὸ ἄρμα σκυπεπαιερούμενοι, παρῆσασθαι πεφυρμένοι,
 ποσούποις, οἱ τε ἵπποι καταλαμβανόμενοι καὶ ἀποκρυπτό-
 μενοι τῶν πληθῶν τῶν νεκρῶν, ὅτι ἔλλοιτο καὶ σκυπεπαιερούμενον τὸν ἠνίοχον, ἀπολείπει μὲν τὸ ἄρμα καὶ τὰ ὄπλα, θήλασαι δὲ,
 (ὡς φασιν)

A Ita utraque re consternatus Parmenio, misit ad
 Alexandrum nuntios, qui significarent ei trans-
 actum esse de castris & impedimentis, ni propere
 firrum subsidium ex prima acie nouissimis sub-
 misisset. Eodem articulo dederat suis signum pu-
 gnæ. Ut iam Parmenionis mandata audiuit, ne-
 gavit eum sanum esse, neque constare mente, sed
 præ consternatione oblitum acquirere victores
 etiam hostium opes, victis vero laborandum esse
 non de sarcinis, neque de mancipiis, verum ut
 pugnantibus cadant quam honestissime & fortissi-
 me. His datis ad Parmenionem mandatis, galeam
 sumpsit. Reliquum munimentum corporis iam
 in tabernaculo induerat, amiculum Siculum
 cinctum, super eum thoracem lineum duplicem
 ex præda Iffensii. Galea erat ferrea, quæ tamen in-
 star candidi argenti refulgebat, Theophili opus.
 Iam collare habebat ex ferro item compactum
 quod gemmis erat distinctum: gladium mira-
 tinctura & leuitate, regis Citieorum donum, quo
 accinctus erat, assuetus fere gladio uti in prælio.
 Balteum gestabat opere superbiore quam pro re-
 liquæ ratione armaturæ. Opificium fuit veteris
 Heliconis, Rhodiorum donum, quo eum illa
 honorauerat ciuitas. hoc in conflictibus uteba-
 tur. Tantisper autem dum in acie instruenda vel
 dandis imperiis vel monendo vel inspiciendo ob-
 equitabat aciem, alio vehabatur equo: quod Bu-
 cephalæ, qui iam grauis ætate erat, parceret. Vbi
 prælium iniret admouebatur ille, in quem quum
 transisset, ilico signa iussit canere. Ibi Theffalos
 longa oratione adhortatus atque alios Græcos,
 vbi alacres ostenderunt se conclamantes, duce-
 ret in barbaros, traiecta in sinistram lancea, deo-
 rum opem inuocauit, ut autor est Callisthenes,
 precatus, si vere fatus loue esset, ut Græcis adessent
 dexteri & propitii. Vates Aristander candida la-
 na amictus, coronamque auream gestans, qui iu-
 xta Alexandrum vehabatur, ostendit super verti-
 cem eius Aquilam sublimem volare, cursumque
 recta dirigere in hostes. Vnde ingens spectantes
 incessit alacritas, ex alacritate autem & mutua ad-
 hortatione admissio in hostem equitatu instar flu-
 ctus ingruit phalanx. Cæterum priusquam frontes
 concurrerunt, inclinavit barbarorum acies. Ma-
 gna erat impulsio, quod redigeret cedentes Ale-
 xander in mediam aciem vbi Darius agebat. Pro-
 cul enim per antesignanos conspexit media in co-
 horte regia conspicuum pulchrum virum & emi-
 nentem, qui curru vehabatur excelso, frequenti-
 bus fortibusq; equitibus septus arcte conglobatis
 circa currum, paratisq; hostem excipere. Sed Ale-
 xander, cuius terribilis ex propinquo apparebat a-
 spectus, dum fugientes coniecit in eos qui locum
 adhuc tenebant, perculit eos maxima ex parte dis-
 turbauitq;. Optimorum ac fortissimorum quorumq;
 quum pro rege contrucidarentur, cumulus exag-
 geratus cadentiū, qui comprehendebant moribū-
 di pedes viroꝝ equorumq;, insectationē inhibuit.
 Darius quū omnes terrores ante oculos essent, &
 frons, quā ante se habebat, corrueret in eū, haud fa-
 cile currum flectere & peruadere valebat, sed quia
 rotæ retinebatur tanto aceruo intricatæ cadauetū,
 equi aut strage illa distenti & operi exiliebat con-
 sternabantq; aurigam, curru atmisq; relictis equā

almer.

(vt ferunt) recens enixam conscendens effudit se in fugam, non euafurus in praesentia tamen, vti videbatur, nisi alii iterum a Parmenione equites missi ad Alexandrum fuissent retrahendum, quod magna manus adhuc illa parte staret in acie, neque hostes pedem referrent. In simulant sane Parmenionis omnino illo in conflictu ignauiam & segniciam, siue audaciam senium eius iam resoluebat, siue potentiam Alexandri (vt tradit Callisthenes) ille grauabatur & aemulabatur gliscentem & insurgentem. Tunc igitur reuocari se rex, etsi aegre ferret, veruntamen non indicauit id militibus, verum quasi cedem inhibens ac precipite in noctem die, receptui cecinit. In itinere, dum pergit ad periclitantes suos, accepit omni ex parte fusos fugatosque hostes. Hoc pugnae illius euentu imperium Persarum pro semel submerso habitum, atque Asiae rex renuntiatus Alexander, diis magnifice honorem habuit, amicis opes, domos, prouincias est largitus. Ad Graecos ambitiose velle se scripsit, vt omnes tollerentur iniusti dominatus, & immunes ipsi suis legibus viuerent, priuatim autem ad Plataenses, vt oppidum ipsorum instauraretur, quod agrum Graecis maiores eorum ad decertandam in eo pro libertate cum barbaris praebuissent. Ad haec Crotoniatis in Italia praedam impertiuit ad Phayliathletae honorandum studium virtutemque, qui bellis Medicis, quum Itali caeteri res Graecorum haberent pro deploratis, Salamina nauis suis impensis instructa fuerat ad periculi societatem profectus. Usque adeo candidus erga omnem virtutem erat, factorumque ad memoriam custos & fautor honestorum. Castra inde mouit in Babyloniam, quae protinus dedit se ei tota. Miraculo ei fuit in Ecbatanis terrae hiatus ignem perpetuo sicut ex fonte subuehens, & scaturigo naphthae ex abundantia non longe illo hiatus stagnantis, qui caetera bitumen repraesentat, caeterum cognationem habet cum igne adeo magnam, vt priusquam contingat flammam, interfusum aera frequenter solo splendore circa flammam elucente accendat. Quo vim eius & indolem ostenderent barbari, viam ad regis tentorium tendentem irrorauere minutis huius medicamenti stillis, stantefque in extremo faculas irrigatis admouere. Iam enim tenebrae erant. Capite accenso mox flamma puncto temporis depasta reliqua est, atque momento ad alterum percurrit terminum, ac via continuo colluxit igne. Athenophanes erat Atheniensis ex iis qui in vngendo & balneo curare regis corpus solebat, mentemque eius scite abducere ad remissionem. Hic in balneo assistente tunc regi puero facie ridicula, sed qui caneret lepidè, Stephanum dicebant, Vis, inquit, in Stephano, rex, periculum faciamus naphthae? Nam hunc si attigerit, nec fuerit extinctus, dicam vires eius planè inexuperabiles & eximias esse. Quum promptè puer offerret se ad experimentum, simulatque inunctus fuit, & attigit eum medicamentum, flammam corpus eius tam ingentem effudit, & igne occupatum est totum, vt ad extremam perplexitatem trepidationemque reciderit Alexander. Quod ni adfuissent qui multa vasa aquae in balnei usum ad manum habebant, nulla ope prohiberi potuisset quin corpus pueri esset ambustum.

A (ως Φασιν) νεοτόχον ἵππων περικαλῶς ἔφυγον. οὐ μὲν τότε γὰρ ἔδοξε Διὰ Φύλῃν, εἰ μὴ πάλιν ἦσαν ἕτεροι παρὰ τὸν Παρμενίωνος ἵπποις, μετακαλουῦντες Ἀλέξανδρον, ὡς συνεστῶσης ἐπὶ πολλῆς δυνάμεως ἐκεῖ, καὶ τῶν πολεμίων ἑκὼν εἰδιδόντων. ὅλως γὰρ ἀπαινοῦνται Παρμενίωνα κατὰ ἐκείνῳ τῷ μεγάλῳ κωλύον ἡμέα καὶ δύσεργον· εἴτε τῶν γήρων ἢ δὴ τῶν ἀλοῦντος τὸ πόντος, εἴτε τῶν ἄλλοιων καὶ τῶν ὄγκων, (ὡς Καλλιθένης Φησὶν) τὸν Ἀλέξανδρον δυνάμεως βραχύνον καὶ παρεστῶτον οὐκ ἔστιν. τότε δὲ οὖν ὁ βασιλεὺς ἀνίσταται τῇ μετὰ πέρυφῃ τοῖς μὲν φρατώμασι ἑκὼν ἔφερασε ὁ ἀληθὲς, ἀλλ' ὡς ἀρέχαι ἔφονδεν, καὶ σὺτοις οἷτοις, ἀνάκλησιν ἐσήμωρεν. ἐλαίων δὲ παρὰ τὸν κινδυνώδον μέσος, ἠκούσεν καθ' ὁδὸν ἠτήσασθαι πρυπῆτασιν καὶ φάσιν τοῖς πολεμίοις. τῆτο τῆς μάχης ἐκείνης λαβὸς τὸ φάσας, ἢ μὲν δὲ τὴν πρυπῆτασιν ἢ Περσῶν ἔδοξε καταλελυτῶν βασιλέως τῶν Ἀσίας Ἀλέξανδρος ἀνηρηθῆναι, ἔστιν τοῖς θεοῖς μεγαλοπρεπῶς, καὶ τοῖς φίλοις ἐδωρεῖτο πλεῖστοις καὶ οἴκῳ καὶ ἡγεμονίας. φιλοδύμενος δὲ παρὰ τοῖς Ἑλλήσας, ἐγράψεν ὡς τυρανίδας πάσας κατὰ λυδίας, καὶ πολιτῶν ἀποτόμοις· ἰδίᾳ δὲ Πλαταιῶσι, τὴν πόλιν ἀποικισθῆναι, ὅτι τῶν γῶρων οἱ πατέρες αὐτῶν ἐσαγανίσασθαι τοῖς Ἑλλήσιν ἔφασκεν τὴν ἐλευθερίας παρὰ τὸν ἑκὼν. ἐπεμψεν δὲ καὶ Κροτωνιάτῳ εἰς Ἰταλίαν μέσος τῶν λαφύρων, τὸν Φάουλον τὸν ἀθλητὸν ἡμῶν παρὰ τὴν ἑκὼν καὶ δρετῶν, ὡς περὶ τὰ Μηδικά, τῶν ἄλλων Ἰταλιῶν τῶν ἀπεργασθῶν τοῖς Ἑλλήσας, ἰδίᾳ δὲ τὸν ἑκὼν καὶ, ἐπλάσεν εἰς Σαλαμίνα, τὸν κινδυνώδον τὴν μετὰ τῶν. οὕτω τῆς ἀμύνης ἡ παρὰ τὸν ἑκὼν δρετῶν, καὶ καλῶν ἔργων φύλαξ καὶ οἰκίος. ὅτι τῶν δὲ τῶν Βαβυλωνίων ἀπασαν ἀγῶν ἐπ' αὐτῷ ἡρωιδίῳ, ἐθαύμασε μάλιστα τὸ, τε χάσμα τοῦ περὶ τὸν ἑκὼν, ὡς περὶ ἑκὼν πηγῆς συνεστῶτος ἀναφερομένου, καὶ τὸ ῥόδιμα τοῦ νάσθαι λιμνάζοντος Διὰ τὸ πληθὺς, οὐ πόρρω τοῦ χάσματος· ὡς τὰλλα μὲν ἀσφάλτω παρὰ τὸν ἑκὼν, οὕτω δὲ ἀπασαν, παρὰ τὸν πῦρ ὅστιν, ὡς τε παρὶν ἢ ἡγεῖν τῶν φλόγα, δι' αὐτῆς τῆς περὶ τὸ φάσας ἐξαπλωμένης αὐγῆς, τὸν μετὰ τὸν πολλὰς ἀέρας συσχεταί. ὅτι δεικνύμενοι δὲ τῶν δυνάμιν αὐτῶν καὶ φύσιν οἱ βράχαιοι, τὸν ἀγῶνα παρὰ τὸν κατὰ τὸν βασιλέως φεικτὸν ἐλαφρῶν τῶν φαρμάκων κατεψέκασαν εἴτα πάντες ἐπ' ἀκρω τοῖς λαμπήσας τοῖς βεβρεγμένοις παρὰ τὸν ἑκὼν (ἢ δὴ γὰρ συνεστῶταξεν) τῶν δὲ παρὰ τὸν ἑκὼν ἀφαιμένων, ὡς ἔστιν ἢ νομῆ γῶρον ἀσθητὸν, ἀλλ' ἅμα νοήματι διήκετο παρὰ τὸν ἑκὼν φάσας, καὶ πῦρ ἐγγῶν συνεστῶτος ὁ φεικτὸς ἡ δὲ τῆς Ἀπλωφαῖος Ἀδριακος, τῶν περὶ ἀλείμμα καὶ λουτρῶν εἰσόδων τὸ σῶμα περὶ τὸν βασιλέως, καὶ τῶν Διὰ νοιασῆμεν ἀπάγειν ὅτι τὸ ῥάθυμον ὡς οἱ τῶν λουτρῶν τότε παιδαίου τῶν Ἀλεξάνδρου παρὰ τὸν ἑκὼν ὡς τοῖς σφόδρα καὶ γελοῦ τῶν ὄψιν, ἀδδόντος δὲ γαλιέντος, ὡς Στέφανος ἐκαλεῖτο, Βέλει (φησὶν) ὡς βασιλεὺς Διὰ πείραν ὡς Στεφάου τῶν φαρμάκων λαβὸν, ἀλλ' ἡ γὰρ ἀφήται τότε καὶ μὴ κατασβεσθῆ, πρυπῆτασιν δὲ φάσιν ἅμα καὶ δεινῶν αὐτῶν τῶν δυνάμιν ἐστὶν. παρὰ τὸν ἑκὼν δὲ πῶς καὶ τὸν παιδαίου διδόντος ἑαυτὸν παρὰ τὸν ἑκὼν πείραν, ἅμα τῶν περὶ ἀλείψαι καὶ ἡγεῖν, ἐξέλιθησε φλόγα ποσά τῶν τὸ σῶμα, καὶ περὶ κατεσθῆ πῶν, ὡς τε τὸν Ἀλέξανδρον εἰς πῶν δρετῶν καὶ δίοις ἐλθεῖν εἰ δὲ μὴ κατὰ τὸν τῶν πολλὰ παρὰ τὸν ἑκὼν παρὰ τὸν λουτρῶν ὕδατος Διὰ χερῶν ἔχοντες, ὡς αἱ ἐφθασεν ἢ βοήθη τῶν ὅπτιοι.

ἀλλὰ καὶ τότε μόλις κατέσβεσαν τὸ σῶμα τῆ παιδὸς δῖου
 πῦρ ἡρόδοτος, καὶ μὲν αὐτὰ χαλεπῶς ἔχειν. εἰκότως οὖν
 ἔνοιοι τὸν μῦθον ἀνασώζοντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν, τὸ φά-
 σιν εἶναι τῆς Μηδείας φάρμακον, ὃ τὸν βασιλευμένον ἐ-
 φαιον καὶ τὸν πέπλον ἔχρισεν. οὐ γὰρ εἰς αὐτῶν ἐκείνων, ὅσοι
 ἀπὸ αὐτομάτου λάμψαι τὸ πῦρ, ἀλλὰ φλογὸς ἐκείτην
 πρὸς αὐτὴν, ὅτι εἶαν ὀκλίαι καὶ σιναφίω ἀδύνηλον αἰσθί-
 σει ἡμέρας. αἱ γὰρ ἀκτῖνας καὶ τὰ ῥόδια καὶ πρὸς ἀπώ-
 θεν ἐπὶ ἡρόδοτον πῖς μὴ ἄλλοις σώμασι φῶς καὶ θερμότητι
 παροδοῦναι μόνον, ἐν ᾧ πῖς ἄλλοις ἐκρηθῆται πνυμνα-
 κίω καὶ νοτίδα λιπῶν καὶ ἀφαιρῆται κακτομήτοις ἀφαιρῶ-
 μῖνα καὶ πνευματώτα μεταβάλλειν ὅτι εἶος τὸ ὑλίω παρῆ-
 χεν δὲ ἀπορίαν ἢ ἡμέρας, εἴτε μᾶλλον ὑπεκκαύματα τῆς
 φλογὸς ὑπορρεῖ τὸ ὑγρὸν, ἐκ τῆς γῆς φύσιν λιπῶν καὶ πυ-
 ρίνον ἐχούσης. καὶ γὰρ ἔστιν ἡ Βαβυλωνία σφόδρα πυρῶ-
 δης, ὡς τε αἱ μὴ κριταὶ χαμόθεν ἐκπηδῶν καὶ ἀποπάλ-
 λεσθαι πολλάκις, οἷον ὑπὸ φλεγμονῆς τῶν τέπων σφυγμοῖς
 ἐχρίτων τοῖς ἰατροῖς ἐν τοῖς καύμασι ἀπὸ ἀσπῶν πε-
 πληρωμένων ὕδατος καθεύδειν. Ἄρπαλος δὲ τῆς χώρας
 ἀπολειφθεὶς ὅτι μελητήρ, καὶ φιλοκαλῶν Ἑλληνικῆς φυ-
 τείας ἀφαιρῶν τὰ βασιλεία καὶ τοὺς πατέρας, τῶν
 μὴ ἄλλων ἐκράτησεν, τὸν δὲ κίτων ἐκ ἔφεξεν ἢ γῆ μόνον,
 ἀλλ' αἰεὶ διέφθειρεν, οὐ φέροντα τὴν χεῖρα. ἢ μὴ γὰρ πυρῶ-
 δης, ὃ δὲ φιλόψυχρος. τῶν μὴ οὖν ποιούτων παρακλάσειαν,
 ἀν' ἑξῆς ἔχουσιν, ἢ τὸν ἴσως οἱ δύσκαλοι κατηρηροῦσιν.
 Ἀλέξανδρος δὲ Σούσων κυριεύσας παρέλαβεν ἐν τοῖς βασι-
 λείοις τετρακισμύρια τάλαντα νομισμάτων, τῶν ἄλλω κα-
 τασκόλιω καὶ πολυτέλειαι ἀδύνητον. ὅπου φησὶν καὶ πορφύ-
 ρας Ἑρμιονικῆς ἀρεθῶναι τάλαντα πεντακισχίλια, συγ-
 κειμένης μὴ εἶναι δέκα δρόμων ἀφαιρῶν, πρὸς φάτον
 δὲ τὸ αἶθος ἐπὶ καὶ νεαρὸν φυλαπύσης. αἶπιον δὲ τούτου φα-
 σιν εἶναι, τὸ ἢ βαφίω ἀφαιρῶν μέλιτος γίνεσθαι τῶν ἀλεργῶν, δι-
 ἐλαίου ἢ λαχρῶ, τῶν λακῶν καὶ γὰρ τούτων τὸν ἴσον χροῖον
 ἐχρίτων τῶν λαμπερότητα καθαροῦ καὶ εἰς βουλοῦσαν ὀρεσθαι.
 Δίνων δὲ φησὶν καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆ Νείλου καὶ τῆ Ἰστρού μὲν τῶν
 ἄλλων μετὰ πεμπούτοις εἰς τὴν Γάζαν ἀποτίθεσθαι τῆς
 βασιλείας, οἷον ἐκ βαβυλωνίων τὸ μέγεθος τῆς ἀρχῆς, καὶ τὸ
 κυριεύειν ἀπύτων. τῆς δὲ Περσίδος ὕψος ἀφαιρῶν καὶ τῆ
 διζεμβόλου καὶ φυλαπύσης ὑπὸ ἡγεμονίας τῶν Περσῶν,
 (Δαρεῖος μὴ γὰρ ἐπεφύγει) γίνεσθαι τῶν παρὰ τὸν κύκλον
 ἐχούσης οὐ πολὺν ἡγεμονίαν αὐτῶν διγλωσσῶν ἀφαιρῶν, ἐκ
 πατρὸς Λυκίας, μὴ τῆς Περσίδος γὰρ ὡς ὄφασιν ἐπὶ παιδὸς
 ὄντος Ἀλέξανδρου τὴν Πυθίαν παροδοῦναι, ὡς Λύκιος ἔσαι
 κατηγεμῶν Ἀλέξανδρον τὸ ὅτι Πέρσας πορείας. Φόνον μὴ
 οὖν ἐπὶ αὐτῶν πολὺν τῶν ἀλισκομένων ἡμέρας σιωπέσειν.
 γράφει γὰρ αὐτὸς, ὡς νομίζων αὐτῶν τὸ τοιοῦτον εἶναι, ἐκείθεν
 ἀποσφάπτεσθαι τῆς ἀφαιρῶν νομισμάτων ἢ ἀρεῖν πλη-
 θος ὅσον ἐν Σούσοις, τῶν ἄλλω κατασκόλιω καὶ τὸν πλοῦ-
 τῶν ἐκκαμάτωσιν φασὶν μυρίοις ὀρεκτοῖς ζῆλασι καὶ πεν-
 τακισχίλιαις καμήλοις. Ζέρξου δὲ ἀφαιρῶν μὴ δὲ κα-
 σάμμος, ὑπὸ πλήθους τῶν ὠθουμένων εἰς τὰ βασιλεία
 πλημμελῶς αἰατεβασμῶν, ἐπέση, καὶ καθ' ἑμῶν

A Sed & tunc corpus eius unde quaq; inflammat una
 fuit, & ignem extinxerunt ægrè, ac post malè ha-
 buit. Itaq; haud absurdè fabulam quidam ad veri-
 tatem reducentes, hoc illud esse dicunt Medæ
 medicamentum, quo decantatam illam coronam
 flammæq; inunxit. Quippe haud ex femetipsis
 neq; sponte concepisse illa ignem, sed quum adie-
 cta illinc fuisset flamma, citam eius & continentē
 contagionem, quæ sensum effugeret, fuisse. Nam
 radios & profluvia ignis eminus ingruentia lumen
 aliis corporib. & feruorē tantummodo adiungere,
 in aliis ariditate halitiosa, pinguiq; & saturo præ-
 ditis liquore collecta atque vi gliscentia flammæ
 statim vertere materiam. Mouit generatio eius
 dubitationem * an potius flammæ fomes liquor
 hic ex solo emanet vi oleosa inflammateq; prædi-
 to. Est enim perquam Babylonia ignea, ut hordeū
 ex humo subsultet & reperatur frequenter, quod
 ea regio quasi nimia inflammatione palpitet, ha-
 beantq; homines per feruores in vtribus aqua im-
 pletis cubilia. Harpalo, qui regionis huius relictus
 præfectus fuit, studentī Græcis plantis regiam &
 ambulationes excolere, cætera responderunt, v-
 nam respuit tellus hederam, quam semper corrup-
 tit impatientem eius temperiei, quod hæc frigidis
 gaudeat, illa ferueat. Cæterum huiuscemodi di-
 gressus, si modum feruent, minus fortassis repre-
 hendent morosi. Alexander Susis potitus, quadra-
 ginta millia talentū argenti signati inuenit, præ-
 terea instrumentum regium aliud, & res pretiosas
 innumerabiles. vbi etiam purpuræ Hermionice
 quinq; millia talentū narrat inuenta, annos fer-
 uatæ decem minus ducentos, quæ florem recentē
 adhuc ac nouitiū retineret. Cuius ferunt causam
 esse, quod puniceorum infectura melle perfecta
 fuerit, & candido oleo candidorū. quippe horum
 in pari ætate splendorem integrum & fulgentem
 conspici. Ad hæc ex Nilo & Istro haustum in-
 ter cætera Dinon memorat solenne fuisse, ut af-
 ferri imperarent atq; in thesaurum reconderent
 reges, tanquam in pignus imperii & rerum se do-
 minos esse. Quum autem Persis ob asperitatem ef-
 fet aditu difficilis, præsidiumq; haberet delectissi-
 morum Persarum (nanque confugerat eò Darius)
 quidam vtriusq; linguæ peritus, qui patre Lycio,
 Perside matre ortus erat, quem puero etiamnum
 Alexandro præcinuisse perhibent Pythiam, nem-
 pe Lycium ducē Alexandro itineris in Persas fore,
 modico circuitu, duxit eum in Persidē. Strages il-
 lic ingens captiuorum edita. siquidem scribit ipse
 ratum se id e re sua esse imperasse ut hostes con-
 trucidarentur. Argenti reperit ibi parem ac Susis
 summam. Reliquum instrumentū regium & opes
 decem millibus iugorum mularium & quinq; mil-
 libus camelorū egesta. Statuam ingentem Xerxis
 à turba contemplatus in regiam irrupentium
 imprudenter euerfam, substitit, ac sicut spirantem
 compellans, Vtrum te, inquit, ob illatum Græcis
 bellum præteribimus prostratum, an ob cæteram
 animi tui celsitudinem & virtutem attollemus?
 Postremò, ut diu cogitabundus & tacitus restitit,
 prætergressus est. Quatuor menses ibi, quo exercitū
 reficeret, quod esset hyemis tempestas, transegit.

χοι παροδοῦσας, Πότερον σε (εἶπεν) ἀφαιρῶν τὴν ἑλπίδα ἀφαιρῶν, ἢ ἀφαιρῶν τὴν
 ἄλλω μεγαλοφροσύνη καὶ ἀρετῶν ἐγείρωσιν; τέλος δὲ, πολὺν χρόνον πρὸς ἑαυτῶν ἡρόδοτος καὶ σιωπήσας,
 παρήλθεν βουλόμηνος ἢ τοῖς φρασιώσας αἰαταβεῖν (καὶ γὰρ ἡ χιμῶν ὡσαύτως αὐτῶν διήγαγν.

Fama est, quum primùm sub aurea testudine Alexander in folio regio consideret, Corinthium Demaratum Alexandri familiarem & amicum paternum, senili more illacrymasse, ac dixisse; fraudatos magna voluptate Græcos, qui antè quàm in Darii folio Alexandrum spectassent sedentem vita essent functi. Hinc in Darium moturus, computationem & lusum cum amicis iniit, interfueruntq; meretrices, quæ comessatum venerant ad amatores suos. Inter has nobilis imprimis Thais, Ptolemai, qui post regnavit, amica, ex Attica oriunda, partim scitè celebrans Alexandrum, partim alludens, in sermonem est temulenta prouecta, patriæ quidem eius congruentem moribus, sed supra eius conditionem. Quippe laborum ait sibi in peragrandia exantlatorum Asia illo die fructum recipere se, superbæ Perforum regiæ insultantem: verùm multo libentius per ludum & lasciuiam domicilium Xerxis, qui inflammavit Athenas, succensuram facesq;e manibus suis inspectante subdituram rege, quo inter mortales vulgariter sequentes Alexandri castra mulierculas maiores pœnas à Persis vicem Græciæ, quàm Græcos naualium & terrestrium copiarum duces expetisse. Quum dicentem esset assensus & admurmuratio consequuta, adhortatioq;e & contentio amicorum, impulsus in eam sententiam exiit, coronatusq;e & facem manu tenens progressus est. Alii, sequentes ludibundi conclamantesq;e regiam cinxere: reliquorumq;e Macedonum, vbi id intellexerunt, concursus illuc cum lampadibus exultantium factus est. Sperabāt enim domum respicientis esse signum nec commoraturi inter barbaros, quòd regiam eorum incenderet euerteretq;e. Atq; hac ita aliqui autores sunt gesta fuisse, alii consultò. Atqui citò illum pœnituisse facti, atq;e vt restinguerent flammam imperasse, in confesso est. Munificentia verò, quæ insita ei erat, multo magis excitata est rerum incremento. Adiuncta erat comitas, cuius vnus accessione sanè sunt munera grata. Huius pauca exempla recensabo. Pæroniæ præfectus Aristo, quum hostem obruncasset, ostendissetq;e ei caput, Hoc donum, rex, inquit, apud nos poculo aureo pensatur. Arridens Alexander, Nempe vacuo, inquit, Ego verò plenum mero tibi propino. Gregarius quidam Macedo mulum onustum auro regio agebat. Defesso iumento farcinam ipse in humeros sublatam portabat. Vidit rex onere oppressum, ac re intellecta, quum ille id depositurus esset, Ne defatigeris, inquit, sed absolue reliquum itineris, atque in tentorium tuum hoc defer. Omnino succensebat magis, si non acciperes, quàm si posceres. Phocioni per literas mandauit, si non admitteret dona sua, renuntiare ei se amicitiam. Serapioni vni ex grege eorum qui secum lusitabant pila, quia nihil petebat, nihil largiebatur. Quum autem ad ludum accessisset Serapion, adiecit pilam aliis: cui vbi dixit rex, Quin mihi das? Non petis, inquit. Risit rex, atque ampla largitione est eum prosequutus. Prothæa cuidam in disteriis inter pocula non infestiuo videbatur infensus. Quum deprecarentur amici pro eo, atque ille lachrymas profunderet, redire dixit se cum eo in gratiam. Tum ille, Igitur rex, inquit, pignus primùm mihi aliquod dato. Atque huic quinque talenta iussit numerari.

A λέγεταί, καλίσαντος αὐτὸν ὁ παρθένος ὑπὸ τῷ χρυσοῦ οὐραμίσκῳ ἐν ᾧ βασιλικῶν θρόνον, τὸ Κορινθίων Δημάρατον, δὴν ἐν οἴκῳ αὐτῶν καὶ πατρῶν φίλον Ἀλέξανδρον, παρῆλυτικῶς ἐπιδακρύσας, καὶ εἰπεῖν ὡς μεγάλης ἡδονῆς εἶσθαι τῷ Ἑλλησπόντιοι τεθνηκότες παρὶν ἰδεῖν Ἀλέξανδρον ἐν τῷ Δαρείου θρόνῳ καὶ θρόνον. ἐκ τούτων μέλλων ἐξελαυνεῖν ἐπὶ Δαρείου, ἔτυχεν μὲν εἰς μέδω πῖνα καὶ παιδίαν τοῖς ἐπαύροις αὐτῶν δεδωκώς, ὥστε καὶ γυνάμει συμπίπειν ἐπὶ καμῶν ἡκίονα παρὸς τὴν ἐρασίαν ἐν τῷ τοῖς ὀδοκιμοῦσα μάλιστα Θάϊς, ἢ Πτολεμαίῳ τῷ βασιλευσάντος ὑπερῶν ἐπαύροις, ἡμῶν Ἀθηναίων, τὰ μὲν ἐμμελῶς ἐπαυροῦσα, τὰ δὲ παίζουσα παρὸς τὸν Ἀλέξανδρον, ἅμα τῇ μέθῃ λόγον εἰπεῖν παρῆρη, τὰ μὲν τὸ πατρῷος ἡθῆ παρῆρη, μείζονα δὲ ἢ καὶ αὐτῶν. ἔφη γὰρ, ὡν πεποίηκε πεπλατημῆν τὴν Ἀσίαν, ἀπολαμβάνειν χάριν ἐκείνης τῆς ἡμέρας, ἐνδουφῶσα τοῖς ὑπερῶν Περσῶν βασιλείοις ἐπὶ δὲ ἡδονῶν ὑποπαρῆσαι καμῶσασα τὸν Ἑρξου τῷ κατὰ καύσαντος τῶν Ἀθηνῶν οἶκον, αὐτὴ δὲ πῦρ ἀλάσασα τῷ βασιλεῶς ὀρεδνῶς ὡς αὐτῶν ἔχη παρὸς αὐτῶν παρῆρη, ὅτι τὸ ναυμάχων καὶ πεζομάχων ἐκείνων στρατηγῶν τὰ μὲν Ἀλέξανδρου γυνάμει μείζονα δίκαιον ἐπέθηκεν Ἑρξου ὑπερῶν τῷ Ἑλλάδος ἅμα δὲ τῶν λόγων τῶν κρότων καὶ τοῦ βουλοῦ ἡμῶν, ὅτι τὸ βασιλευσάντος τῶν ἐπαύρων καὶ φιλοτιμίας, ἐπιπαυροῦσα ὁ βασιλεὺς καὶ ἀπαρῆρησας, ἔχων σέφαλον καὶ λαμπάδα παρῆρη, οἱ δὲ ἐπὶ ἡμῶν καμῶν καὶ βοῆ παρῆρησας τὰ βασιλεία καὶ τῶν ἄλλων Μακεδόνων οἱ παυροῦσας οἱ σιμῶν ἔχον μὲν λαμπάδων, χαίροντες. ἢ παρῆρη γὰρ ὅτι τοῖς οἴκοι παρῆρησας τῶν ὀρεδνῶν, καὶ μὴ μέλλοις ἐν βαρβαροῖς οἰκεῖν, ὁ πικρῶν παρῆρησας τὰ βασιλεία καὶ ἀπαρῆρησας. οἱ μὲν οὕτω τῶν παρῆρησας φασίν, οἱ δὲ ἀπὸ γνώμης, ὅτι δὲ οὗ μετενόησεν παρῆρη καὶ κατὰ σέφαλον παρῆρησας, ὁμολογεῖται. φύσει δὲ ὡν μεγαλοδωροῦσας, ἐπὶ μᾶλλον ἐπέδωκεν εἰς τῶν τῶν παρῆρησας αὐτοῦσας καὶ παρῆρη ἢ φιλοφροσύνῃ, μὲν ἢς μόνῃς ὡς ἀληθῶς οἱ διδόντες χαίροντες. μνησῆσας δὲ ὀλίγων ἔξιστων, ὁ τῶν Παμόνων ἡγεμόνος, ἀποκτείνας πολέμιον ἄνδρα καὶ τὴν κεφαλῆν ἐπιδειξάμενος αὐτῷ, τούτο (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, πῶς ἡμῖν ἐκπώματος χρυσοῦ πημάτων ὁ δῶρον. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἡγεμόνος, κενὸν γὰρ (εἶπεν) ἐγὼ δὲ σὺ μεσὸν ἀκρόατος παρῆρησας. τῶν δὲ πολλῶν τῶν Μακεδόνων ἡγεμόνων ἡμίονον, βασιλικὴν χρυσίον κημίζοντα. κημίζοντος δὲ τοῦ κημίζοντος, αὐτὸς ἔξιστων ἐκόμενος ὁ φορτίον. ἰδὼν οὖν ὁ βασιλεὺς θλιβόμενον αὐτὸν σφόδρα, καὶ πυθόμενος τὸ παρῆρησας, μέλλοις κατὰ τῆσας, Μὴ κημίζῃς (εἶπεν) ἀλλὰ παρῆρησας ἐπὶ τὴν λοιπὴν ὁδὸν, ἐπὶ τὴν σκηνὴν σαυτῶν τούτου κημίζοντος. ὅπως δὲ ἡγεμόνος τῶν κημίζοντων μᾶλλον ἢ τοῖς αὐτῶν καὶ Φωκίῳ μὲν ἔγραψεν ἐπιτολίῳ, ὡς ἔχοντος ἡγεμόνος αὐτῶν φίλου τὸ λοιπὸν, εἰδιωχίτο τῶν κημίζοντων. Σεραπίῳ δὲ τῶν ἀπὸ σφαιρας ἡμῶν νεαρίσκων ὁδὸν ἐδίδου, ἀφῆδ ὁ μὲν δὲν αἰτεῖν. ὡς οὖν εἰς τὸ σφαιρίζον τῶν κημίζοντων Σεραπίῳ, ἄλλοις ἔκαλε τὴν σφαιραν εἰ πόντος δὲ τοῦ βασιλεῶς, Ἐμοὶ δὲ οὐδὲδως. Οὐ γὰρ αἰτεῖς. (εἶπεν) τῶν μὲν δὲ ἡγεμόνος, πολλὰ δέδωκεν. Πρωτῆα δὲ πῖνι τῶν παρῆρησας κημίζοντος καὶ πότον ἐκ ἀμούσων, ἔδωκεν δὲ ὄργης γερονέαι. τῶν δὲ φίλων δεομένων, κακίῳ δακρύοντος, ἔφη ἀπαρῆρησας κακίῳ, Οὐκίῳ (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, δὲς πῖ μοι πῖσων παρῆρησας. ἐκέλευσεν οὖν αὐτῶν πῖνι τὰ λατὰ δοδῆσαι.

πει δὲ τῶν τοῖς φίλοις καὶ τοῖς σωματοφύλαξι νεμομένων
 πλούτων, ἢ λίαν εἶχεν ὄγκον, ἐμφάνει δὲ ὀπίσθης Ὀλυμ-
 πίας ἡ ἔγραψεν πρὸς αὐτὸν, Ἄλλως (Φησὶν) ἔποιε τοῖς φί-
 λους καὶ ἐνδοξοῦ ἀγα. νῦν δὲ ἰσοβασιλέας πύργου ποιεῖς, καὶ
 πολὺ φιλίας ὀφθαλμοῦ αὐτοῖς, σεαυτὸν δὲ ἐρημοῖς.
 πολλάκις δὲ τοιαῦτα τὸ Ὀλυμπιάδος γραφέντος, ἐφύλατ-
 τεν ἀπόρητα τὰ γράμματα. πλὴν ἄπαξ Ἡφαιστῖωνος
 (ὡς ἔφ' εἰώθη) λυθεῖσαν ὀπίσθου αὐτῆς σωματοφύλακτος,
 οὐκ ἐκώλυσεν, ἀλλὰ τὸν δακτύλιον ἀφελόμενος τὸν αὐτὸν
 πρὸς ἐθῆκεν τῷ ἐκείνου σώματι τὴν σφραγίδα. Μαζαίου
 δὲ τῆς μεγίστου ὄψα Δαρείω ἡρομῆδου παιδὶ σαβαπίαν
 ἔχοντι, δούτερον πρὸς ἐτέρη μείζονα. ὄψα τῆς ἡρομῆδος ὅτι ἐκεί-
 νος εἶπεν, Ὡ βασιλεῦ, τότε μὲν ἡ εἰς Δαρείου, νῦν δὲ σύ
 πολλοὺς πεποίηκας Ἀλέξανδροις. Παρμῆνιαν μὲν οὖν τὸν
 Βαγῶν ἐδωκεν οἶκον, εἰς ᾧ λέγεται τὸ πρὸ Σέσων γλιῶν Ἰα-
 λαίων ἄρεθῶν ἰματισμὸν. πρὸς δὲ Ἀντίπατρον ἔγραψεν
 κελύων ἔχειν φύλακας τὸ σῶμα, ὡς ὀπίσθου ἀφελόμενος, τῆ
 δὲ μητρὶ πολλὰ μὲν ἐδωρεῖτο καὶ κατέπεμπεν, οὐκ εἶα ὅτι πο-
 λυπραγομεῖν, ὅσπερ ὄψα στρατηγῶν ἐγκαλέσθης ὅτι, πρὸς
 ὡς ἔφερεν τὴν χαλεπότητα. πλὴν ἄπαξ ποτὲ μετὰ Ἀντι-
 πάτρου κατ' αὐτῆς γράψαντος ὀπίσθου ἀφελόμενος, ἀγροῖν
 εἶπεν Ἀντίπατρον ὅτι μυσίας ὀπίσθου ἐν δάκρυον ἀπα-
 λείφει μῆδης. ἐπεὶ δὲ τοῖς πρὸ αὐτὸν ἔωρα πρὸς τὰ πασι
 ἐκτερυφθέντες, καὶ φορτικῶς ταῖς ἀφαιτάς καὶ πολιτείας
 οἶσθε, ὡς τε Ἀγῶνα μὲν τὸ Τηῖον ἀγροῦς εἰς ταῖς κρηπίσιν
 ἤλοι φορεῖν, Λεονάτω ὅτι πολλὰς καμῆλους ἀπὸ Αἰγύπτου
 κύνιν εἰς τὰ γυμνάσια ὄψα κημίζεσθαι, Φιλῶτα ὅτι, πρὸς ἡ-
 ρας σαδίων ἐκείνους ἀυλαίας γενέσθαι, μύρω δὲ ἡρομῆδος
 ἰέναι πρὸς ἀλειμμα καὶ λουτρῶν ὅσοις ὄσπερ ἐλαίω, τείσθαι
 ὅτι καὶ ἀθλητῶν πρὸς ἀθροῦς ἐπέτιμῃσεν πρὸς ὡς καὶ Φι-
 λσοφῶς, θαυμάζειν φάμενος, εἰ πρὸς τὸν ἡγεῖσθαι καὶ τη-
 οπνοῦ δέντων βασιλικούτοις ἀγῶνας ἐμνημονόουσι ὅτι τῶν κατὰ ποιεῖν τῶν οἰ-
 κατὰ ποιεῖσάντες ἡδὸν καθεύδουσι. ὄσπερ ὄρωσι, τοῖς Περσῶν
 βίοις τὸς εἰαυτῶν ὄψα βάλοντες, ὅτι δουλικῶτα μὲν ὄσπερ
 ὄψα βασιλικῶτα ὅτι ὄσπερ. Καίτοι πῶς ἀντιπῆ (ἔφη)
 δι' εἰαυτῶν ἡραπύσειεν ἵππων, ἢ λόγῳ ἀσκήσειεν ἢ κρημῶς,
 ἀπειθῶς τὸ φιλάτῃ σῶμα ἀπὸ τῶν χεῖρας; οὐκ ἔφη
 (εἶπεν) ὅτι τῶν κρημῶν πρὸς ἡμῖν ὄσπερ ὄσπερ τὰ ποιεῖν τοῖς
 κρημῶν; ἐπέτιμῃσεν οὖν ἐπὶ μάλλον αὐτὸς εἰαυτὸν εἰ ταῖς
 στρατείαις καὶ τῆς κωμῆσιν, κακοπαθῶν καὶ ὄψα ἀφελόμενος.
 ὡς τε καὶ Λάκωνα πρὸς ὄψα ἀφελόμενος αὐτῶν λέοντα
 κατὰ βάλοντι μέγαν, εἶπεν, Καλῶς γε Ἀλέξανδρε πρὸς
 τὸν λέοντα ἡγήσασθαι πρὸς τῆς βασιλείας. ποτὸ ὄσπερ κωμῆσον
 Κρημῶν εἰς Δελφοὺς ἀνέθῆκεν, εἰκόνας χαλκῆς ποιεῖσάμε-
 νος τῶν λέοντος καὶ τῶν κωμῶν, καὶ βασιλέως τῶν λέοντι στω-
 εῶτος, καὶ αὐτῶν πρὸς ὄψα ἀφελόμενος. ὡν τὰ μὲν Λύσιππος ἐπλα-
 σεν, τὰ δὲ Λεωγῆρος. Ἀλέξανδρος μὲν οὖν εἰαυτὸν ἀσκῶν ἅμα
 καὶ τὸς ἄλλοις παρῶν πρὸς ἀφελόμενος ἐκινδύνωσεν οἱ δὲ
 φίλοι ὄψα πλῆτον καὶ ὄσπερ ἡδὸν ὄψα βυλόμενος καὶ ὄψα ἀφελόμενος,
 ἔβαρῶν ὄψα πλάσας καὶ τῆς στρατείας, καὶ τῆς μικρῶν οὕτω
 πρὸς ἡλθον εἰς ὄψα βλασφημῶν κακῶς λέγειν αὐτὸν. ὁ δὲ καὶ
 πρὸς πρὸς ὄψα ἀφελόμενος τῶν τῶν διέκειτο, φάσκων
 βασιλικῶν εἶναι ὄψα κακῶς ἀκούειν ὄψα ποιεῖν. καίτοι τὰ μὲν
 μικρότατα τῶν ἡρομῶν τοῖς στωῆσι πρὸς αὐτῶν σημεῖα μεγάλης ὄψα ἀφελόμενος καὶ πρὸς ὄψα ἀφελόμενος. ὡν ὄψα ὄψα ἀφελόμενος,
 ὄψα ἀφελόμενος μὲν ἔγραψεν, μεμφομένους ὅτι δηλαδὲ ὄψα ἀφελόμενος, τοῖς μὲν ἄλλοις ἔγραψεν, αὐτῶν ὄψα ἀφελόμενος, ὄψα ἀφελόμενος.

A In ditandis amicis & stipatoribus suis quàm fue-
 rit prolixus declarat Olympias epistola quam ad
 eum scripsit: Bene merere aliàs, inquit, de amicis
 & splendore utere. Enimvero nunc omnes regi
 efficis pares, multosque amicos eis paras, temet-
 ipsum vero reddis solitarium. Ea quum identidem
 ad illum scriberet Olympias, servabat in abdito e-
 pistolas. nisi semel Hephæstioni (ut assueverat) so-
 lutam epistolam secum legenti non vetuit: verum
 detracto digito anulo sigillum ori illius admovit.
 Mazei, cuius apud Darium summa fuerat gratia,
 filio, satrapie prefecto, alteram adiecit amplio-
 rem. At ille recusans ait, Tunc, ô rex, vnus erat Da-
 rius, nunc tu multos effecisti Alexandros. Par-
 menioni donauit Bagoæ domum, in qua ad cultû
 pertinentium vestiariû mille talentum inuenit.
 Antipatro per literas mandauit ut custodes cor-
 poris aduersus insidias adhiberet. Matri dona-
 multa misit: ceterum interdixit eirebus se ingere-
 re, vel ducis munera vendicare. Expostulantis se-
 cum leniter tulit acerbitatem. Semel autem quum
 prolixas literas Antipatri illam criminantis perle-
 gisset, fallere dixit Antipatrum, sexcentas epistolas
 vna deleri matris lacrymula. Quum amicos suos
 in totum cerneret luxu perditos, victuq; & sum-
 ptibus licentiores, atq; Agnonem Teium clauis ar-
 genteis suffigere crepidas, Leonato multis camelis
 puluerem ex Ægypto vsq; ad exercitationes sup-
 portari, Philotam ad venationem centum stadio-
 rum aulæas habere, vnguento plures quàm oleo
 delibutos ad balneum ire, trahere eos secum fri-
 ctiores & cubicularios, castigauit eos placidè & phi-
 losophicè, mirari se dicēs ipsi, qui tot & tanta cer-
 tamina decertauissent, excidisse, eos iucundius a-
 lios qui fatigant quàm fatiscetes quiescere: neq;
 animaduertere Perfarum moribus æquiparantes
 suos, nihil esse seruire magis quàm indulgere deli-
 ciis, nec magis regium quàm labores suscipere. Et
 quidē quæ cures, inquit, tua opera equum, vel hastâ
 galeamve polias, si inducere animû non potes ut
 corpori, quo nihil charius, admoueas manus? An
 ignoratis finem nobis vincendi esse, ne eadem ac
 victi faciamus? Igitur laborē inēdit, in expeditio-
 nibus & venationib. subigens corpus suum & peri-
 culis exponens, ut Lacon legatus, qui assistebat,
 quum cōficeret grandem leonem, diceret, Macte
 Alexander ista cum leone de regno pugna. Hanc
 venationē Craterus Delphis dedicauit, ac simula-
 cra ex ere leonis, canum, regis cum leone congres-
 si, & suum, ei succurrentis, facienda locauit. quorû
 Lyſippus partem, partem fecit Leochares. Itâ A-
 lexander quidem dum semetipsum pariter exer-
 cet, & incendit alios ad virtutem, in præcipites ca-
 sus dabat se. Amici verò eius ob opes & fastum vo-
 luptatibus indulgere & otio affectantes tædebat
 errorum & expeditionū. Vnde paulatim ad obtre-
 ctandum ei & allatrandum sunt progressi. Quod
 ille primùm tulit leniter, regium esse ferens, quum
 benefeceris, malè audire. Et quidem benefacta
 minima eius in amicos ingentis fuerunt beneuo-
 lentia & honoris, quem illis habebat, significa-
 tiones. quorum pauca attextam: Molestum sibi esse
 mandauit per literas Peucestæ, morsum ab vrfio
 ipsum, quod aliis scripisset, sibi non significasset.

σπονη δέντων

verte: iis, qui a la-
bere casarunt, la-
borantes molius
dormiant

At nunc certè, inquit, scribe, vt vales, & num qui te sociorum in venatione deseruerunt, vt pœnas dent. Hephæstioni ob certa negotia absentis, pugnantibus per ludum ipsis cum ichneumone, Craterum scripsit in lanceâ Perdiccæ induisse se, vulneratumq; in vtroq; femore fuisse. Quum Peucestas ex morbo quodam reualuisset, ad medicum Alexippum scripsit agere se ei gratias. Cratero affecto, quum visio esset ei per quietem oblata, & ipse pro salute eius sacrificauit, & illum iussit. Pausania medico scripsit, vbi elleboro eum purgare Craterum accepit velle, partim æstuans, partim admonens quemadmodum medicamentum propinaret. Illos qui Harpali fugam primi nuntiauerunt in vincula cōiecit, Ephialtem & Cissum, tanquam mendacia de eo nuntiantes. Quum infirmos & ætate graues domum remitteret, Eurylochus autem Ægæus retulisset se inter ægrotos, inde compertus nullo morbo teneri, Telestippæ amore cōfessus esset se deperire ac comitari ad mare velle abeuntē, quæsiuit cuius cōditionis mulier esset. Audito meretricem liberam esse, Habes nos Euryloche, inquit, tibi in amore fauentes: at tu da operam, quandoquidem libera est Telestippa, vt vel donis vel verbis eam inducamus. Mirum verò est vacasse eum etiam hæctenus amicis literas vt huiuscemodi mitteret, cuiuscemodi scripsit, Seleuci puerum qui in Ciliciâ profugerat, imperans requiri: Peucestam commendans, quòd seruum Crateri Niconem corripuisset: Megabyzo de seruo qui ad ædem sacrâ confugerat, iubens, si queat, extra templum vt inuitatum occuparet, in templo ne ei iniiceret manum. Iam initid quum iudicia capitalia disceptaret, fama tenet manum eum alteri auri dum diceret accusator admouere solitū, reo vt alteram integram & intactam seruaret à calumniis. Ceterum post crebre calumniæ per veros tramites ad mendacia fidem accipientes exasperauerunt eum. præcipue verò quum sermonib. suorum carperetur, exhibat de potestate, sæuusque erat atq; inexorabilis: nempe qui gloriam vitæ & regno anteferet. Porro ea tempestate, in Darium, quasi bellum reparasset, perrexit. Quem vt vincitū accepit à Besso, Thessalos remisit in patriam, ac duo millia talentū stipendiis eorum cumuli dono adiecit. Dum consecatur Darium in itinere laborioso & prolixo (nam diebus vndecim tria millia trecenta stadia confecit) plerique lassitudine sunt confecti, & præsertim aquæ penuria. Ibi occurrerunt ei Macedones quidam, qui aquam in vtribus à flumine mulis portabant: conspicientefque Alexandrum medio iam die siti maceratum, impleuerunt confestim galeam, eique obtulere. Requirente eo quibusnam aquam afferrent: Liberis nostris, respondere. verum te incolumi alios gignemus, etiamsi hos amiserimus. sub quorum dicta accepit galeam. Cæterum circumlatis oculis, vbi vidit qui ipsum comitabantur equites capite inclinato potū respicientes, reddidit illis aquam non gustatam, laudauitq; eos. Nam ego, inquit, si solus bibero, hi elanguescent. Regis conspicati equites cōtinentiâ & magnitudinē animi, duceret, & bono animo esset, vociferati sunt, & equos verberarunt: neq; fatigari se neq; sitire, sed nec mortales ducere esse, quoad talem haberent regem.

A Αλλά νῦν γε (Φησὶν) γράψον ὅπως ἔχεις, καὶ μὴ τίνες σε τῶν συγκληρωμένων ἐγκατέλιπον, ἵνα δίκαιον δῶσιν. τοῖς δὲ πᾶσι τῶν Ἡφαίστιων. Διὰ τὰς ἀξίους πινὰς ἀποδόντες ἐγράψεν ὅτι παύσαντων αὐτῶν πρὸς ἰχθυόματα, τὰ Περδικκὰ δόξασι τὰς πεπεσῶν Κρατερός, τοῖς μεροῖς ἐβώθη. Πόλεμα δὲ σθένος ἐκ πινος ἀσθενείας, ἔγραψεν πρὸς Ἀλέξιππον τὴν ἰατρὴν διηγεσάμενος. Κρατεροῦ δὲ νοσοῦντος, ὅτινιδὸν καθ' ὑπνοῖν, αὐτὸς τε ἰατρὴς ἔθηκεν ἕως αὐτῶν, καὶ κείνου θύσασιν ἐκέλευσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Πausania τὰ ἰατρῶν, βουλομένη τὴν Κρατεροῦ ἐλλεβορίσασιν, τὰ μὲν ἀγωνιστῶν, τὰ δὲ τῶν ἀσθενῶν ὅπως χρῆσθαι τῆν φαρμακείαν. τὸς δὲ πρὸς τοὺς Ἀρπάλας Φυλῶ καὶ ἀποδρασὶν ἀπατεῖλαι τὸς ἐδῆσεν, Ἐφιάλτην καὶ Κίσσον, ὡς καὶ τὰ ψευδομύθους ἔειπεν. ἐπεὶ δὲ τὸς ἀσθενούσας αὐτῶν καὶ ἄλλοις εἰς οἶκον ἀποστέλλοντος, Εὐρύλοχος Αἰγάος ἀνέγραψεν εἰαυτὸν εἰς τοὺς νοσοῦσας· εἶτα φωραθεὶς ἔχων ἐδὲν κακὸν, ὡμολόγησεν Τελεσίππας ἔρσεν, καὶ στυγερακλυθῆναι ἐπὶ θαλάσσει ἀπίσσης σκείνης, ἠρώτησεν τίνων ἀδελφῶν ἐστὶ τὸ γυνάμιον. ἀκρύσας δὲ ὅτι τῶν ἐλθόντων ἐταρῶν, Ἡμαῖς μὲν (εἶπεν) ὡς Εὐρύλοχος, στυγερακλυθῆναι ἔχεις· ὅρα δὲ ὅπως κείθω μὲν ἢ δώροισι ἢ λόγροισι τὴν Τελεσίππας, ἐπεὶ δὲ τῶν ἐλθόντων ἐστὶν. γαυ-

C μάσασιν δὲ αὐτὸν ἐστὶν ὅτι καὶ μέγρι τοῖς τῶν δῆσι τῶν τοῖς φίλοις ἐσθλάσας, οἷα γράφει, παῖδα Σελδύκας εἰς Κιλικίαν ἀποδεδρακῆτα κελθῶν ἀναζητήσασιν, καὶ Γόκεσαν ἐπαιτῶν ὅτι Νίκωνα Κρατεροῦ δούλον στυγέλασεν καὶ Μεγακλύτῳ πᾶσι τοῦ θεράποντος τοῦ ἐστὶν τῶν ἱερῶν κατεζομῆρου, κελθῶν αὐτὸν, ἀνδυνῆται, συλλαβεῖν ἔξω τῶν ἱερῶν πρὸς κλεισάμενος, ἐστὶν τῶν ἱερῶν μὴ πρὸς ἀπείσασιν. λέγεται δὲ καὶ τῶν δίκας Διὰ κρίτων ἐστὶν ἀρχὴ τῶν θανατικῶν, τὴν χεῖρα τῶν ὄτων τῶν ἐτέρῳ πρὸς στήναι, τῶν κατηγόρων λέγοντος, ὅπως τὰ κινδιδυδῶνι κατὰ τὸν φυλάτῆται καὶ ἀδελφῶν. ἀλλ' ὑστερὸν

D γε αὐτὸν ἐξέβραχμασιν αἱ πολλὰ Διὰ βολαί, Διὰ τῶν ἀληθῶν παρῶν πᾶσι ἐπὶ τὰ ψευδῆ λαβοῦσασιν. καὶ μάλιστα κακῶς ἀκρύσων, ἐξίσασιν τὸν Φορνεῖν, καὶ χαλεπὸς μὲν καὶ ἀπαρεσῆτος, ἀπὲρ δὲ τὴν δόξαν αὐτῶν τοῦ ζῆν καὶ τῆς βασιλείας ἠγαπηκῶς· τότε δὲ ἐξήλασεν ἐπὶ Δαρείον, ὡς πάλιν μαχοῦμενος. ἀκρύσας δὲ τὴν ὑπὸ Βήασου γυρομῆναι αὐτῶν σύλληψιν, ἀπέλυσεν τοὺς Θεσσαλοὺς οἰκασιν, διὰ γίλια πάλαντα δωρεὰν ὅτι μεθήσασιν τῶν μαδοφοραῖς. πρὸς δὲ τὴν δῶξιν ἀγραλέα καὶ μακρὴν γυρομῆναι, (ἐνδεκα γῶν ἡμέρας ἰσπάσασιν τριγλίους καὶ τριακασίους σαδίους) ἀπηγρῶσαν μὲν οἱ πλείοσι, καὶ μάλιστα καὶ τὴν αὐδρεῖαν. εἶτα δὲ Μακεδόνες ἰνὲς ἀπώτησαν αὐτῶν, ὕδωρ ἐν ἀσκήσις ἐφ' ἡμιόνων κρμίζοντες ἀπὸ τοῦ ποταμοῦ. καὶ θεασάμενοι τὸν Ἀλέξανδρον, ἠδὲ μεσημερίας οὐσης κακῶς ὑπὸ δίφοις ἔχοντα, ταχὺ πλησάμενοι κρῶνος πρὸς ἐμύεγκαν. πυρομῆρου δὲ αὐτῶν πᾶσι κρμίζοιεν, Ἰοῖσι (ἔφασαν) ἰδίους· ἀλλὰ σὺ ζῶντος, ἐτέροις ποιησόμεθα, καὶ σκείνοισι ἀπολέσασιν. τῶντα ἀκρύσας, ἔλασεν εἰς τῶν χεῖρας τὸ κρατῶς· πρὸς ἐλέγας δὲ καὶ θεασάμενος τοὺς πᾶσι αὐτὸν ἰπασίς, ἀπὸ τῶν ἐγκεκλιθῶν τῶν κεφαλῶν, καὶ πρὸς ποτὸν βλέποντας, ἐπέδωκεν, οὐ πῶν, ἀλλὰ ἐπαινέσας τοὺς ἀδελφῶν, Ἄν γὰρ αὐτὸς (ἔφη) πῶν μόνος, ἀθυμήσοισιν οὐτοῖ. θεασάμενοι δὲ τὴν ἐγκράτειαν αὐτῶν καὶ μεγαλοψυχίαν οἱ ἰπασίς, ἀγειν ἀνέκρασαν θάρροῦντα, καὶ τοὺς ἰπασίς ἐμάσασιν. οὔτε γὰρ κέρμεν, οὔτε διψᾶν, οὔθ' ὄλωσιν ἀνητοῖς εἶναι νομίζοισιν αὐτοῖς, ἕως αὐτῶν βασιλεία τοιοῦτον.

ἢ μὲν οὖν παρ' ἑαυτῶν πλούτων ἡ ὁμοία, μόνους δὲ φασι ἐξή-
 χοντα σιωσκυπεσθῆναι εἰς τὸ φρατόπεδον τῶν πολεμίων. ἐνθα δὴ
 πολλὰ μὲν ἄρματα καὶ χερσὶν ἑρριμύδων ἰσχυροὶ ἄνθρωποι,
 πολλὰς δὲ παίδων καὶ γυναικῶν ἀρμαμαζῆας ἠνιόχων ἑρή-
 μοις διαφροσύναις παρερχόμενοι, τοὺς παρ' αὐτοὺς ἐδίωκον, ὡς
 ἐν ἐκείνοις Δαρρεῖον ὄντα. μόλις ὅτ' ἐβίσκεται, πολλὰν ἀκρυ-
 πσιμάτων κατὰ πλεῖον τὸ σῶμα, κείμενος ἐν ἀρμαμαζῆ,
 μικρὸν ἀπολείπων τῆ τελευτῆ. ὅμως ὅτ' ἐπιείνη ἦτοσαν καὶ
 πῶν ὕδωρ ψυχρὸν, εἶπεν πρὸς τὸν δόνητα Πολύστρατον, ὃς
 αἰδέσθη, ὅτ' τοι μοι πρὸς γένηεν δυστυχίας ἀπάσης, ὃ πα-
 θεῖν, ἀμείψασθαι μὴ διωάμενον· ἀλλὰ Ἀλέξανδρος ἀπο-
 δώσει σοι πῶν χάριν· Ἀλέξανδρος ὅτ' οἱ θεοί, τῆς εἰς μητέρα
 καὶ γυναῖκα καὶ παῖδας τοῖς ἐμοῖς ἔπιεικείας, ὅτ' αὐτῶν
 δίδωμι πῶν δόξαια διασῶν. αὐτὰ εἰπὼν καὶ λαβόμενος
 τῆς τοῦ Πολυστράτου χειρὸς, ὃς ἐλίπεν. Ἀλέξανδρος δὲ ὡς ἐ-
 πήλθεν, ἀλγῶν τε τὰ πάθη φανερὸς ἦν, καὶ τὸ αὐτὸ χλα-
 μύδα λύσας ἐπέβαλεν τὰ σῶμα, καὶ παρ' ἐξέλεν· καὶ Βήων
 μὲν ὕστερον ἄρτων διεσφειδίσθη, ὀρήτων δὲ δένδρων εἰς αὐτὸ
 καμφθέντων ἑκάτερα μέρη παρ' ἀρτήσας τὸ σῶμα· εἶ-
 πα μετὰ ἑκάτερον, ὡς ὠρμητὸ ῥύμη φερόμενον, τὸ παρ' ἑ-
 κὴν αὐτὰ μέρος νεύσασθαι. τότε δὲ τοῦ Δαρρεῖος τὸ μὲν σῶμα
 κρησμηρόν βασιλικῶς πρὸς πῶν μητέρα ἀπέσφει, τὸν
 δὲ ἀδελφὸν Ἐξάδρου εἰς τοὺς ἐταίρους ἀέλαβεν. αὐτὸς δὲ
 μὲν τῆς ἀκροπόλεως διωάμενος εἰς Ἰρχαίαν κατέβαινε
 καὶ πελάγους ἰδὼν χάλπον, ὃς ἐλάθηνα μὲν τῆ πόντος φα-
 νέσθαι, γλυκύτερον δὲ τῆς ἄλλης θαλάσσης, σαφὲς μὲν ὄσθαι
 ἔσθαι πυθῆσθαι πρὸ αὐτῆ, μάλιτα ὅτ' εἶχεσε τῆς Μαυώπιδος
 λίμνης ἀνακροπῶν εἶναι. καί τοις γε φυσικῶς αἰδρας ὃς
 ἔλαθε πάλητες, ἀλλὰ πολλοῖς ἔτεσιν ἔμπερσθαι τῆς Ἀλε-
 ξάνδρου στρατείας ἰσθρήκασιν ὅτι τεσσάρων χάλπων εἰσε-
 χόντων ἀπὸ τῆς ἕξω θαλάσσης, βορειότατος οὗτος ὄσθαι, ὃ
 Ἰρχαῖον πέλαγος καὶ Κάσπιον ὄμοσ παρ' ἀρτήσας ἄρμα.
 ἐν αὐτῶν τῶν βαρβάρων ἀπορροδοκίτως παρ' ἐτυχόντες πῶν
 ἀρσει τὸν ἵππον αὐτῶν τὸν Βουκεφάλαν λαμβάνουσι. ὃ δὲ
 ἠνεγκεν ἑμετρίως· ἀλλὰ κήρυκα πέμψας, ἠπειλήσθη πῶν
 τὰς ἀποκτενῆναι μὲν τέκνων καὶ γυναικῶν εἰ τὸν ἵππον αὐτῶν
 μὴ αἰδέσθαι. ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν ἵππον αὐτῶν ἀρσεντες ἦσαν,
 καὶ τὰ πόλεις ἐγχειρίζοντες, ἐχρήσατο φιλανθρώπων
 πᾶσι, καὶ τοῦ ἵππου λύσας τοῖς λαβοῦσιν ἔδωκεν. ἐντεῦθεν
 εἰς πῶν Παρθηκῶν αἰαζούσας καὶ χολάζων, παρ' ἑσθαι ἐ-
 δύσατο πῶν βαρβαρικῶν πολῶν, εἴτε βουλόμενος αὐτὸν
 σιωοικειοῦν πῶν ἑπιχωρείοις νόμοις, ὡς μέγα πρὸς ἕξ ημέ-
 ρασιν αἰδέσθησαν ὃ σιωήτες καὶ ὀμόφυλον· εἶτ' ἀπόπειρα
 πῶν ὑφείτω τῆς παρ' ἑσθαι αὐτῶν τοῖς Μακεδόσι, καὶ μι-
 κρὸν αἰαζέσθαι πῶν ἐκ διαίτησιν αὐτῶν καὶ μεταβολῶν
 ἐπιζουμένοις. οὐ μὲν πῶν γε Μηδικῶν παρ' ἑσθαι πῶν
 πασιν, βαρβαρικῶν καὶ ἀλλόχθων οὖσαν, ὄσθαι αἰαζούσας,
 ὄσθαι καὶ δῖον, ὄσθαι πᾶσαι ἔλαβεν, ἀλλὰ ἐν μέσῳ πῶν τῶν
 σικῆς καὶ τῆς Μηδικῆς, μισθόμενος ὄσθαι, ἀτυφοτέραι μὲν
 ἐκείνης, αὐτῆς δὲ σβαρωτέραι οὖσαν. ἐχρήσθη δὲ ὃ μὲν
 παρ' ἑσθαι ἐτυγχάνων τοῖς βαρβάροις καὶ τοῖς ἐταίροις κατ'
 οἶκον, εἶτα τοῖς πολλοῖς οὕτως ἔξελαῶων καὶ χερματί-
 ζων ἔωρσθη. καὶ λυπηρὸν μὲν ἦν τοῖς Μακεδόσι ὃ ἔλαβε· πῶν
 δὲ εἶναι τῶν πρὸς ἠδονῶν αὐτῶν καὶ δόξαι ἑπιχωρεῖν· ὄσθαι
 πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις ἐναγχοσ τῶν ὄσθαι μὲν
 εἰς πῶν κημέλι λαβῶν, ὄσθαι οὗ τῆς κερκίδος ὄσθαι ἀπο-
 θραυθῆναι ἔξεπαι· λίθω δὲ πηληγῆς πάλιν εἰς τὸν
 βράχην,

Alacritas erat quidem omnium par, sed solos sexa-
 ginta ferunt Alexandrum in castra hostium perfe-
 quutos. Ibi vim magnā auri & argenti, piecti super-
 gredientes, multa vehicula puerorum mulierumq;
 aurigis destituta & vagantia prateruecti, primorū
 tergis inhaerunt, in illis rati Dariū esse. Vix tan-
 dem inuenitur corpore multis confosso iaculis in
 curru iacens propē iam moribundus: potum tamē
 postulauit. Vt frigidam haufit, illum qui porrexe-
 rat, Polystratum, affatus est, Hic mihi terminus,
 quicunq; es, omnis est felicitatis, quod beneficiū
 acceptū nequeam rependere. verūm referet Ale-
 xander tibi gratiam: Alexandro dii immortales, q-
 tam humanus in genitricē, vxorē & liberos meos
 fuerit: cui hanc dextram te interprete porrigo. Ita
 fatus, apprehensa Polystrati manu, expirauit. Post-
 quam superuenit Alexander, nō obscure indoluit
 huic misero casui, chlamydemq; suam soluit, eoq;
 iniecto corpus inuoluit. Bessum post comprehen-
 sum dilacerauit directis arboribus duab. in vnum
 deflexis, quarū vtriq; corporis partem alligauit, in-
 de laxatę ambę, atq; impetu in sedem suam relatę,
 partem sibi annexā retinuere. Corpus Darii regio
 cultum more ad matrem eius misit. Fratrem eius
 Exathrem in cohortem recepit amicorū. Hinc
 eum expeditissimis copiis descendit in Hyrcaniā.
 Sinum illic maris Ponto (vt apparebat) inuenit nō
 minorem, sed cetero mari dulciorem. Verūm certū
 nihil habuit de eo discere. Omnino cōiecit Mzo-
 tin lacum illuc restagnare. Atqui non prateriit
 physicos veritas, sed multis ante Alexandri expe-
 ditionem annis scripserunt in quatuor sinibus, qui
 ex Oceano subeunt continentem, hunc maximē
 ad Boream vergere. Hyrcanū pelagus & Caspium
 pariter nuncupant. Ibi barbari repentino incurſu
 exceperunt eos qui equum Alexandri Bucepha-
 lan ducebant. Quod ille haud moderatē tulit, sed
 misso caduceatore, ni remisissent sibi equū, omni-
 bus necem cum liberis & coniugib. denuntiauit.
 Quibus equum ad eum reducētibus, vrbesq; suas
 dedentibus, prębuit se omnibus humanum: atq;
 illis qui ceperant equū, pretium dedit redemptio-
 nis. Hinc Parthiam petens, quum in otio ageret,
 primū vestem barbaricā sumpsit, incertum, vr
 accommodaret se incolarum moribus, multū exi-
 stimans valiturum ad mansuefaciendos homines,
 si consuetudinē & patrios mores eorum vsurparet:
 an tentare hac re Macedonas, atq; ad adorandum
 se traducere, morumq; patriorum ferre cōuersio-
 nem & transitum in alienos voluit assuefacere. Hab-
 bitum Medicum tamen, quod prorsus barbaricus
 esset & alienus, repudiauit, nec anaxyridas vel can-
 dyn tiarā vr sumpsit, sed medium inter Persicum
 & Medicū scitē temperauit, minus hoc tumidum,
 & insolentiorē illo. Vsurpauit eum primū agens
 cum barbaris ac sub tecto cum amicis, deinde eo
 cultu prodiit in publicū, ac quum vacaret postula-
 tionibus conspiciendū ita dedit se omnibus. Erat
 acerbum id Macedonib. spectaculum: sed miracu-
 lo ducti reliquę eius virtutis, quędā putabant libi-
 dini & glorię concedenda eius qui prater omnia
 alia quum nuper sagitta in crure ictus, vt os radii
 infractū excideret, rursus lapide secūdum ceruicē

afflictus, vt
 non paruo
 pariter sibi
 xare amne
 nam, fulos
 fluore infest
 rus. Eo v
 multi, inue
 critus, Ann
 Chares, in
 Theban
 sis Hec
 mius, esse
 stipulari ap
 patro omni
 nuptias ob
 Fama est m
 ti Onofri
 in quo mem
 ridemem d
 fidem detra
 adiungas, p
 qua exped
 quam mul
 mos vero
 ginti mill
 a barbari
 si commu
 turos illo
 sit, liqui
 orbem
 cis & vol
 ad verbu
 tus est
 se, duce
 rata volu
 quod facile
 se barbaro
 instituta
 & commu
 uolenti
 cul abfede
 puerorum
 institui arm
 preceptores
 liuit amon
 do inter poc
 gocii habu
 nuptiarū
 Alexander
 unem
 attinge
 autem ei
 Hepix
 danem, C
 hoc interpe
 dabat, illo
 honore hab
 tans & d
 tatem
 tatem
 tatem

afflictus, ut caligo oculis eius offunderetur, quæ non paruo spatio tenuit eum, nusquam tamen parceret sibi in periculis: sed & transmissio Orexarte amne, quem ipse esse arbitrabatur Tannaim, fusos fugatosque Scythas (quamvis ventris fluore infestaretur) ad centum stadia est infectatus. Eo venisse ad eum Amazonem perhibent multi, inter quos Clitarchus, Polycritus, Onesicritus, Antigenes, Hister sunt. Aristobulus vero, Chares, Isangelus, Ptolemæus, Anticlides, Philon Thebanus, Philippus Isangelus, insuper Eretrienfis Hecatæus, Philippus Chalcidensis, Duris Samius, esse hoc asserunt commentum, quibus ad stipulari apparet Alexandrum. siquidem Antipatro omnia exacte scribens, Scytham ait filia sibi nuptias obtulisse, Amazonis nusquam meminit. Fama est multis annis post Lyfimacho iam regnanti Onesicritum quartum librum suum recitauisse, in quo meminit Amazonis, ac Lyfimachum subridentem dixisse, Et vbi tunc ego eram? His siue fidem detrahas, non eo Alexandrum minus, siue adiungas, pluris facias. Porro timens ne ad reliqua expeditionis torpescerent Macedones, reliquam multitudinem reliquit in statuiis. Delectissimos vero quum in Hyrcania secum haberet ad viginti millia peditum & tria equitum, proposuit his a barbaris nunc ipsos per somniū visos esse. Quod si commota tantum decessissent Asia, mox adorturos illos velut sceminas. Verumtamen abire iussit, siquis vellet, contestatusque dum Macedonibus orbem terræ subigit, ipso in negotio se cum amicis & voluntariis militibus destitutum. Hæc pene ad verbum in Epistola ad Antipatrum persequutus est: quæ quum dixisset, omnes conclamasse, duceret quo terrarum vellet. Horum explorata voluntate, proclive iam fuit inducere vulgus, quod facile est assensum. Tum vero multo magis se barbarorum moribus accommodavit, illosque cum institutis commiscuit Macedonicis, temperatura & communiōe stabiliturum firmiter se per benevolentiam imperium existimans, quam vi, quum procul abscederet. Itaque triginta millia delectorum puerorum literis Græcis imbui ac Macedonicis institui armis curavit, quibus præposuit multos præceptores. Atque Roxanes quidem nuptias conciliavit amore, cuius eum species & forma aliquando inter pocula cepit: non alienæ præsentibus negociis habitæ sunt tamen. quippe harum scedere nuptiarum erexerunt se barbari, miroque amore sunt Alexandrum prosequuti, quod qui esset in his continentissimus, ne eam quidem, cui succubuit vni, attingere mulierem nisi legitime sustinuerit. Quum autem ex primis amicis cerneret his assentientem Hephæstionem, atque ad institutum suum se accommodantem, Craterum vero patriis insistentem moribus, hoc interprete Græcis & Macedonibus responsa dabat, illo barbaris. Et omnino hunc in maximo honore habebat, illum maxime diligebat, existimans & dicens perpetuo Hephæstionem Alexandri amantem, Craterum regis esse. Quapropter existebant inter hos inuicem æmulos crebræ offensiones. Semel in India etiã ad manus venire distriktis ensibus. Subuenientibus vtrique amicis accurrens Alexander, probris increpauit Hephæstionem, propalam stolidum eum & amentem vocans,

ὥστε καὶ τὸ ὄψιν ἀχλὺν ὑποδραμῆν, ὡς ἀμείψασθαι οὐκ ὀλίγον χρόνον, ὅμῳ οὐκ ἐπαύετο χροῖμας εἰσαὶ πρὸς τοὺς κινδύνους ἀφειδῶς, ἀλλὰ καὶ τὸν Ὀρεξάρτην ἀφῆκε ποταμὸν, ὃν αὐτὸς ἄπειτο Τανάϊν εἶναι, καὶ τοὺς Σκύθας βεβαίως ἐδίωξεν ὅτι σαδίοις ἑκατὸν, ἐπιχλομῆμος ὑποδραμῆν ῥοίας. Ἐταῦτα δὲ πρὸς αὐτὸν ἀφικέσθαι Ἄμαζονα οἱ πολλοὶ λέγουσιν, ὃν καὶ Κλείταρχος ὅστις καὶ Πολύκριτος, καὶ Ὀπισκρίτος, καὶ Ἀντιγῆνης καὶ Ἴστρος Ἀεισέβητος καὶ Χάρης οἱ εἰσαγγηλαί, καὶ Πτολεμαῖος, καὶ Ἀντικλείδης, καὶ Φίλων ὁ Θεβαῖος, καὶ Φίλιππος οἱ εἰσαγγηλαί πρὸς τὴν τῆς Ἐκαταῖος ὁ Ἐρετριεὺς, καὶ Φίλιππος ὁ Χαλκιδεὺς, καὶ Δεῦρος ὁ Σάμιος, πλάσμα φασι γεγονέναι τῆτο. καὶ μὴ τυρεῖν αὐτοῖς ἔοικεν Ἀλέξανδρος. Ἀντιπάδῳ γὰρ ἀπὸ τῶν γραφῶν ἀκριβῶς, τὸν μὲν Σκύθην φησὶν αὐτῷ διδόναι τὴν γατῆρα πρὸς γάμον, Ἄμαζονος δὲ ἕμνημονεύει. λέγεται δὲ πολλοῖς χρόνοις Ὀπισκρίτος ὑπερῆδη βασιλεύοντι Λισιμάχῳ τῶν βιβλίων τὸ τέταρτον ἀναγνώσκων, ἐν ᾧ γέγραπται περὶ τῶν Ἄμαζονος τὸν οὖν Λυσίμαχον ἀρέμα μείδξαντα, Καί, ποδὲ (φαίει) τότε ἡμῶν ἐγὼ, ταῦτα μὲν οὖν ἀπὸ τῶν ἀπιστῶν, ἢ τῶν, ἕτε πιστῶν, καὶ μᾶλλον Ἀλέξανδρον θαυμάσειεν. φοβέμενος δὲ τοὺς Μακεδόνους, μὴ εἰς τὰ ὑπολοιπὰ τῆς στρατείας ἀπαγερθῶσιν, ὃ μὲν ἄλλο πλήθος εἶασε καὶ χόρσεν, τοὺς δὲ ἀρίστους ἔχων ἐν Ἰρκανίᾳ μὲν αὐτῷ, δις μυριάδας πεζοὺς καὶ τετρακλῖτους ἵππειους, πρὸς ἑββαλε, λέγων, ὡς νῦν μὲν αὐτοῖς ἐνύπνιον τῆς βαρβάρων ὀρώντων, αἱ δὲ μόνον παραξάντες τῆς Ἀσίας ἀπίων, ὅτι θησομένων διδύς ὡς τῶν γυναικῶν. ἕμῳ δὲ ἀπίωναι γὰρ τοὺς βαρβάρους ἔφη, καὶ μὴ τυρεῖν ὅτι τὸ οἰκουμένῳ τοῖς Μακεδόσι κτώμενος ἐγκαταλείπειται μὲν τῶν Φίλων καὶ τῶν ἐθελόντων στρατεύειν. ταῦτα σχεδὸν αὐτοῖς οἰόμεσιν ἐν τῇ πρὸς Ἀντιπάδῳ ἐπιστολῇ γέγραπται, καὶ ὅτι ταῦτα εἰπόντες αὐτῷ πόρτες ἐξέκραγον, ὅπως βέλεται τὸ οἰκουμένῳ ἀγῶν. δεξάμενος δὲ τῶν πῶν πῶν πῶν, οὐκ ἐπὶ ἡ χαλεπὸν πρὸς αὐτῶν ὁ πλήθος, ἀλλὰ βραδίως ἐπηκολύθησεν. ἕτω δὲ καὶ τῆς διαστομῆς ἐπὶ μᾶλλον ὡμοῖστο τοῖς ἐπιχωρίοις αὐτὸν, ὅκείνῳ τε πρὸς ἡμῶν τοῖς Μακεδόσιν χροῖς ἔθισιν, ἀνακράσει καὶ χροῖωνία μᾶλλον δὲ δινοίας καταστήσασθαι τὰ πράγματα νομίζων ἢ βία, μακρὸν ἀπαύροπος αὐτῶν. δὲ καὶ τεμμευοῖς παῖδας ἐπιλεξάμενος, ἐκέλευσε γράμματὰ τε μαρτυρῆναι Ἑλλήνων καὶ Μακεδόνων χροῖς ὅπλοισι ἐνέφεσθαι πολλοὺς ἐπιστάτας καταστήσας καὶ τὰ πῶν Ἰρξάνῳ, ἔρωτι μὲν ἐπὸς αὐτῶν, καλῶν καὶ ἀρεταῶν ἐν πῶν χροῖα πῶν πότον ὀφθῆσαν. ἐδόξεν δὲ οὐκ ἀάρμωστα τοῖς ὑποκειμένοις εἶναι πράγμασιν. ἐθαύρησαν γὰρ οἱ βαρβάρων τῆς χροῖωνίας τῶν γάμων, καὶ τῶν Ἀλέξανδρον ὑπορηγάπησαν, ὅτι σωφρονέσας πῶν ταῦτα γεγονῶς, ὅσδε ἦς μόνως ἢ τῆς γυναικῶς, ἀπὸ νόμου ἴγειν ὑπέμειναι. ἐπεὶ δὲ καὶ τῶν Φίλων ἐώρα τῶν μεγίστων, Ἡφαιστίωνα μὲν, ἐπαμυνῶντα καὶ συμμαχασμοῦ μὲν αὐτῶν, Κρατερόν δὲ τοῖς πατεροῖς ἐμμερόντα. διὲ κείνου μὲν ἐχρημάτιζε τοῖς βαρβάρους, δὲ τῶν τῶν δὲ τοῖς Ἑλλήσι καὶ τοῖς Μακεδόσι καὶ ὅλως, τὸν μὲν Ἡφαιστίωνα, Φιλαλέξανδρον εἶναι, τὸν δὲ Κρατερόν, Φιλοβασιλέα. δὲ καὶ πρὸς ἀλλήλους ὑπούλως ἔχοντες συνέχουον πολλάκις. ἀπαξ δὲ πῶν Ἰνδικῶν καὶ εἰς χροῖας ἦλθον, ἀπασάμενοι τὰ ξίφη καὶ τὰν φίλων ἑκατέρω

παραβοηθῶντων, πρὸς ἐλάσας Ἀλέξανδρος, ἐλθιδόρει τῆς Ἡφαιστίωνα φανεράς, ἐμπληκτον καλῶν καὶ μνημόμνον, MMM Bii

εί μη σιωπήσιν ὡς, εἰ τις αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἀφέλῃται, μηδὲν ἔστιν. ἰδίᾳ δὲ καὶ τῷ Κρατεροῦ πικρῶς καὶ θήρατο· καὶ σιωπαζῶν αὐτοῖς καὶ ἀμφιμάζας, ἐπάμοσε τὸν Ἀμμωνα καὶ τοὺς ἄλλοις θεοῖς, ἢ μὲν μάλιστα φιλεῖν αἰθερόπων ἀπύτων ἐκείνοις· αἱ δὲ πάλιν αἰθῆται ἀμφερωμένοις, ἀποκτενεῖν ἀμφοτέρους, ἢ τὸν ἀρχαῖον, ὅθεν ὑπερῶν ὁδοῦ παύζοντες εἰπεῖν τι ὁδοῦ παύζοντες ἀλλήλους λέγονται. Φιλῶτα δὲ ὁ Παρμηνίωνος, ἀξίωμα μὲν εἶχεν ἐν τοῖς Μακεδόσι μέγα. καὶ γὰρ ἀδρείος ἐδόκει καὶ καρτερός ἐστὶν φιλόδοξος ἢ οὕτω καὶ Φιλέταρος μὲν αὐτὸν Ἀλέξανδρον ὁδοῦς λέγονται δὲ οὖν ὅτι τῷ σιωπῆσαν πινὸς αἰτουῶτος ἀρχαῖον, ἐκέλευσε δουῶναι· φήσαντος δὲ τῷ διοικητῷ μὴ εἶχεν, Τί λέγαις (εἶπεν) ὁδοῦ ποτήριον ἔχεις, οὐδ' ἰμάτιον ἔγκω; φεσηματός καὶ βάρει πλῆρες, καὶ τῆ παρὶ τὸ σῶμα θεραπεία καὶ διαίτη χρωμῶνος ἐπαρθερεσθῆναι κατ' ἰδιώτην, καὶ τότε δὴ ὁ σιμῶν καὶ ὑψηλὸν ὄρε ἐμμελῶς, ἀλλ' αὐτὸν χρεῖτων παρ' ὁδοῦ καὶ παρ' ὁδοῦ μίμου μίμου, ὑποψία καὶ φθόνον ἔχεν ὡς τε καὶ Παρμηνίωνα ποτὲ εἰπεῖν παρὸς αὐτὸν, Ὡς παύ, χείρων ποιήνου. παρὸς ἢ αὐτὸν Ἀλέξανδρον ἐκ πόρου πολλῶν χροῶν ἐτύγχευε ἀρεβόλημῶς, ὅτε γὰρ τὰ παρὶ Δαμασκὸν ἐάλω χρημάτα. Δαρείου νικηθέντος ἐν Κιλικίᾳ, πολλῶν σωμαίων κρημασθέντων εἰς τὸ στρατόπεδον, ἄρρη γύναγον ἐν τοῖς ἀρχμαλώτοις, παρ' ἡμῶν γυναικῶν, ὁ παρὸς πῆς δὲ τῶν ὄψιν ἐκαλεῖτο ἢ Ἀντηγόνη. τῷτο ἔχεν ὁ Φιλῶτα οἷα ἢ νέος παρὸς ἐρωμῶν, κασιπῶ οἶνω πολλα φιλόπμα καὶ στρατιωτικῆ παρρησία ζῶντος, εἰαυτὸν τὰ μέγιστα τῶν ἔργων ἀπέφαινε καὶ παρὸς Ἀλέξανδρον ἢ, μείρακιον ἀπεκαίλει, δι' αὐτοῖς δὲ τῆς ἀρχῆς ὄνομα καρπούμῶν. αὐτὰ τῆ γυναικὸς ἀφερούσης παρὸς πνα τῶν σιωπῆσαν, ἐκείνου δὲ (ὡς εἶχες) παρὸς ἔτερον, παρὸς ἔλθεν εἰς Κρατεροῦ ὁ λόγος· καὶ λαβῶν τὸ γυναικῶν, εἰ σήραχμ κρύφα παρὸς Ἀλέξανδρον ἀχύσας ἢ ἐκείνος, ἐκέλευσε φοιτᾶν εἰς αὐτὸ παρ' Φιλῶτα, καὶ παρ' ὅ, πᾶ ἀκπύθηται, τῷτο παρὸς αὐτὸν ἀπαγγέλλειν βαδίζουσαν, ὁ μὲν οὖν Φιλῶτα ἐπιβελευόμενος οὕτως ἠγόη, καὶ σιωπῆ τῆ Ἀντηγόνη, πολλὰ καὶ παρὸς ὄργῶν καὶ μεγαλαυχίας καὶ τῶ βασιλέως ῥήματα καὶ λόγους ἀεπιτηδείους παρὸς ἐμῶς, ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, καὶ παρ' καρτερός ἐδειξέως καὶ τῶ Φιλῶτου παρὸς πεσοῦσης, ἐκαρτέρησεν σιωπῆ καὶ κατέχευε, εἴτε παρ' ἡμῶν τῆ Παρμηνίωνος ὄνομα παρὸς αὐτὸν, εἴτε δεδιῶς τῶν ὁδοῦ αὐτῶν καὶ τῶν δουῶν. εἰ δὲ παρ' τότε

A nisi intelligeret, si quis ei detraheret Alexandrum, actum de ipso esse. Priuatim Craterum corripuit amarè, reconciliatâq; ac restituta inter eos gratia, per Ammonem atque omnes deos sanctè iuravit eos sibi supra omnes mortales charos esse, quos si iterum cōcertare perciperet, ambos necaturum se, aut eum initium qui dedisset. Vnde nec per iocum quidem deinceps alter alterum vllō dicto vel factō dicitur lacepsivisse. At Philotas Parmenionis autoritate inter Macedonas summa erat. Etenim strenuus habebatur & laboris tolerans, munificus autem, & effusus in amicos adeo, vt secundum Alexandrum alius nemo. Ac fertur, quum necessarius quidam illius argentum ab ipso posceret, iussisse dari. Negante procuratore esse, Quid ais, inquit, ne poculum quidem aut vestem habes? Ceterum animi tumore & opū supercilio, corporisq; cultu & victu insolentior erat quàm pro priuato fastigio. Et sanè grauitatem tunc amplitudinemq; non vrbantate, sed sine gratis ineptè & insulsè exprimens suspitiones sibi cōciliauit & inuidiam. vt Parmenio etiam ei aliquando diceret, Deteriorem te mihi fili redde. Hic iam dudum delatus apud Alexandrum fuerat. Quum enim Dario in Cilicia superato, præda capta Damasci fuisset, multis capitibus in castra adductis, mulier inter captiuos reperta fuit genere Pydnæa, eximia forma, Antigone dicta fuit. Hanc tenebat Philotas. Vt iuuenis apud amicam & per vinum multa arroganter & militari effutens ferocia arrogauit, quicquid præclarè esset gestum, sibi & patri: Alexandrum appellauit adolescentulum, qui ipsorum beneficio nomen regis teneret. Hæc mulier illa familiari cuidam enuntiauit, ille (vt fit) alteri, ita ad Craterum sermo tandem est perlatus. Ille mulierem clam̄ introduxit ad Alexandrum: qui his auditis cōsuetudine vti eam iussit Philotæ, & quicquid intellexisset ex eâ, id vt mox ad se deferret. Philotas verò, qui ita peti se ignorabat insidiis, in contubernio Antigones multa verba & sermones ineptos infestè & insolenter in regem habuit. At Alexander, etsi grauitè delatus apud ipsum Philotas esset, omnia tamen vel benevolentia fretus erga se Parmenionis, vel autoritatem eorum & potentiam timens, tacitus tulit & silentio oppressit. Eadē tempestate Macedo, nomine Dimnus, Chalastrius, capitales Alexandro insidias struens, adolescentem quendam Nicomachum, cuius flagrabat amore, inuitauit ad consilii societate. Qui quū id repudiasset, & fratri indicasset Balino, tentatum se, ille ad Philotā profectus petiit introduci se cum fratre ad Alexandrum, rem magnam se & atrocè ostendens habere, quā ei aperirent. Ille, haud scio qua de causa (incertū est enim) non introduxit eos ad illū, maioribus negotiis regem districtum caufatus. Bis id fecere. Itaq; cœpit iis Philotas esse suspectus: ita ad alium conuersi, atq; per eum ad Alexandrum admissi, primū Dimni coniurationem detulerunt, deinde obiter adiecere, quū bis interpellassent Philotam, non fuisse rem ei curæ. Enimvero id Alexandrum stimulauit. atq; vbi ille qui ad comprehendendum Dimnum missus erat, defendentem se interfecit, impediō magis est cōmotus, indicem ratus amissum initæ in se conspirationis.

Blancard. ad
p. 224. u. 10.
αὐτὸν ἐκ τῆς
μερ.

χρόνα Μακεδῶν ὄνομα Λίμνος, ἐκ Χαλαστράς, χαλεπῶς ἐπιβουλεύων Ἀλέξανδρον, Νικόμαχον πνα τῶν νέων, παρὸς ὃν αὐτὸς ἐρωτικῶς εἶχεν, ἐπὶ τῶν κρηναῶν τῆς παρὸς παρὸς ἐκαίλει. τῷ δὲ μὴ δόξα μῶν, φεσηματός ἢ παρ' ἀδελφῶν Βαλείω τῶν πείρα, ἐλθὼν ἐκείνος παρὸς Φιλῶτα, ἐκέλευσε εἰσαγεῖν αὐτοῖς παρὸς Ἀλέξανδρον, ὡς παρὸς ἀναγκάσιον ἔχοντα ἐντυχεῖν καὶ μέγαλων. ὁ δὲ ὅτι δὴ παθῶν (ἀδελφῶν γὰρ ἔστιν) οὐ παρὸς αὐτοῖς, ὡς παρὸς ἄλλοις μείζονσι γιγνομένου τῶ βασιλέως· καὶ τῷτο δις ἐποίησαν. εἰ δὲ καὶ ὑποψία ἦδὴ τῶ Φιλῶτου τερατόμῶν παρὸς ἔτερον, καὶ δι' ἐκείνου παρ' Ἀλέξανδρον παρὸς ἀρῆντες, παρὸς μὲν τῶ Λίμνου κατεῖπον, ἔπειτα παρεδῆλωσαν ἡσυχῆ τὸν Φιλῶταν, ὡς ἀμελήσειεν αὐτῶν δις ἐντυχόντων. καὶ τῷτο δὴ σφόδρα παρὸς αὐτὸν Ἀλέξανδρον, καὶ τῶ πεμφθέντος ἐπὶ τὸν Λίμνον, ὡς ἠμύετο συλλαμβανόμενον, ἀποκτείναντος αὐτὸν, ἐπὶ μᾶλλον διεταράχθη, τὸν ἔλεγχον ἐκπεσφῆσαι τῆς ἐπιβουλῆς νομίζων.

+

Huius in Philotam exacerbatus animus concitavit veteres inimicos eius, qui clare fremebant foecordem regem esse, quod Dimnum censeat, hominem Chalastrazum tantum facinus suscepisse solum, sed hunc administrum, imo esse organum à principio motum maiore. In Illis scrutandas infidias quibus maxime hæc tegi bono esset. Hisce verbis & suspicionibus patefactas regis aures oneraverunt iam sexcentis contra Philotam calumniis. Inde correptum torserunt assistentibus quaestioni regis amicis, & Alexandro pone obtensam auleam foris exaudiente. Quo tempore cum dixisse aiunt, quum miserandis & abiectis vocibus precibusq; Philotas Hephæstionem compellaret, Adcone mollis tu Philota & effœminatus tantas res moliebare? Necato Philota, Parmenionem quoq; certos misit in Mediã qui interficeret, vitũ qui magnificas res cum Philippo gesserat, solusq; aut precipue ex veteribus amicis, ad transeundum in Asiam incitauerat Alexandrum. Ex tribus filiis quos in castris habuit, duos ante viderat defunctos, cum tertio est vna trucidatus. Hæc facta Alexandrum amicis reddiderunt formidabilem, imprimis Antipatro. Is ad Ætolos clam misit legatos, fidem dans & accipiens. nam timebant Alexandrum Ætoli ob Oeniadarum excidium. quod vbi nuntiatum ei est, non Oeniadarum ait filios, sed ipsum se pœnas ab Ætolis persequuturum. Non multo post Cliti casus accidit, si sic nude audias, Philotæ calamitate tetrior: si tamen narrationi adiungas & causam & tempus, non de industria, sed infortunio aliquo inuenias patratum, quando regis ira & vinum diræ fortunæ Cliti præbuit occasionem. Id ad hunc modum gestum est: Quidam ab ora maritima poma Græca regi attulerant. ille viriditatem eorum & speciem miratus acciuit Clitum, ut ei ostenderet illa & impertiretur. Forte ille sacrificabat. qui relictis sacris, perrexit ad regem, cumq; tres oues, in quas facta iam fuerat libatio, sunt lequuta. Quo intellectu, rex rem ad vates retulit Aristandrum & Cleomanta Laconem. Denuntiãtibus illis tetrum prodigium esse, præcepit ut prope pro Clito litarent. quippe triduo ante oblata ei fuerat in somniis fœda species. Visus est Clitum videre pullatum confidentem inter Parmenionis filios, qui erant omnes extincti. At Clitus, nondum litato, confestim ad cœnam venit, quum rex Castori & Polluci sacrificasset. Dum strenue certatur poculis, cantata carmina sunt Pranichi cuiusdam, aut (ut alii volunt) Pierionis, in duces qui pridem victi à barbaris fuerant, ad probrum & risum scripta. Stomachantibus maioribus natu, infestantibusque poetam & cantorem, Alexandro ex altera parte & asseclis eius libenter audientibus, atque ut recitaret exhortantibus: Clitus iam vino grauis, naturaque asper & præfractus, fremuit, negans conuenire, præsertim ut inter barbaros & hostes, Macedones multo quam qui riderent eos, etiam si infesta essent fortuna vsi, præstantiores, ludibrio haberentur. Ibi quum diceret Alexander, sibi ipsi Clitum patrocinari, qui timiditatem aduersæ fortunæ nomine censeret, exurgens Clitus, Atqui hæc, inquit, te timiditas diis prognatum à Spithtidatis gladio terga iam dantem vindicauit:

A καὶ πικρῶς ἔχων πρὸς τὸν Φιλώτην, ἐπεπαύσατο τὰς πάλαι μισουῦσας αὐτὸν, ἢ δὴ φανερὰς λέγουσας, ὡς ῥαθυμία ἢ βασιλέως εἴη, Λίμνον οἰομένην, Χαλαστράων ἀνδραποδιστῶν ἢ ἰσχυρῶν πολέμων ποσὸν καὶ αὐτὸν ἀλλὰ τὸν μὲν ἕστην ῥέτιν εἶναι, μάλλον ὃ ὄργημον ἀπὸ μείζονος ἄρχῆς ἀφικόμενον ὡς ἐκείνοις ἢ πλὴν ἑπιβελίω ζητητέον οἷς μάστιγα ταῦτα λαμβάνειν σιωπῶντες. τοιοῦτοις λόγοις καὶ ὑπονοήσας ἀναπετάσαντες τὰ ὦτα τῆ βασιλέως, ἐπήγον ἠδὴ μυσίας καὶ τῆ Φιλώτῃ ἄχρηστον. ἐκ τούτων ἢ συλληφθεὶς ἀεκρίνετο, τῆ ἑταίρων ἐφεσώτων ταῖς βασάνοις, Ἀλεξάνδρου ἢ κατακρούοντος ἔξωθεν αὐλαίας ἑπιβελίω. ὅτε δὴ καὶ φασιν αὐτὸν εἰπεῖν, οἰκτρός καὶ ταπεινός τῆ Φιλώτῃ φωνῆς καὶ δεήσις τοῖς πρὸς τὸν Ἡφαιστίωνα πρὸς φέροντος, Οὕτω δὴ μελαχρὸς ὢν, ὡ Φιλώτα, καὶ ἀναδρός, ἐπεχείρεις ἑσθλασθητικῶν; ἀποθανόντος ἢ τῆ Φιλώτῃ, καὶ Παρμενίωνα, πέμψας δὴ εἰς Μηδίαν, αἰεὶ λεν, ἀνδρα πολλὰ μὲν Φιλίππῳ συγκατεργασάμενον, μόνον ὃ ἢ μάστιγα τῆ πρὸς στυγερῶν φίλων, Ἀλεξάνδρου εἰς Ἀσίαν ἄξορμήσαντα ἄχρηστον. τῶν ἢ ἄν, οἷς ἔγεν ἑπὶ τῆς στρατίας, δύο μὲν ἑπιβελίω πρὸς φέροντος ἀποθανόντος, ὃ ἢ τῆ πρὸς σιωπῶντες ἀναιρέντα.

C ταῦτα πρὸς φέροντος, πολλοῖς τῆ φίλων φερόντων ἐποίησεν ἢ Ἀλεξάνδρου, μάστιγα δὲ Ἀντιπάτρω καὶ πρὸς Αἰτωλοῖς ἐπέμψεν κρύφα, πίσεις διδοὺς καὶ λαμβάνων. ἐφοβοῦντο γὰρ Ἀλεξάνδρου Αἰτωλοῖς ἄλλὰ πλὴν Οἰνιάδων ἀνάστατον, ἢ πυλοῦντος, ὅτι Οἰνιάδων ἔφη παῖδας, ἀλλ' αὐτὸν ἑπὶ τῆς δίκῃ Αἰτωλοῖς. οὐ πολλῶν δὲ ὑστερον σιωπῶντες καὶ τὰ πρὸς Κλείτων, ἢ τῶν μὲν ἀπλῶς πυλοῦντος, ἢ καὶ Φιλώτῃ ἀχρηστον, λόγῳ μὲν σιωπῶντες ἄμα καὶ πλὴν αἰτίας καὶ τὸν καρὸν, ὅτι ἀπὸ γλώσσης, ἀλλὰ δις τυχεῖα πρὸς ταῦτα δεισσχόντες περὸς φέροντος τῆ βασιλέως, ὄργη καὶ μέδω πρὸς φασιν τὰ Κλείτῃ δάμοι πρὸς φέροντος. ἐπὸς φέροντος ὅπως ἦν πινες ὅπως ἔμελλεν ἀπὸ θαλάσσης τῆ βασιλείῃ κημιζόντες. ὃ ἢ ἡμαρτίας πλὴν ἀκμῆ καὶ ὃ καλλος ἐκάλει τὸν Κλείτων, ἑπὶ δεῖξαι καὶ μεταδιδῶναι βελοῦντος. ὃ ἢ θύων μὲν ἐτύγχευεν, ἀφείδῃ πλὴν θύσαι ἐβάδιζεν, καὶ τῆ πρὸς φασιν ἐπιβελίω ἑπὶ τῆ πρὸς φέροντος ἐπὶ τῆ πρὸς φέροντος. πυλοῦντος δὲ ὁ βασιλέως, ἀνεκρίνοτο τοῖς μάντεσιν, Ἀλεξάνδρου καὶ Κλεομάχῃ τὰ Λάκωνι. φησάντων δὲ ποιητῶν ἢ ὁ σημεῖον, ἐκέλευσεν ἐκθύσασθαι καὶ τῆ πρὸς φέροντος ἢ Κλείτῃ. καὶ γὰρ αὐτὸς ἡμέρα τῆ πρὸς φέροντος τοῖς ὑπνοῖς εἶδεν ὄψιν ἄποπον. δίδεαι γὰρ αὐτὰ τὸν Κλείτων μὲν τῆ πρὸς φέροντος ἢ μέλας ἀνιμάτοισι κημιζόντες, τεθνηκότων ἀπθῶντων. οὐ μὲν ἔφθασεν ὁ Κλείτῃς ἐκθύσασθαι, ἀλλ' ὄψιν ἢ ὁ δειπνον ἦεν τετυχεῖς τῆ βασιλέως Διοσκύρου. πόπυ δὲ νεμικρὸν συρραγῆτος, ἢ δὲ ποιήματα Πραγίχου πρὸς (ὡς δὲ φασιν ἐννοιοι, Πιερίωνος) εἰς τοῖς στρατηγῶν πεποιμημένα τοῖς ἐναγρῶς ἢ τῆ μῶν ἢ τῆ βαρβαρίων, ἐπὶ ἀχρηστῶν καὶ χελοῦ. ἢ ὃ πρὸς φέροντος δις χελοῦντων, καὶ λειδορῶντων τὸν τε ποιητῶν καὶ τὸν ἄδοντα, τῆ ἢ Ἀλεξάνδρου καὶ τῆ πρὸς φέροντος ἢ δέως ἀχροῦ μῶν, καὶ λέγειν κηλοῦντων, ὁ Κλείτῃς ἢ δὲ μεθύων, καὶ φύσει τρεχῆς ὢν καὶ αὐθάδης ἢ χελοῦ, μάστιγα φάσκων ἢ κηλοῦ ὡς βαρβαροῖς καὶ πολεμίοις ὑβείζουσιν Μακεδόνας πολὺ βελτίονας ἢ χελοῦντων, εἰ καὶ δις τυχεῖα κηλοῦ.

φησάντος δὲ τῆ Ἀλεξάνδρου τὸν Κλείτων αὐτὰ σιωπῶντες, δις τυχεῖα ἀποφάσασθαι τῶν δειλίαν, ἐπαυασὰς ὁ Κλείτῃς, Αὐτὴ μὲν τῆ σε (εἰ πεν) ἢ δειλία, ἢ ἐκ φελοῦ, ἢ δὲ ἢ Σπιθηρίδῃ τῆ ξίφει ὁ γὰρ τὸν ἐκ φελοῦ πρὸς φελοῦ.

" καὶ τὰ Μακεδόνων αἵματι καὶ τοῖς τραύμασι τούτοις ἐγγύου
 " τηλικυδότης, ὥστε Ἀμμωνί σαυτὸν εἰσποιῆν, ἀπειπάμυρος
 " Φίλιππον. παρξυμωθεὶς οὖν ὁ Ἀλέξανδρος, Ἡ τῶντα (εἶ-
 " πειν) ὡ κακὴ κεφαλὴ, σὺ πῶς ἠμῶν ἐκείσοτε λέγων, καὶ ἀγα-
 " σασιάζων Μακεδόνας, χαίρησιν νομίζεις; Ἀλλ' ὅσδ' ἐνὶ (εἶ-
 " φη) χαιρομένη, Ἀλέξανδρε, τοιαῦτα τέλη τῶν πόνων κερμίζο-
 " μύροι· μακαρίζομαι δὲ τὸς ἦδη τεθνηκότας, ὡρὶν ὅτι δεινὸν
 " Μηδικῆς ῥάβδοις ξανομόμοις Μακεδόνας, καὶ Γερσῶν δεο-
 " μύμοις, ἵνα τὰ βασιλῆς παρελθῶν, τοιαῦτα τὰ Κλείτη
 " παρρησιαζομένου, καὶ τῶν πῶς Ἀλέξανδρον αὐτομυσαμένων
 " καὶ λοιδορωμένων αὐτῶν, οἱ παρσούτεροι κατέχιν ἐπειρωτῶ
 " τὸν Ἰόρρυβον. ὁ δ' Ἀλέξανδρος ἀπογραφείσ πῶς Ξενόδοχον
 " τὸν Καρδιανὸν καὶ τὸν Κολοφώνιον Ἀρτέμιον, Οὐ δοχρῶσιν
 " (εἶπεν) ὑμῖν οἱ Ἑλλῆνες ἐν τοῖς Μακεδόσιν ὡς πῶς ἐπειροῖς
 " ἠμῆτοι πῶς πατεῖν; τὸ δ' Κλείτη μὴ εἴκοτος, ἀλλὰ εἰς μέ-
 " σον ἀβούλεται λέγειν τὸν Ἀλέξανδρον κελθόντος, ἢ μὴ κα-
 " λεῖν ὅτι δειπνὸν ἀνδρας ἐλάβθεσ, καὶ παρρησιαζομένους,
 " ἀλλὰ μετὰ βαρβάρων ζῆν καὶ ἀδραπέδων, εἰ τίη Περσι-
 " κὴν ζῶντι καὶ τὸ δ' ἐλάθων αὐτὸ χιτῶνα παρσικμῆσιν, ὅσ
 " ἐπὶ φέρων τὴν ὀργὴν Ἀλέξανδρος, μήλων πῶς κερμύων
 " εἰβαλῶν ἐπασην αὐτῶν καὶ ὁ ἐγγχειρῶν ἐζήτει. τῶν δ' ὁ σω-
 " ματοφυλάκων ἐνὸς Ἀριστοφάνους φησάντος ὑφελέσθαι, καὶ
 " τῶν ἄλλων πῶς ἐχόντων καὶ δεομένων, ἀπαθηδῆσας αἰετῶ Μα-
 " κεδονιστῶν καλῶν τῶς ἰσοασιάζας, (τὸ τὸ δ' ἰὺ σύμβολοι Ἰορ-
 " βος μεγάλης) καὶ τὸν σαλπικτικὴν ἐκέλευε σημάθειν· καὶ πῶς ἐ-
 " πασην, ὡς δ' ἀπελθόντα καὶ μὴ βεβλόμενον· (ὅσ τ' ἰὺ ὅσ ὑπε-
 " ρει δ' ἰδοκίμησεν, ὡς δ' ἰὺ σιωταραζήτωα ὁ φρατόπεδον ἀ-
 " πώτατος Ἰμόμενος) τὸν δ' Κλέτον οὐχ ὑφίεμενον οἱ φίλοι
 " μόλις ἐξέωσαν τὸν ἀνδρῶν. ὁ δ' κατ' ἄλλας θύρας αὐτῆς εἰ-
 " σῆει, μέλας ὀλιγάρως καὶ δρασίως Ἐυειπίδ' αὐτῶν Ἰδ' Ἀιδρο-
 " μῆχης ἰαμβότα τῶντα φράσων, Οἴμοι κατ' Ἑλλάδ' ὡς κα-
 " κῶς νομίζεσται. οὕτω δ' ἰὺ λαβῶν πῶς πινος τῶν ἰδρυφῶρων Ἀ-
 " λέξανδρος ἀγχμῶν, ἀπυτῶντα τὸν Κλέτον αὐτῶν, καὶ πῶς ἀ-
 " ρητα ὁ πῶς τῆς θύρας πῶς ἀκάλυμμα, διελαυόντ' πεσόντος
 " ἰὺ μῶς φαναγμῶ καὶ βρυχήματος, ὁ δ' ἰὺς ἀφῆκεν ὁ θυμὸς αὐτῶν
 " καὶ Ἰμόμενος παρ' αὐτῶν, καὶ τῶς φίλοις ἰδῶν ἀφῶνοις ἐστῶτας,
 " ἐκλύσασθαι μὲν ὅσ ἰὺ νεκρῶ τὴν ἀγχμῶν ἐφθασεν, πῶς αὐτῶν δ'
 " ἰὺ αὐτῶν ὀρμήσας πῶς τὸν τρέχων, ἐπεσέθη, τῶν σωμα-
 " τοφυλάκων τῶν χεῖρας αὐτῶν λαβόντων, καὶ ὁ σῶμα βία πα-
 " ρεινεγκρῶτων εἰς τὸν ἰαλαμον. ἐπεὶ δ' ἰὺ τὴν τε νύκτα κακῶς
 " κλαίων δῆνεγκεν, καὶ τὴν ὅσ πηδῶσαν ἠμέσεν, ἠδ' ἰὺ βοῶν καὶ
 " φρηεῖν ἀπειρηκῶς, ἀναυδοῦς ἐκείτο, βαρεῖς ἀναφῶρων σε-
 " ιαζμοῖς, δεισαντες οἱ φίλοι τὴν ἀποσιώπῃσιν, εἰσῆλθον
 " βία καὶ τῶν μὲν ἄλλων οὐ παρσίοτε τῶς λόγους, Ἀριστάν-
 " δρου δὲ τῶν μὲν τῶς ἰσομιμησῶντος αὐτῶν τὴν τε ὅσ φη
 " ἰὺ εἶδεν πῶς τῶ Κλείτου, καὶ ὁ σημείον, ὡς δ' ἰὺ πάλαι
 " κατεμύμενων τῶτων, ἐδόξεν ὅσ ἰδοκίμησεν. δὲ Καλλιθέτη τε
 " τὸν φιλόσοφον παρσισήαζον, Ἀριστοτέλους οἰκειὸν ὄντα, καὶ
 " τὸν Ἀβδηρείτιω Ἀνάξαρχον. ὦν Καλλιθέτης μὲν ἠθικῶς
 " ἐπειρεῖτο καὶ παρσῶς, ἰσοδύμενος τῶν λόγων καὶ πῶς ἰὺ
 " ἀλύπτης, λαβῶσθαι τῶ πείθους· ὁ δὲ Ἀνάξαρχος, ἰδίαι πι-
 " νὰ πορβόμομος δὲ ἀρχῆς ὄδον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ δὲ αὐτῶ
 " εἰ ληφῶς ἰσοφίας καὶ ὀλιγωρίας τῶν στωϊκῶν, ὁ δ' ἰὺ
 " εἰσελθὼν ἀνέβησεν, Οὕτως ὅσ τιν' Ἀλέξανδρος εἰς ὄν
 " ἠ οἰκρυμῆν ἰὺ ἀποβλέπει· ὁ δὲ ἰὺ πῶς κλαίων ὡς πῶς
 " ἀδραπέδων, ἀδραπέτων νόμοι καὶ ἰὺ δὲ δεικῶς,

τόν Palmer.

A Macedonumque sanguine atque hisce vulneribus ad tantum peruenisti fastigii, ut repudiato Philippo, Ammonem tibi ipse asseras patrem. Hinc accensus Alexander, De hisce, scelestis, inquit, que quotidie de nobis iactas & concitas Macedonas, gratulaturum te tibi speras? Enimvero nec nunc, inquit, nobis Alexander gratulamur, qui hæc præmia ferimus laborum: verum beatos ducimus illos qui iam prius fato functi sunt quam virgis Medicis lacerari viderint Macedonas, & aditum petentes ad regem à Persis. Ea effundente Clito, Alexandroq; contra insurgente, ac Clitum proficiente conuitiis, seniores comprimere enitebantur turbam. Ibi Alexander ad Xenodochum Cardianum & Colophonium Artemium versus, Numne vobis, inquit, videntur inter Macedonas Græci, sicut inter feras semidii, versari? Quum non cederet Clitus, sed clamaret ut Alexander, siquid vellet, in medium proferret, aut ne ad cœnam vocaret liberos homines & liberam linguam habentes: verum cum barbaris viueret & mancipiis, qui zonam Persicam & candicantem tunicam adoraturi essent: haud ultra par ira Alexander, ex malis appositis vno coniecto percussit Clitum, & gladium quaesivit. Quem quum vnus satellitum Aristophanes subtrahere maturasset, aliiq; eum completerentur & obsecrarent, profiliens exclamauit, & lingua Macedonica armigeros vocauit (id signum erat ingentis tumultus) ac tubicinem cære iussit: cui, quod cunctaretur & tergiversaretur, impexit colaphum. Verum hic postea laudem meruit, quod potissimum in causa fuisset ne tumultus ciceretur in exercitu. At Clitum eadem intemperantia furentem amici ægre triclinio summovere. Quum ille altero ostio regreditur, mire secure & ferociter Euripidis hos ex Andromache versus pronuntians,

D In Græcia mores mali sunt, proh dolor.
 Tum ablata cuidam satelliti Alexander hasta, obuium Clitum remouentemq; velum ianuzæ transfixit. Quo cum gemitu & fremitu cadente, mox ira animo eius decessit. Reuersus ad se, & amicos cernens stupentes silentio stare, euulsit ex mortui corpore telum, quod vertere quum in iugulum suum pararet, inhibitus est à stipulatoribus, qui manus eius corripuerunt, eumque vi detulerunt in cubiculum. Vt noctem misere plorando transegit, ac proximo die eiulando lamentandoque defessum vox defecit, iacuitque alta trahens suspiria, metuentes amici silentium, vi sunt ad eum ingressi. Cæterorum quidam non admisit sermonem. At quum vates Aristander visum illi quod de Clito fuerat ei representatum & prodigium subiiceret, iam dudum hæc in fati fuisse, visus est animum relaxare. ita Callisthenem philosophum introduxerunt Aristotelis necessarium, & Abderitam Anaxarchum. quorum Callisthenes placide tentauit & modeste oratione subeundo & lenibus ambagibus reprimere mœrorem eius: Anaxarchus, peculiari quadam ab initio in philosophia incedens via, despectorque & contemptor habitus sodalium suorum, simulatque ingressus est, exclamauit, En Alexander ille in quem orbis coniecit oculos: en abiectus in lacrymis instar mancipii iacet, legem & probra exhorrescens hominum,

F ἀδραπέδων, ἀδραπέτων νόμοι καὶ ἰὺ δὲ δεικῶς,

quibus ipse lex esse, & terminus deberet, si modo, ut imperaret & rerum potiretur, vicit, non ut victus ab inani gloria seruiret. Nescis, inquit affessorum Ioui iustitiam & fas esse, quo quicquid actum ab dominante fuerit, id ius & fas sit? Huiusmodi adhibita oratione, ægritudinem Anaxarchus regis alleuavit, mores eius multo fluxiores reddidit & violentiores, seipsum vero mirifice insinuavit in gratiam eius, & Callisthenis consuetudinem vel alias ob austeritatem parum gratam insuper reddidit invidiosam. Memorant ortu super cœnam aliquando de tempestatibus anni & aeris temperatura sermone, assentientem Callisthenem opinioni illam regionem asserentium gelidiorem & rigentiozem Græcia, repugnante obstinate Anaxarcho dixisse, Enimvero non potes non fateri intentionem hic quam illic rigorem esse: quippe tu in læna illic hyemem traducebas, hic tribus velatus tapetibus recumbis. Id vehementer etiam exasperavit Anaxarchum. Cæteros sophistas & assentatores mordebat Callisthenes, quod in gratia esset ob dicendi facultatem apud iuventutem, nequius acceptus senibus ob vitam modestam, gravem, continentem, & ad stipulantem vulgato eius peregrinationis pretextui, ideo profectum eum ad Alexandrum, quo ciues suos in patriam reduceret, eamque denuo frequentaret. Qui quum premeretur ob existimationem suam invidia, intermetiam materiam ipse sui calumniandi præbebat, quod fere reiceret vocationes, atque in conuiuio quum adesset, significaret supercilio & silentio non laudare se vel probare ea quæ agerentur. Vnde de eo dixit Alexander,

Odi sophistam qui sibi ipsi non sapit.

Dicitur aliquando multis ad cœnam inuitatis inter pocula iussus Macedonas Callisthenes laudare, tam profluenti oratione hoc tractasse argumentum, ut exilientes ei plauderent & coronas ingererent: Alexander vero ibi dixisse ei,

Qui dictionis nactus est

Campum bonum, haud agre fit isthic eloquens.

At ostende (dixisse) facultatem tuam vituperandis Macedonibus, quo emendentur auditis delictis suis: ita ad retractanda ille priora versus multa in Macedonas magna libertate differuisse, Græcorumque dissensionem demonstrasse causam fuisse Philippi incrementi & potentia,

Dissidio in populi capite & sceleratus honorem.

Acerbam inde inuidiam in eum & gravem concepisse Macedones, ac dixisse, Alexander non eloquentia suæ Callisthenem, sed Malevolentia dedisse Macedonibus documentum. Hæc Hermippus autor est Callisthenis anagnostem Aristoteli Stroibum retulisse: Callisthenem autem, animum ab se alienatum regis quum percepisset, digredientem bis autter ad seipsum dixisse,

Occidit & Patroclus multo præstantior ac tu.

Non absurde igitur dixisse apparet Aristotelem, facundum esse & magnum in dicendo Callisthenem, verum mentem non habere. At dum fortiter & sapienter recusat prostratus humi Alexandrum salutare, solusque differit publice ea quæ in occulto optimus quisque & natu maximi inter Macedonas stomachabantur, magna quidem macula Macedonas, & Alexandrum maiore exoluit,

οἷς αὐτὸν πρὸς ἑκείνους νόμον εἶναι, καὶ ὅσον τῶν δικαίων, ἐπεὶ τὰ ἄρχειν καὶ κρατεῖν νενίκηκεν, ἀλλὰ μὴ δουλεύειν ὑπὸ κείνης δόξης κεκρατημένον. οὐκ οἶδα (εἶπεν) ὅτι τίω δίκαιον ἔχει παρῆδρον ὁ Ζῆς, καὶ τίω Θέμις, ἵνα παρὶ τῶν πρὸς αὐτὸν τῶν κρατιῶτος θεμιτὸν ἢ καὶ δίκαιον; τοιούτοις πρὸς λόγους χρησάμενος ὁ Ἀναξάρχος, ὁ μὲν πάρος ἐκούρισε τῆ βασιλείας, ὁ δὲ ἦτος εἰς πολλὰ χρονοτέρον καὶ πρὸς ἀνομιάν τε ἐποίησεν. αὐτὸν δὲ δαμονίως ἐνήρμοσεν, καὶ τῶν Καλλιθένης τίω ὁμιλίας, ὅσδε ἄλλως ἐπίσταται, ἀλλὰ τὸ ἀσπέρων, οὐσαν, πρὸς δέβαλεν. λέγεται δὲ ποτε τῶν δειπνῶν ὑπὸ ὠρών καὶ κρασιῶς τῶν πρὸς ἐκείνου λόγων ὄντων, τὸν Καλλιθένη μετέχοντα δόξης, πῶς δὲ λέγῃσι ταῖς καὶ μάλλον εἰς αὐτοῦ ψυχρὰ καὶ διεχίμαρα τῶν Ἑλλήνων, εἰδουπομῆς τῶ Ἀναξάρχου καὶ φιλονεικίῳτος, εἶπεν, Ἀλλὰ μὲν ἀνάγκη ὅσιν ταῦτα ἐκείνων ὁμολογῆναι ψυχρότερα. σὺ γὰρ ἐκείνῳ ἐπὶ τείδων διεχίμαρες, ἐν ταῦτα δὲ τρεῖς ὀπιβεβλημένους δάπιδας κατὰ κείνου. τὸν μὲν οὖν Ἀναξάρχον καὶ τῶ πρὸς παρῆδρον, πῶς δὲ ἄλλοις σοφιστὰς καὶ κλέμας ὁ Καλλιθένης ἐλύπει, αὐτοῦ δὲ ζῆλος μὲν ὑπὸ τῶν νέων δὲ τὸν λόγον, οὐχ ἦτον δὲ τοῖς πρὸς αὐτὸν ἀρεσκῶν ἀλλὰ τὸν βίον, ὅταν κτὼν ὄντα καὶ σεμνὸν καὶ αὐτάρκη, καὶ βεβαιωῦντα τίω λεγομένη τῆς ἀποδημίας πρὸς φασιν ὅτι πῶς πολιτῶς καταγαγεῖν, καὶ καποκίσην πάλιν τίω πατρίδα φιλοπομούμενος, ἀνέβη πρὸς Ἀλέξανδρον. φησὶ οὖν μὲν δὲ ἀλλὰ τίω δόξα, ἐστὶν ἂ καὶ κατ' αὐτὸ τοῖς ἀββάλλοις παρῆδρον, τῶς τε κλήσεις τὰ πολλὰ διωδούμενος, ἐν δὲ τῶ στωικῶν, βαρῦτητι καὶ σιωπῆ δούκων οὐκ ἐπαμνεῖν, ὅσδε ἀρεσκῶσαι τοῖς γινόμενοις. ὥστε καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶπεν ἐπ' αὐτῶ, Μισῶ σοφιστὴν ὅστις οὐδὲ αὐτῶ σφός. λέγεται δὲ ποτε, πολλῶν πρὸς ἀκεκλήμενων ὅπτι τῶ δειπνῶν, ἵπαμνεσαι κελθεῖς ὅπτι τῶ ποτηρίου Μακεδόνος ὁ Καλλιθένης, οὕτως ἐβροῆσαι πρὸς τίω ὑπὸ θεσιν, ὥστε αἰσαμένους κροτεῖν καὶ βάλλειν πῶς σεφάροις ἐπὶ αὐτόν. εἶπεν οὖν τὸν Ἀλέξανδρον, ὅτι κατ' Εὐριπίδην, τὸν λαβόντα τῶν λόγων καλῶς ἀφορμας, οὐ μέγα ἔργον ἐβροῆσαι. Ἀλλ' ἐνδεῖσαι φαίμαι τίω σαυτῶ δυνάμιν ἡμῶν, κατηρησῆσαι Μακεδόνων ἵνα καὶ βελτίους γίνωμαι μετ' ὅσιν ἀ πλημμελοῦσιν. οὐ τῶ δὲ τὸν ἀνδρα πρὸς τίω παλινοῦσαι τεραπόμηνον, πολλὰ παρῆσιάσαι κατ' τῶ Μακεδόνων, κατ' Ἑλλήνων γὰρ σιν, αἴτια ἀποφῆδητα τῶ γινόμενης πρὸς Φίλιππον αὐξήσεως καὶ δυνάμεως, εἶπεν, Ἐν δὲ διχρασίῃ καὶ ὁ πᾶν κακὸς ἔλλαχε πῶς. ἐφ' ὅ πικρὸν καὶ βαρὺ ἐγγυῆσαι μῖσος τοῖς Μακεδόσι. καὶ τὸν Ἀλέξανδρον εἶπεν, ὡς ἐ τῆς δεινότητος ὁ Καλλιθένης ἀλλὰ τῶ διεμνείας Μακεδόσιν ἀποδείξιν δέδωκεν. ταῦτα μὲν οὖν ὁ Ἑρμιππὸς φησὶ τὸν ἀναγνώσθη τῶ Καλλιθένης Σφοδρον, Ἀριστοτέλει διηγεῖσθαι. τὸν δὲ Καλλιθένη στωικῶν τῶ ἀλλοτριότητα τῶ βασιλείας, δὲ ἢ τῶς ἀπίοντα πρὸς αὐτὸν εἶπεν, Κἀτθανε καὶ Πάσχος, ὅσδε ὅσο πολλὸν ἀμείνων. οὐ φαύλως οὖν εἶπεν ὅσιν ὁ Ἀριστοτέλης ὅπτι Καλλιθένης, λέγων μὲν ἡ δυνάτος καὶ μέγας, νοῦν δὲ οὐκ εἶχεν. ἀλλὰ τίω γε πρὸς κωῶσιν ἰσχυρῶς ἀπώσαμνος καὶ φιλοσόφως, καὶ μόνος ἐν φανερῶ διελθὼν ἀ κρύφα πῶς οἱ βέλτιστοι καὶ πρὸς αὐτῶ τῶ Μακεδόνων ἡγούμενοι, πῶς μὲν Ἑλλήνας ἀσχυρῶς ἀπῆλλαξε μεγάλης, καὶ μείζονος Ἀλέξανδρον, ἀποτρέψας τίω πρὸς κωῶσιν.

αὐτὸν δὲ ἀπάλεσεν, ἐκβιάσασθαι δοκῶν μᾶλλον ἢ πείσασθαι τὸν βασιλέα. Χάρης ὁ Μιτυληναῖος φησὶ τὸν Ἀλέξανδρον ἐν συμποσίᾳ πίνοντα φιάλῳ, πρῶτον πίνει τὸν φίλον τὸν δὲ δεξιόμυρον, πρῶτος ἐστὶν ἀναστῆναι, καὶ πίνει τὴν πρῶτον φιάλῳ, εἶτα φιλήσασθαι τὸν Ἀλέξανδρον ἐν τῇ συμποσίᾳ, καὶ κατακλιθεῖν. πῶτον ὅτι τοιοῦτων ἐφεξῆς, τὸν Καλλιθέου λαβόντα τὴν φιάλῳ, ἔπειτα ἐξέρχεται τῷ βασιλέως, ἀλλὰ Ἡφαιστίων πρῶτος ἐξέρχεται πίνοντα πρῶτον φιλήσασθαι. Δημητρεῖς ὁ ἑταίρος ἑταίρος Φεῖδωνος εἰπόντος, Ὁ βασιλεῦς, μὴ φιλήσης. οὗτος γὰρ σε μόνος ἔπεισε κινήσειν ἐξέκλιναι τὸ φίλημα τὸν Ἀλέξανδρον. τὸν Καλλιθέου μέγα φησὶ δεξιόμυρον εἰπεῖν, Φιλήματι τοῦτον ἔλασον ἔχων ἀπειμὶ τοιαύτης ὑπογιομένης ἀλλοτριότητος, πρῶτον μὲν Ἡφαιστίων ἐπιτρέψατο, λέγων ὅτι σιωπῆτος πρῶτος αὐτὸν ὁ Καλλιθέου πρῶτος κινήσειν τὴν φιάλῳ ἰμολοῦμαι εἰπεῖν. Λισίμαχος καὶ Ἀγνῶνες ἐπεφύοντο, φάσκοντες εἰσεῖναι τὸ σοφιστήν, ὡς ὅτι καταλύσει τυραννίδος μέγα φησὶν ἔχειν, καὶ σιωπῆτος πρῶτος αὐτὸν τὰ μειράκια, καὶ εἰπέειν, ὡς μόνος ἐλθὼν ἐν πρῶταις μυριάσιν. ἔπειτα τὸν Ἑρμόλαον ὅτι ἐπεφύοντο, φάσκοντες εἰσεῖναι τὸ σοφιστήν, ὡς ὅτι καταλύσει τυραννίδος μέγα φησὶν ἔχειν, καὶ σιωπῆτος πρῶτος αὐτὸν τὰ μειράκια, καὶ εἰπέειν, ὡς μόνος ἐλθὼν ἐν πρῶταις μυριάσιν. ἔπειτα τὸν Ἑρμόλαον ὅτι ἐπεφύοντο, φάσκοντες εἰσεῖναι τὸ σοφιστήν, ὡς ὅτι καταλύσει τυραννίδος μέγα φησὶν ἔχειν, καὶ σιωπῆτος πρῶτος αὐτὸν τὰ μειράκια, καὶ εἰπέειν, ὡς μόνος ἐλθὼν ἐν πρῶταις μυριάσιν. ἔπειτα τὸν Ἑρμόλαον ὅτι ἐπεφύοντο, φάσκοντες εἰσεῖναι τὸ σοφιστήν, ὡς ὅτι καταλύσει τυραννίδος μέγα φησὶν ἔχειν, καὶ σιωπῆτος πρῶτος αὐτὸν τὰ μειράκια, καὶ εἰπέειν, ὡς μόνος ἐλθὼν ἐν πρῶταις μυριάσιν.

A deterrens eum ab adoratione, se vero ipse perdidit, quod extunderē id magis regi quam videtur persuadere. Chares Mitylenæus Alexandrum prædicat in conuiuio quodam, quum bibisset, phialam vni ex amicis porrexisse, illum phiala accepta ad aram versum assurrexisse, ac quum hauisset, adorasse primum, deinde osculatum Alexandrum, in conuiuio mox accubuisse. Postquam id omnes deinceps fecerunt, cepisse phialam Callisthenem, ac non attendente rege sed cum Hephæstione fabulante bibisse, atque ad ferendum regi osculum accessisse. Ibi quum Demetrius cognomine Phidon dixisset, Caue rex osculeris eum: nam vnus hic non adorauit te: Alexandrum osculum declinasse, Callisthenem vero dixisse alta voce, Vno ergo osculo minus ferens abibo. Ita exulcerato regis animo, primum habita Hephæstioni fides est, dicenti receptam sibi Callisthenem fidem, adoraturum ipsum regem, fefellisse. Inde Lyfimachi & Agnones vellicauerunt eum, obambulare iactantes sopheriam, tanquam euerfa tyrannide, intumescens, concurrereque ad eum & obseruare adolēcentes tanquam vnum in tot millibus liberum. Quocirca insidiis, quæ Alexandro parata ab Hermolao erant, detectis, crimina inimicorum eius sunt probabilia visa, rogatum ab hoc quemadmodum vir clarissimus euaderet, respondisse, si interfecisset clarissimum: concitantemque ad facinus Hermolaum, mouisse ne aureum lectum formidaret, sed meminisset rem sibi fore cum homine & morbis & vulneribus opportuno. Atqui ex Hermolai coniuratione nemo ne in extremis quidem tormentis Callisthenem nominauit. Sed & ipse Alexander Cratero protinus & Attalo & Alcetæ scribens, pueros in questione confessos ait se hoc consilium per se inisse, neque fuisse alium conscium quenquam: post vero in epistola ad Antipatrum idem crimen impingit Callistheni. Ac pueri quidem, inquit, lapidibus sunt à Macedonibus cooperti: in sopheriam ego consulam, & in illos qui eum miserunt, & oppidis suis insidiantes mihi recipiunt. in quibus animum aduersus Aristotelem suum detegit: siquidem fuerat apud eum Callisthenes ob necessitudinem educatus, quod esset ex Hero Aristotelis consobrina editus. Decessisse eum alii ab Alexandro suspensum dicunt, in vinculis alii morbo afflictū: Chares, postquam comprehensus fuit, septem menses in vinculis custoditum, ut in concilio præfente Aristotele iudicaretur, ac quo tempore in Mallis Oxydracis Indiæ sauciatus fuit, ex corpore supra modum turgido & morbo pediculari excessisse. Cæterum hæc postea sunt insequuta. Demaratus Corinthius, iam annis grauis, affectauit ad Alexandrum proficisci, eoque adspecto, magna ait voluptate Græcos spoliatos quotquot prius fato functi essent quam Alexandrum in folio Darii conspexissent confidentem. Fructum tamen hic ex regis amicitia alium cepit nullum quam quod morbo absumptus quum esset, elatus ab eo est magnifice, tumulumque ei aggescit exercitus ambitu magnum & cubitos octoginta excelsum. Ossa eius quadriga splendide exornata ad mare deportari curauit. Porro in Indiam transiturus, ut vidit prædæ onere exercitum iam grauem & tardum,

πρῶτος μὲν

simulatq; diluxit plaustris oneratis sua & amico- A
 rum prima succendit. Inde Macedonum impedi-
 mentis imperavit subijci ignem. Apparuit autem
 re consiliū difficilium, magisque stupendum ince-
 ptum. Paucos enim torfit. Pleriq; voce & plango-
 re, sicut lymphati, necessaria impertientes egenis,
 & quæ vsui superant ibidem concremantis labe-
 factantesq; impleuerunt alacritate & ardore Ale-
 xandrum. Iam torvus erat & implacabilis in deli-
 ctis puniendis. quippe ex cohorte amicorum Me-
 nandrum, quod in præsidio, cui eum præfecerat,
 detrectaret manere, necauit. Ex rebellantibus bar-
 baris Orfodatem ipsemet confixit iaculis. Quum B
 autem ouis agnum edidisset, qui figuram & colo-
 rem tiaz in capite testiculoq; vtrinq; præferbat,
 auerfatus est portentum, atq; expiatus per Baby-
 lonios, quos de more trahebat secū ad talia. Apud
 amicos verò negavit sua causa se inde perculsum
 esse, sed ipsorum, ne post fact sua imperium Deus
 in hominem degenerem & illaudatum conferret.
 At ostentum oblatum lætius consternationē eius
 discuffit. Præfectus eorū qui stragulis erant appo-
 fiti, vir Macedo (Proxeno nomen erat) dum taber-
 naculo regio locū fodit iuxta Oxum amnem, fon-
 tem detexit pinguis & oleosi liquoris. Vbi primūm
 exhaust, liquidum inde & lympidum oleum ema-
 nauit, nec odore in speciem nec gustu ab oleo ab-
 horrens, splendoreq; & liquore indiscreto, idque
 illa regione oleas non gignente. Perhibetur ipsa
 quoq; Oxi mollissima aqua esse, cutemq; in eo la-
 uantium pinguefacere. Mirificè verò erectum eo
 Alexandrū fuisse ex epistolis eius ad Antipatrum
 liquet. vbi in maximis hoc à Deo sibi oblati ostē-
 tis reponit. Vates id pro gloriosi quidem, sed ope-
 rosi belli grauisq; prodigio habuere. nam ad labo-
 res à Deo docuerunt datum hominibus oleum le-
 nimentum. Et multa sanè ei in præliis ibi pericula
 occurrerunt, & vulnera inconsultè accepit. Maxi-
 mam autē exercitus stragem angustiaz necessario-
 rum & cæli intēperies inuexere. Ille superare for-
 tunam audacia & vires virtute enitens, nihil cen-
 sebat audentibus inexpugnabile, vel munitum
 esse animosis. Fama est Sisimethris obsidentem
 petram auiam & inaccessam, despondentibus ani-
 mos militibus, de Oxyarte cum exquisiuisse, quid
 animi ipse haberet Sisimethres. Quum respondisset
 Oxyartes, omnium hominum eum trepidissimū
 esse, Profectò tu, dixisse, petrā nobis ostē-
 dis esse superabilem, quando eius non est firmum
 caput. Cepit eam pauore Sisimethri iniecto. Alte-
 rā perinde abscissam Macedonum iuventute ad-
 ortus, quendam Alexandrum nomine appellauit,
 & Te verò, inquit, fortem esse vel nominis causa
 decet. Quum hic iuuenis fortiter pugnās cecidisset,
 haud mediocriter perculsus est. Nysam appel-
 latam detrectantibus Macedonibus oppugnare
 (etenim amnis altus subluit eam) subsistens, Cur
 ego, inquit, miserrimus non didici natare? Iam-
 que clypeum tenens transmeare parabat. Post-
 quam oppugnatione ab ea compressa, missi à ciui-
 tatibus obsessis legati supplices eum adiere, pri-
 mūm obstupere, quum in armis eum sine villa F
 pompa contemplerentur. Hinc puluinū qui allat-
 us sibi erat accipere & confidere maximū natus,

ωρεστας μὲν ὑπέσθησεν τὰς αὐτῶν τῶν ἐταίρων μὲν ἵππων
 ἐκέλευσε καὶ τὰς τῶν Μακεδόνων ἐνεῖναι πῦρ. καὶ τὸ
 γματος δὲ βούλημα μείζον ἐφαίνε, καὶ δεινότερον αὐτῷ δὲ ἔρ-
 γον. ὀλίγους μὲν γὰρ ἠύλασεν, οἳ δὲ πλείστοι, βίη καὶ ἀλαλαγματῶν
 μὲν ἐπισημασμοῦ, τὰ μὲν ἀναγκάζοντες τοὺς δευτέρους μεταδιδόν-
 τες, τὰ δὲ παλιότερα τῶν χρεῖας, αὐτῶν κατακρίνοντες καὶ ἀφαιρέ-
 οντες, ὀρμῆς καὶ παρρησίας ἐπέπιπλασαν τὸν Ἀλέξαν-
 δρον. ἦδη δὲ καὶ φοβερὸς αὐτῷ καὶ ἀπαράτητος κλασθῆς τῶν
 πλημμελοῦντων. καὶ γὰρ Μέναιδρον ἵνα τῶν ἐταίρων, ἀρχο-
 να Φερσίου καταστήσας, ὡς οὐκ ἐβούλετο μὲν, ἀπέκτινεν
 καὶ τὸν ἀποστάντων βαρβαρῶν Ὀρσοδάτιον αὐτὸς κατετό-
 ζεσεν. παρὰ τοῦ δὲ τεκόντος δὲ τὰ παρὰ τῆς κεφαλῆς γλῆμα καὶ
 χρομα ἠέρας ἔχοντα, καὶ διδύμοις ἐκαστέρωθεν αὐτῷ, βδε-
 λυχοῦσι δὲ σημείον, ἐκαστέρωθεν μὲν ὑπὸ τῶν Βαβυλωνίων, οἳ
 εἰς ἔθους ἐπήγετο πρὸς τὰ τοιαῦτα διελέγη δὲ πρὸς τοὺς φί-
 λους, ὡς οὐδὲ αὐτὸν, ἀλλὰ δι' ἐκείνοις ἐπαρτήθη, μὴ δὲ χρο-
 ποῦ εἰς ἀνην καὶ ἀδελφὸν αἰδέσθων, ἐκλιπόντος αὐτῷ, παρ-
 ῆσι δὲ δαμόνοιο. οὐ μὲν ἄλλὰ βέλτον ἡσικμῆ καὶ ἡρόμε-
 νον τὴν ἀνην αἰέλουσεν. ὁ γὰρ ἐπὶ τῶν φρωματοφυλάκων
 πεταγμένους, αἰὲρ Μακεδῶν, ὄνομα Πρῶξενος, τῆ βασιλικῆ
 σκηνῆ χροσὸν ὀρούτων πρὸς τὸν Ὄξον ποταμὸν, ἀνεκάλυψεν
 πηλῶν ὑπερὸ λιπαρῶν καὶ πιμελώδους ἀπὸ πηλοῦ μύρου
 ἢ τῶν παρῶν, καθαροῦ ἀνέβλυζεν ἦδη καὶ διαυγῆς ἔλαιον,
 οὔτε ὀσμῆ δοκῶν οὔτε γούσφι ἔλαιου ἀφαιρέσει, σιλοῦσθαι
 τε καὶ λιπαρότητα πηρὸς τὰς ἀπὸ τῶν ἀλλοτῶν. καὶ τοῦ-
 τα, τῆς χροσῆς μὲν ἔλαιας Φερσίουσιν. λέγεται μὲν οὖν καὶ
 τὸν Ὄξον αὐτὸν εἶναι μαλακώτατον ὕδωρ, ὡς τὸ δὲ δερμα τῆς
 λουομένων ἐπιλιπαρῆν. οὐ μὲν ἄλλὰ θαυμαστῶς Ἀλέ-
 ξανδρος ἠάδεις διήλθον ἔστιν, εἰς ὧν χροσὸν πρὸς Ἀντίπα-
 τρον, ἐν τοῖς μέγιστοις ἔδοτο τῶν ἀπὸ τῆς θεοῦ γενομένων αὐτῷ
 ὑπέμνητος. οἳ δὲ μάλιστα, ἐνδοξοῦ μὲν γραπῆς, ἐπιπόνου δὲ
 καὶ χαλεπῆς δὲ σημείον ἐποιούτω. πόνων γὰρ ἀρωγὴν
 ἔλαιον αἰδέσθων ὑπὸ θεοῦ δεδοσθαι. πολλοὶ μὲν οὖν
 καὶ τὰς μάχας αὐτῷ κίνδυνοι σιωπέσθων, καὶ τρεῖς μῆνας
 νεανικῶς ἀπῆντησεν. τὴν δὲ πλείστην φθορὰν ἀποεία τῶν
 ἀναγκῶν καὶ διακροσῆσαι τὸ παρῶντος ἀπειργάσαντο τῆς
 γραπῆς. αὐτὸς δὲ τὸν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν τὴν
 διώματιν ἀρετῆ φιλοτιμούμενος, ἔδοθεν ὡς τοῖς θαρρόδ-
 σιν ἀνάλωτον, ἔδοθεν ὡς τοῖς διπλοῖς. λέγεται δὲ
 τὴν Σισιμήθου πολιρκῶν πέτρων, ἄβαστον οὔσαν καὶ ἀ-
 παρῶντος, ἀθυμωμένων τῶν γραπῶν τῶν, ἐρωτήσασθαι τὸν
 Ἰξουάρτιον ποῖός τις αὐτὸς εἴη τὴν ψυχὴν ὁ Σισιμήθου. φή-
 σαντος δὲ τὸν Ἰξουάρτου, δὲ λῶσθαι αὐτῶν, λέγεται δὲ τὴν
 φαίαν) τὴν πέτρων ἀλώσθων ἡμῶν εἶναι, ὁ γὰρ ἀρχὸν αὐτῆς,
 οὐκ ὄχρῶν ἔστιν. τὴν μὲν οὖν, ἐκ φοβήσας τὸν Σισιμήθου,
 ἔλαβεν. ἑτέρα δὲ ὁμοίως ἀποτόμα παρῶντος τοῖς νεωτέ-
 ροις τῶν Μακεδόνων, Ἀλέξανδρον ἵνα καλοῦ μύρον παρῶ-
 αρωσῆσας, Ἀλλὰ τί γε (εἶπεν) ἀνδραγαθεῖν παρῶσθαι,
 καὶ ἀφαιρῆσαι ἐπιπόνου μύρον. ἐπεὶ δὲ λαμπαρῶν ἀγωνιστῶν ὁ
 νεανίας ἐπέσει, οὐ μετρίως ἐδήρησεν τὴν καλοῦ μύρον Νύση τῶν
 Μακεδόνων ὀκνοῦντων παρῶσθαι, (καὶ γὰρ πῶς μὲν παρῶ-
 αὐτῆ βαρῆς) ἔπιπας, τί γὰρ (εἶπεν) ὁ κακιστὸς ἐγὼ νείν ἐκ ἔμα-
 ρον; καὶ ἦδη ἔχον τὸ ἀσπίδα παρῶν ἠέλησεν. ἐπεὶ δὲ καταπαύ-
 σαντος τῶν μάχων αὐτῷ, παρῶντος ἀπὸ τῶν πολιρκῶν μέων πόλεων
 παρῶσθαι δεησόμενοι, παρῶντος μὲν ὡς τοῖς ἀφαιρῆσαι τὸν
 τοῖς ὀπλοῖς, εἰς ἐπληξεν αὐτοῖς ἐπιπας παρῶσθαι ἀφαιρῆσαι
 αὐτῷ χρομῶσθαι, ἐκέλευσε λαβεῖντα καὶ τὸν τῶν παρῶσθαι τῶν

(Α'κουφίς εκκαλήτο) θαυμάσας δὲ τὴν λαμπρότητα καὶ φιλανθρωπίαν ὁ Α'κουφίς, ἠρώτα ἡ βούλεται ποιούμενος αὐ-
 τὸς ἔχει φίλους. φήσαντος δὲ τῷ Α'λεξάνδρῳ, Σὲ μὲν αὐ-
 τὸν, ὄρχητα καταθήσαντας αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς πέμψαν-
 τας ἕκαστον δὲ δρας τὸς ὄρχεις, γελῶσας ὁ Α'κουφίς, Ἀλλὰ
 βέλπιον (εἶπεν) ὄρξω βασιλεῦ, τοῖς κακίους πρὸς σε πέμ-
 ψας μᾶλλον ἢ τὸς ὄρχεις. ὁ δὲ Τάξιλος λέγεται μὲν τῆς
 Ἰνδικῆς ἔχει μοῖραν ὅσα ἀποδέουσαν Αἰγύπτου ὁ μέγε-
 θος, ἄβοτον δὲ καλλικαρπὸν ἐν τοῖς μάλισα. Ἐφ' οὗ δὲ τις
 αἰὲρ εἶ, καὶ τὸ Α'λεξάνδρον ἀσπασάμενος, Τί δὲ πολέ-
 μων (φαίει) καὶ μάχης ἡμῖν Α'λεξάνδρε πρὸς ἀλλήλους, εἰ
 μήτε ὕδωρ ἀφαιρησάμενος ἡμῶν ἀφίξει, μήτε Ἐφρώ αι-
 αλίσει; ἔπειθ' ὡν μόνων ἀνάγκη ἀφαιρέσθαι νοῦν ἔχου-
 σιν αἰσθητοῖς. τοῖς δὲ ἀλλοῖς χεῖμασι καὶ κτήμασι λεγομέ-
 νοις, εἰ μὲν εἰμι κρείττων, ἔτοιμος εἶποιεν· εἰ δὲ ἡττων, οὐ φέ-
 γω χεῖρ ἔχειν, ὁ παθὼν. ἠσθεὶς οὖν ὁ Α'λεξάνδρος, καὶ δε-
 ξιασάμενος αὐτὸν, Ἡ ποῦ νομίζεις (ἔφη) δίχα μάχης ἔσε-
 σθαι τὴν ἐνθάδε ἡμῖν ἀπὸ τοιούτων λόγων καὶ φιλοφροσύ-
 νης. ἀλλ' ἔσθ' ἐπιπλέον· ἐγὼ γὰρ ἀγωνιόμην πρὸς σε καὶ
 ἀφαιρέσθαι τὰς χεῖρας, ὡς μου χεῖρὸς ὡν μὴ παρὲρ ἴκη.
 λαβὼν δὲ δῶρα πολλὰ, καὶ διὰ πλείονα, τέλος χίλια ἑλ-
 λαίνα νομίσματος αὐτῷ παρέπεμψε. ἐφ' οἷς τὸς μὲν φίλους
 ἰσχυρὰς ἐλύπησεν, τῶν δὲ βαρβάρων πολλοὺς ἐποίησεν ἡμε-
 ρωτέρως ἔχειν πρὸς αὐτὸν. ἐπεὶ δὲ τῶν Ἰνδῶν οἱ μαχηώτατοι
 μαδοφροσύνῃτες ἐπεφοίτων ταῖς πόλεσιν, ἐρρωμένως ἀμύ-
 νοιτες, καὶ πολλὰ τὸ Α'λεξάνδρον ἐκακώποιον, σπεισά-
 μενος ἐν ἡνι πόλει πρὸς αὐτοὺς, ἀπιόντας ἐν ὁδῷ λαβὼν, ἀ-
 πέρχας ἀπέκτεινεν καὶ τὸ τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις αὐτῶν,
 ἄλλα νομίμως καὶ βασιλικῶς πολεμήσαντος, ὡς κηλὶς
 πρὸς ἐσθ' ἐν. ὅσα ἔλασσονα δὲ τούτων οἱ φιλόσοφοι παρέμα-
 τα παρέχον αὐτῷ, τοῖς τε πρὸς τῆς ἡμετέρας τῶν βασιλέων κα-
 κίωτες, καὶ τοῖς ἐλευθέροις δήμοις ἀφιστάντες. δὲ καὶ τούτων
 πολλοὺς ἐκρέμασεν. ἔπειθ' ὡς πρὸς Πάρον αὐτὸς ἐν ταῖς ἑπι-
 σολαῖς ὡς ἐπὶ τῆς γέγραπται. φησὶ γὰρ ἐν μέσῳ τῶν στρα-
 τωπέδων τῷ Ὑδάσπυ βέοντος, ἀπὸ τῶν ἐξ ἰσάντα τοῖς ἐλέ-
 φασι αἰεὶ τὸ Πάρον ἐπιτηρήν τὴν ἀφ' ἑσθ' αἰεὶ τὸν οὐδὲν
 καθ' ἡμέραν ἐκείνην ἴσθον ποιῆν καὶ ἰσθῶν ἐν τῷ στρατο-
 πέδῳ πολλῶν, ἐθίζοντα τὸς βαρβάρους μὴ φοβέσθαι· νυκτὸς
 δὲ χιμείου καὶ ἀσελεύου, λαβόντα τῶν πεζῶν μέρος, ἰππῶν
 δὲ τὸς κρηπίδας, καὶ πρὸς τὸν πόρρον τῶν πολεμίων, ἀφ-
 αῖσθη πρὸς ἡσθον οὐ μὲν ἀλλοῦ. ἐν ταῦτα δὲ ῥαγδαίου
 μὲν ἐκ χυτάντος ὄμβρου, κρησῆρων δὲ πολλῶν καὶ κρησυνῶν
 εἰς τὸ στρατόπεδον φερομένων, ὄμφος ὄρων ἀπολλυμένων ἡ-
 ναῖς καὶ συμπλερομένων ὑπὸ τῶν κρησυνῶν, ἀπὸ τῆς ἰσθί-
 δος ὄρας, πρὸς φέρεσθαι ταῖς ἀπὸ πέρους ὄρας. τετραχῶν δὲ
 τὸ Ὑδάσπυ ὑπὸ τῷ χιμῶνος ἐπιόντα καὶ μετέωρον, ἐκρη-
 γμα ποιῆσαι μέγα, καὶ πολὺ μέρος ἐκείνη φέρεσθαι τῷ ῥό-
 ματος· αὐτὸς δὲ δέξασθαι ὁ μέσον οὐ βεβαίως, αἶτε δὲ στυο-
 λησάμενον καὶ πρὸς ἰσθῶν ἡμῶν. ἐν ταῦτα δὲ εἶπεν φασὶν αὐ-
 τὸν, Ὡς Α'θῆνῶν, ἀεὶ γε παρὲς ὑμεῖς ἀν' ἡλίους ὑπομέ-
 νω κινδύους ἔνεκα τῆς παρ' ὑμῖν ἰσθῆδος; ἀλλὰ τούτο
 μὲν Ὀϊσίοκριτος εἶρηκεν· αὐτὸς δὲ φησὶν, τὰς κρησῆς ἀφέν-
 τας αὐτοῖς μετὰ τῶν ὀπλων, ὁ ἐκρηγμα ἀφαιρέσθαι ἀ-
 χεῖμασιν βρεχθῆναι. ἀφαιρῶν δὲ, τὴν πεζῶν εἴκοσι σταδίους πρὸς τὸν πόρρον
 τοῖς ἰπποῖς πρὸς ἀλλοῖς, πολὺ κρησῆσιν· εἰ δὲ κρησῆσιν τὴν φάλαγγα, φησὶν αὐτῷ πρὸς ἰσθῶν ἡμῶν.

A Acuphi nomen erat) iussit. Cuius admiratus beni-
 gnitatem & humanitatem Acuphis, quæsiuit qui-
 bus conditionibus ipsos recipere in amicitiam
 vellet: respondente Alexandro, Vt teipsum patriæ
 tuæ principem imponamus, & vos centum ad nos
 viros optimos mittatis, arridens Acuphis, Atqui
 melius, inquit, imperauero, rex, si deterrimos ad te
 potius quàm optimos miserò. Taxiles perhibetur
 Indiæ obtinuisse Ægypto non angustiore laxi-
 tate portionem, pabulo autem latam fecundam-
 que fructibus imprimis, ac vir ipse sapiens fuisse,
 atque quum saluaret Alexandrum, dixisse, Quid
 bellis inter nos & prælio Alexander opus est, quū
 neque aquam nobis ademptum neque victum
 necessarium veneris? pro quibus solis necesse ha-
 bent homines sani decertare. Reliquis opibus &
 facultatibus, quas vocant, si ego abundantior sum,
 impertiar tibi libens, sin inferior, non recuso acci-
 pere abs te grato animo beneficium. Delectatus
 ea oratione Alexander, illumque complexus, An
 tu, inquit, pugna arbitraris ex tali sermone & co-
 mitate colloquium fore immune? at nihil proficis.
 quippe contendam tecum & depugnabo benefi-
 cijs, ne me superes benignitate. Ac muneribus ac-
 ceptis multis, datisque pluribus, denique mille ta-
 lentum argenti signati ei propinauit. Qua re torfit
 amicos acriter, sed barbaros multos sibi reddidit
 mansuetiores. Bellicosissimi Indi militabant mer-
 cede. hi vrbes strenuè defendebant, multisque
 modis Alexandrum fatigabant. Cum his inducias
 in oppido quodam fecit, mox recipientes se in iti-
 nere oppressit. quæ rebus illius bello gestis, iustè
 aliàs & regaliter bellantis, quasi labes adhæsit. Nō
 minus quàm hi infestabant eum philosophi: qui
 reges Alexandro qui se coniunxerant infestaban-
 tur, & liberos populos sollicitabant. quapropter
 multos ex his suspendit. Cum Poro acta ipse in
 epistolis, quemadmodum sunt gesta, prodidit. Ait
 enim interlabente vtraque castra Hydaspæ, Po-
 rum elephantos semper infestos tenentem captas-
 se transitum suum, se verò strepitum in castris &
 tumultum quotidie ingentem excitasse, quo af-
 suciferet suos non formidare barbaros. Hinc no-
 cte brumali & obscura cum parte peditum & le-
 uissimis equitibus procul se ab hostibus progres-
 sum, in insulam non magnam transmisisset, Ibi im-
 bre ingentibus procellis fuso, crebrisque in exer-
 citum presteribus & fulguribus cadentibus, sol-
 uisse tamen, quanuis interire nonnullos & per-
 stringi fulmine videret, ex insula se ad vltiorem
 ripam contendisse. Hydaspem, quum ex illa tem-
 pestate torrens & tumidus ferretur, perripisse gran-
 di eluuiæ ripam, magnamque partem illac vnda de-
 currisse. Terram se intermediam cepisse nō stabi-
 li pede vt pote lubricâ, quam vndiq; lacerabat vn-
 da. Ibi dixisse autumant eum, Quis credat, Athe-
 nienses, quanta pericula vestri præconij causa sub-
 eam? Ceterum hoc prodidit Onesicritus. Ipse autor
 est ratibus relictis, Macedonas sub armis eluuiem
 illam superasse peditante ad pectus vnda. Amne
 traiecto viginti stadia se ante peditatum proue-
 ctum, si hostis confligeret secum equitatu, mul-
 to se ratum superiorem fore, sin moueret pedita-
 tum, maturè peditatum suum se consequuturum.

Enneste
 rus (exag
 cepisse on
 se. Ita adu
 drum, cum
 ibi relictis
 donum Be
 alterum co
 in dextr
 bantur
 Inde pro
 terga ded
 italis. Por
 cubitos pal
 tam & mo
 dis, equit
 am hæc be
 rege. Qui
 e excepit
 videntur
 niter hum
 sensim ex
 der Poru
 iter, rel
 aliud vel
 plectitur
 fatrapz
 rorum il
 qua nat
 quinqu
 fuisse. A
 excoho
 cum Po
 exte
 curatio
 re cōfeda
 cellisse. M
 ter exilt
 In memo
 quam app
 eum, Per
 ciji habim
 nem. Id So
 uille. At Ma
 legiores
 Quum en
 peditum &
 re, obm
 tendent
 latitudin
 vinarum
 peditum
 petas. Sup
 millibus,
 phantorum
 daritarum
 neque ex
 non multo
 gressu dan
 litem per
 tem. Hic p
 cu m
 A
 Enneste
 ni et

Euenisse alterū. nam fudisse se mille equites & cur-
 rus sexaginta, qui secum fuerant congressi. Currus
 cepisse omnes, ex equitibus quadringētos occidif-
 se. Ita aduertente Poro ipsum transmisisse Alexan-
 drum, cum omnibus copijs se intulisse, nō pluribus
 ibi relictis quā qui transitum impedirent Macedo-
 num. Beluarum & hostium multitudinis metu in
 alterum cornu inuectū se, ceteros immisisse omnes
 in dexterum. Utroq; auerso cornu, eos qui preme-
 bantur globo facto ad bestias semper se recepisse.
 Inde promiscuē pugnatū, & vix octaua hora hostes
 terga dedisse. Hæc ipse prælij autor recensuit in epi-
 stolis. Porum pleriq; scriptores cōsentiunt quatuor
 cubitos palmo excedentem, ob corporis eminenti-
 am & molem elephanto, quantum vis fuerit gran-
 dis, equitis portione respondisse. Mirificam solerti-
 am hæc belua demonstrauit & sollicitudinem pro
 rege. Qui cum adhuc valentem ad orientes animo-
 se excepit & reiecit, vt verò telorum & vulnerum
 vi sensit cōfectum, veritus ne deflueret, genibus le-
 ni ter humi demisit se, & promuscide singula iacula
 sensim ex corpore eius evulsit. Vt captum Alexan-
 der Porum rogauit quid de ipso consuleret, *Regali-
 liter*, respondit. Adijciente Alexandro nihil ne
 aliud vellet, Omnia, inquit, verbum *Regaliter* com-
 plectitur. Igitur nō modò ei pristinum regnum sub
 fatrapæ nomine restituit, verum etiam adiecit libe-
 rorum ibi populorum, quos subegit, regionem in
 qua nationes quindecim, vrbium non mediocrium
 quinque millia, & vicos quamplurimos memorant
 fuisse. Aliam domuit ter tantam, cuius Philippo vni
 ex cohorte amicorū præfecturam dedit. Ex prælio
 cum Poro commissio, Bucephalas mortuus est non
 extemplo, sed post, vt pleriq; produnt sub vulnerū
 curatione: vt Onesicritus est autor, ob senium labo-
 re cōfectus. Nam triginta annorū ætate ait eum de-
 cessisse. Mortē eius tulit Alexander grauitè, nō ali-
 ter existimans quam si familiarē & amicū amisisset.
 In memoriā eius super Hydaspem condidit vrbem,
 quam appellauit Bucephaliā. Ferunt canem quoq;
 eum, Peritam nomine, alitum ab ipso, atque in deli-
 cijs habitum amisisse, vrbemq; erexisse ei cognomi-
 nem. Id Sotion de Potamone se Lesbio narrat audi-
 uisse. At Macedonas illa cum Poro pugna reddidit
 segniores repressitq;, nepeterent vltiorē Indiam.
 Quum enim ægrè repulissent illū qui viginti millia
 peditum & duo millia equitum in aciem adduex-
 rat, obnixè reluctati Alexandro sunt, superare con-
 tendenti etiam amnem Gangem: cuius accipiebant
 latitudinem duorum & triginta stadiorum esse, &
 vlnarum centum profunditatem, ripas vltiores
 peditum, equitum, elephantorum agminibus coo-
 pertas. Siquidem fama tenebat octoginta equitum
 millibus, ducentis peditum, curruum octo & ele-
 phantorum bellatorum sex millibus munitos Gan-
 daritarum & Præstiorum reges ibi eum operiri.
 neque ea vanè iactata. Androcottus enim, qui
 non multo post regnauit, elephantos Seleuco quin-
 gentos dono dedit, & sexenis millibus militum
 Indiam peragrans, omnem redegit in potesta-
 tem. Hic primūm animi mærore & ira taberna-
 culo inclusus abiecit se in terram, pœnitebatque
 eum rerum perpetratarum, nisi Gangem superaret,

Α γάτερον ὁ συμβῆαι. τῶν γὰρ ἰππέων χιλίαι, καὶ τῶν ἀρ-
 μάτων ἐξήκοντα Συμπέσοντα βεβαίως, καὶ μὴ ἀρμαπα-
 λαβὴν ἀπορῶντα, τῶν δὲ ἰππέων ἀεὶ τετρακισίαι. οὕτω δὲ
 Συμφρονησάτω τὸ Πάρον ὡς αὐτὸς εἶη Διαβεβηκὴς Ἀλέ-
 ξανδρὸς, ὅπτιαι μὲν πάσης τῆς δυνάμεως, πλὴν ὅσον ἐμ-
 ποδῶν εἶς τοὺς Διαβαίοντες τῶν Μακεδόνων ἀπέλιπεν. φοβη-
 θεὶς ὅτι θηρία καὶ ὁ πλῆθος τῶν πολεμίων, αὐτὸ μὴ ἐν-
 σείσαι καὶ γάτερον κέρας, κινήσῃ τὰ δόξια παρὰ βόθρην κε-
 λύσαι. ἤμορνος ὅτι ἑσπῆς ἐκατέρωθεν, ἀνακρῆν ἀεὶ πρὸς
 τὰ θηρία καὶ σκυφλεῖσθαι τὸς ἐκείνα ζυμῶν. ὅταν ἦδὲ τὴν
 μάχην ἀαμεμυγμένῳ εἶ. καὶ μόλις οὐδὲν ὄρατος ἀπει-
 πείν τὸς πολεμίοις. ταῦτα μὴ οὐδὲν τῆς μάχης ποιητῆς, αὐ-
 τὸς ἐν ταῖς ἐπιτολαῖς εἶρηκεν. οἱ ὅτι πλείστοι τῶν συχραφῶν
 ὁμολογεῖσι τὸ Πάρον, ἡδὲ ἀφῆρτα τεσσάρων πηχῶν ἀπὶ
 θαμῆ ὁ μήκους ἰπποῦ, μὴδὲν ἀποδεῖν πρὸς τὸ ἐλέφαντα
 Συμμετρία, ἀλλὰ ὁ μέγιστος καὶ τὸ ὄγκον τῆς σώματος καὶ
 τοὺς μέγιστος ἡ ὁ ἐλέφαντος. σκυφῶν ὅτι θαυμαστὴν ἐπεδείξατο
 καὶ κηδεμοῖαν τῆ βασιλέως, ἐρρωμένον μὴ ἐπὶ, θυμῶ τοὺς
 παρὰ μαρτύροις ἀμυρόμνος καὶ ἀνακρῶν ὡς ὅτι ἦδὲ το
 βελῶν πλῆθος καὶ τεραυμάτων κέρμοις, δείσας μὴ πε-
 ρεῖν, τοὺς μὴ θύσασιν εἰς γῆν ὑφῆκεν πρὸς αὐτὸν, τῆ δὲ
 παρὰ μαρτῆ λαμβάνων ἀρέμα τῶν δωρατίων ἐκαστὸν, ὅτι ἦ-
 ρεν τῆ Σώματος. ἐπειὶ ὅτι ληφθέντα τὸ Πάρον ὁ Ἀλέξανδρος
 ἠρώτα πῶς αὐτῷ χεῖρηται, βασιλικῶς (εἶπεν) παρὰ πύλο-
 μῶν ὅτι μὴ δῆλο λέγει, Πάροντα (εἶπεν) ὅτι ἐν τῶ βασιλι-
 κῶς. οὐ μόνον οὐδὲ ἀφῆκεν αὐτὸν ἀρχεῖν ὡν ἐβασιλεύσει, ὅ-
 τε πῆν καλούμενον, ἀλλὰ καὶ παρὰ σέθεν καὶ ἑαυτῶν αὐ-
 τῶν τοῖς καταστρεφάμενος, ἐν ἡ πεντεκῆδεκα μὴ εἶδη,
 πόλεις ὅτι πεντακισχίλιας ἀξιολόγους, κώμας ὅτι παμπολλὰς
 εἶς φασίν. δῆλον ὅτι τῶν τοσαύτων, ἡς Φίλιππον ἵνα τῶν
 εἰσῶν, ὅτι ἑσπῆν ἀπέδειξεν. ἐκ ὅτι τῆς πρὸς Πάρον μά-
 χης καὶ ὀβουκεφάλας ἐτελεύτησεν, ὅτι ὄγος, ἀλλὰ ὅτι ὅτι
 ὡς οἱ πλείστοι λέγουσιν, ἡδὲ τεραυμάτων παρὰ πύλο-
 μῶν ὡς ὅτι ὀνοκρίτος, ἀλλὰ ἡσπῆς ἡδὲ ἑρπονὸς ἡμορμῶν.
 τελέχεται γὰρ ἐτῶν ἀποθνήσκων αὐτὸν. ἐδῆθη δὲ ἰσχυρὸς Ἀ-
 λέξανδρος, ὅτι δὲ δῆλο ἡ σκυφῶν καὶ φίλον ἀποβεβηκέναι
 νομίζων, καὶ πόλιν οἰκίστας ἐπὶ αὐτῷ πρὸς τὸ Ὑδάσπην,
 Βουκεφαλῆαν παρὰ σέθεν. λέγεται ὅτι καὶ κῶνα Περί-
 τῶν ὄνομα τε, θραμμένον ἡδὲ αὐτῶ καὶ παρὰ σέθεν ἀποβα-
 λῶν κτίσασιν πόλιν ἐπὶ ὄνομα. τῶ ὅτι Σωπίων φασίν Πότα-
 μῶν ἀχρῶσαι τῆ Λεσβίου. τῶ μὴ τοὺς Μακεδόνες ὅτι πρὸς
 Πάρον ἀγῶν ἀμβλυτέροις ἐποίησεν, καὶ ὅτι πρὸς τῆς Ἰνδι-
 κῆς ἐπὶ παρὰ σέθεν ἐπέσεν. μόλις γὰρ ἐκείνον ὡσαύτως,
 δις μύροις περὶ καὶ δις χίλις ἰπποῦσι παρὰ σέθεν ἀμυρόμνος,
 ἀντέστησαν ἰσχυρῶς Ἀλέξανδρος βιαζόμενος καὶ τὸ Γάγλιον
 παρὰ σέθεν ποταμῶν, ὅτι μὴ αὐτῶ, δύο καὶ τελέχεται σαδίων
 εἶς πύθωνοι, καὶ βαλὸς ὀργμῶς ἐκαστὸν ἀντιπρὸς ὅτι
 ὅτι ἀποκρυφῶν, πλῆθος ὅτι πλῶν καὶ ἰππων καὶ ἐ-
 λεφαντῶν. ἐλέχθητο γὰρ ὅτι μὴ μυσάδας ἰπποτῶν,
 εἶχον, περὶ, ἀρμαπα ὅτι ὀκτακισχίλια, καὶ μαχίμοις ἐ-
 λέφαντας ἐξακισχίλις ἔχοντες οἱ Γαυδαίται καὶ Πρα-
 σίαν βασιλῆς ἡδὲ μύρην. καὶ κέρμοις ὅτι ἡδὲ ταῦτα.

Αἰδορόκοπος γὰρ ὅτι οὐ πολλῶ βασιλεύσας, Σελδύκω πεντακισίαις ἐλέφαντας ἐδώρησατο, καὶ στρατοῦ μυσάσιν
 ἐξήκοντα τῶ Ἰνδικῶ ἐπῆλθεν ἀπασαν καταστρεφάμενος. ὅ μὴ οὐδὲ πρὸς, ἡδὲ δις μύροις καὶ ὀργῆς αὐ-
 τὸν εἰς τῶ σκυφῶν καθεύδων ἐκείτω, χέρμοις ὅτι εἶδὸς τοὺς Διαπεπαραγμένους, εἰ μὴ παρὰ σέθεν τὸ Γάγλιον,
 NNN ij

ἀλλ' ἔξομολόγησαν ἠτις ἡτέλμος τὴν ἀναχώρησιν. ὡς δ' οἴτε φίλοι τὰ εἰκότα παρηγοριῶντες αὐτὸν, οἴτε φραπῶται κλαυθμῶν, βῆ ἡ προστάτης τῆς θυραίας ἰκέτευον, ὅπως κλαυθμῶν, πολλὰ παρὰ δόξαν ἀπατηλὰ καὶ ἄφιστικὰ μηχανώμενος. καὶ γὰρ ὅπλα μείζονα καὶ φάτνας ἵππων καὶ χαλινούς βαρυτέροις κατασκευάσας, ἀπέλιπέ τε καὶ διέριψεν. ἰδρῦσθαι δ' ἔβωμοις θεῶν, ὡς μέγιστον οἱ Πρασιαίων βασιλεῖς διαβαίοντες σέβονται, καὶ θυοῦσι Ἑλλήνων θυσίας. Ἀνδρόκωπος δ' ἡ μείζονος ὢν, αὐτὸν Ἀλέξανδρον εἶδεν, καὶ λέγεται πολλάκις εἰπεῖν ὑπεροχῆς παρὰ τὸ δόξαν ἦλθεν τὰ παρὰ μάλιστα Ἀλέξανδρος, μισσημένου τε καὶ καταφρονημένου τῆ βασιλείᾳς ἐξ ἐμοῦ καὶ δις γήματι. ἐν τούτῳ ὁρμήσας Ἀλέξανδρος, τὸ ἔξω θάλασσαν ὅπως εἶδεν, καὶ πολλὰ πορθμεῖα κωπήρη καὶ σχεδίας πηξάμενος, ἐκόμιζε τοῖς ποταμοῖς ὑποφρομένης χολαίως. ὁ δὲ πλοῖς ἐκ τῆς ἑσπέρης ἰὼν εὐδὲν ἀπόλεμος, παρὰ βόθρων δ' αἰσῶν πόλεσιν καὶ ἀποβάνων, ἐχέουτο πύματα. παρὰ δὲ τοῖς καλυμμένοις Μομοῖς, οἷς φασὶν Ἰνδῶν μαχησάτους γινέσθαι, μικρὸν ἐδέσπειν κατακρηπίδα. τὸς μὲν γὰρ ἀποφρονοῦντες βέλεσιν ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀπεπέδασεν παρὰ τοῖς δ' Ἀλέξανδρος κλίμαχος τεθείσης ἀνάσας ὅτι τὸ τεῖχος, ὡς ἢ τε κλίμαξ σινετέριον, καὶ τῶν βαρβαρῶν ὑφισταμένων παρὰ τὸ τεῖχος, ἐλάμβανε πληγὰς κατὰ τὴν ὀλιγότητα ὢν, συσφράσας αὐτὸν εἰς μέσους ἀφῆκεν τὸς πολεμίοις, καὶ κατὰ τὴν ὄρθησιν ἔστη. ἰναξάμενος δ' οἷς ὅπλοις, ἐδόξεν οἱ βαρβαροὶ σέλας ἡ καὶ φάσμα παρὰ τῆς σώματος φέρεσθαι. δὲ καὶ τὸ παρῶν ἐφυγον καὶ διεσκέδαθησαν ὡς δ' εἶδον αὐτὸν μετὰ δυνεῖν ὑποσπαστῶν, ὅπως δαμόντες, οἱ μὲν ἐκ χερσὶς ἐίφρασαν καὶ δόρασιν Ἀλέξανδρον ὅπλων σινετέριον ἀμυνόμενον. εἰς δ' ἡ μικρὸν ἀπωτέρω στας, ἐφῆκεν ἀπὸ τῆς βέλεος, οὕτως ἀπονοῦ καὶ βίαιον, ὡς τε τὸ θάρακα Ἀλέξανδρον ἐμπαχύνει τοῖς παρὰ τὴν μάσθον ὄψεσι. παρὰ δ' οἷς τὴν πληγὴν εἰδόντες αὐτὸν τὸ σώμα καὶ κάμψαιτος, ὁ μὲν βολῶν ἐπέδραμον, σπασάμενος βαρβαρικῶν μαχησάντων. Πυθέστας δ' καὶ Λιμναῖος παρὰ ἐσπέρησαν ὢν πληγῶν ἐκτετακῶν, ὁ μὲν ἀπέθανεν, Πυθέστας δ' αἰτέχεν. τὸ δ' ἡ βαρβαρὸν Ἀλέξανδρος ἀπέκτεινεν αὐτὸς δ' τραύματα πολλὰ λαμβάνων, τέλος δ' ἡ πληγῆς. ὑποφρονοῦντες δ' ἡ βαρβαρὸν, παρὰ τῆς ἡφῆσεν ὡς τείχεσσι τῶν σώμα, βλέπων παρὰ τὸς πολεμίοις. ἐν τούτῳ δ' τῶν Μακεδόνων παρὰ χυθέντων, ἀρπαδαίς, ἀνάσας ἡδὲ τὸ παρὰ αὐτὸν ὅτι σκλήρης ἐκόμιζετο καὶ παρὰ τῆς μὲν ὡς τεθνεώσας ἰὼν λόγος ἐν τῶν φραπῶν χαλεπῶς δ' ἡ πολυπόνησας τὸ οἷον ἐκ παρὰ τῶν ἐξυλινον ὄντα, καὶ τῆς θάραχος οὕτω μάλιστα ἀπολυθέντος, παρὰ τὴν ἐκ κρηπίδων ἐγίνοντο, τῆς ἀκίδος ἐδεδικύσας ἐν τῶν ὄψεων. λέγεται δὲ, ὅτι μὲν πλάτος, τειχῶν δακτύλων ἐστὶ, ὅτι μῆκος, τεσσάρων. δὲ τῆς λειποθυμίας ἐξίστα θανάτου σινελευνόμενος, ἐξαμυνόμενος αὐτῆς, ὅμως ἀέλαβεν καὶ ἀφῆκεν τὸν κίνδυνον, ἐπὶ ἀσθενῆς ὢν, καὶ πολλὴν χροῖον ἐν διαίτη καὶ θεραπείᾳ ἔχων αὐτὸν, ἐξω θυροβοιῶσας ὡς ἡδετο, πορνοῦσας αὐτὸν ἰδεῖν τῆς Μακεδονίας, λαβῶν ἱμάτιον παρὰ ἦλθεν, καὶ θύσας τοῖς θεοῖς, αὐτῆς ἀπῆλθεν, καὶ παρεκρέμετο, χέρον τε πολλῶν καὶ πόλεις μεγάλας καταφρονημένος. τῶν δ' ἡ γυμνοσφιστῶν τὸς μέγιστος τὸ Σάββα ἀναπέσαντας ἀποσπῆσαι, καὶ κατὰ πλείστα τοῖς Μακεδῶσι παρὰ χροῖσας, λαβῶν δέκα, δεινοῖς δοχρῶσας εἶναι παρὰ τῆς ἀποκρίσας καὶ βαρβαρῶν, ἐρωτήματα παρὰ ἔγραψεν αὐτοῖς ἀποσπῆσαι. φήσας ἀποκτενεῖν τὸν μὴ ὀρθῶς ἀποκρινόμενον παρῶν,

A & pro confessione victum se esse habebat reditum. At ubi amici eum, prout res erat, suadentes assistentesq; foribus cum planctu & strepitu milites supplices orauerunt, infractus parauit se ad reditum, multaque fucata & commentitia est machinatus. Quippe grandiora arma & equorum praesepia franaq; fabricatus ponderosiora, reliquit & disseminauit. Posuit praeterea deorum aras, quas hac quoq; memoria Praesiorum regestraiecto flumine venerantur, immolantq; hostias ibi Graecoritu. Androcottus id temporis adolescens ipsum Alexandrum vidit, ferturq; saepe postea dixisse, Nihil factum fuisse propius quam ut rerum illic Alexander potitus fuisset, quod rex ob improbitatem & ignobilitatem inuisus atque contemptus esset. Inde pergens Alexander ad contemplandum Oceanum, frequentes naues actuarias & rates parat, iisque secundo flumine per otium defertur. Non fuit inanis ea nauigatio tamen neq; belli exors. Nam descensionibus faciendis urbibusq; oppugnandis omnia redegit in potestatem. In mallis vero, quos Indorum perhibent bellicosissimos fuisse, pene concisus est. Ciues enim telis a muris reiecit, positisq; scalis in murum euasit primus. quae ubi immixtae sunt atq; a barbaris infra stantibus iuxta murum multa tela ingesta paucis comitato, librato corpore in medios saltu se immisit hostes, & forte fortuna se pedibus excepit. Cuius vibrantibus armis iubar aliquot & spectrum barbaris videbatur pro corpore eius obuersari. Vnde primum in fugam effusi sunt: ceterum ut duobus tantum comitatum armigeris conspexere, impressione facta, alij cominus gladijs lanceisq; traiecerunt arma eius, pugnantemque fortiter convulnerauerunt. Vnus paulo remotior sagittam arcu excussit tanta vi & impetu ut adacta per lorica in costas eius secundum mammam defigeretur. Ad ictum remittente Alexandro & inclinante corpus, ille qui miserat sagittam, ense districto barbarico occurrit. Assistebant ei Peucestas & Limneus, qui vulnerati ambo, alter cecidit, Peucestas restitit. barbarum Alexander obruncavit. Multis confixus vulneribus, tandemq; ictus pistillo in collo corpus manibus applicuit directa in hostes acie. Interea circumfundentibus se Macedonibus abreptus, semianimisq; in tabernaculum est relatus: ac mox regem vulgatum est in castris expirasse. Ingenti difficultate ac labore sagittam, quae lignea erat, abscindunt. Tum detracto tandem thorace, accingunt se ad euellendum spiculum, quod vni ossi erat infixum. Dicitur tres digitos latum fuisse, longum quatuor. Vnde animo identidem linquente, pene exanimis, exempto eo tamen recepit se. Quum ex periculo emersisset, esset tamen adhuc imbecillis, diuq; in victus ratione & cura haereret, ubi tumultuantes videndi sui desiderio Macedonas animaduertit, sumpto pallio prodijt, & quum dijs sacra fecisset, iterum conscendit naues. In transitu latum tractum vrbesq; amplas domuit. Ex Gymnosophistis, qui praecipue Sabbam ad defectionem impulerant, & plurimum fatigauerant Macedonas, decem acres ad respondendum & contractos habitos, cepit. His quaestiones obscuras posuit, necem denuntians primo

δεινοῖς δοχρῶσας εἶναι παρὰ τῆς ἀποκρίσας καὶ βαρβαρῶν, ἐρωτήματα παρὰ ἔγραψεν αὐτοῖς ἀποσπῆσαι. φήσας ἀποκτενεῖν τὸν μὴ ὀρθῶς ἀποκρινόμενον παρῶν,

qui parum rectè respōdisset, inde ordine reliquis. A vnum natu maximum dedit iudicem. Primus interrogatus, Vivosne plures esse, an mortuos censeret, Vivos ait. neque enim iam esse eos qui mortui sunt. Secundus, Terram an pelagus grandiores gignere beluas, Terram. quippe huius, inquit, pelagus portio est. Tertius, Quod animal callidissimum esset, Quod hæcenus, inquit, homo, non cognovit. Quartus requisitus, Quamobrē Sabbam ad rebellionem concitasset, respōsum dedit, Quo honestè viueret, aut malè periret. Quintus rogatus, Diem an noctem putaret fuisse priorē, Diem, ait, vno die. Adiecit autem, (quum id rex admiraretur) Implicatarū interrogationum necesse esse vt essent implicatae responsiones. Ita progrediens sextum percunctatus est, Quemadmodum quis maximè se efficiat charū, Si potentissimus, inquit ille, nec formidabilis esset. Ex reliquis alius rogatus, Quemadmodum ex mortali quis Deus euadat, Siquid fecerit, inquit, quod facere denegatū sit homini. Alius, De vita & morte, vtra valentior, respondit, Vitam, tam multa tolerantem mala Postremus, Quatenus hominem viuere deceat, Eatenus dum mori quàm viuere non censeat præstare. Ita tandem versus ad iudicem pronūtiare eum iussit sententiam, qui quum alium alio dixisset se gignius respondisse, Ergo tu, inquit, primus moriere, qui ita decernis: Minimè verò, rex, inquit ille, nisi tu mentiaris: qui primum dixisti interfecturū te illum qui pessimè respondisset. Hos igitur muneribus honoratos dimisit. Ad eos verò qui erant clarissimi, solitariam autem quietamq; vitam agebant, Onesicritum misit peritum, ad se vt veniret. Fuit Onesicritus philosophus ex Diogenis Cynici contubernio. Aiunt Calanum sane quam superbè & asperè iussisse ei vt posita veste audiret se nudus: alioqui non congressurū cum eo se, ne si a Ioue missus esset quidem. Dandamim egisse placidius, ac de Socrate, Pythagora, Diogene quū audiisset, dixisse magno ingenio sibi eos viros videri fuisse, sed nimium reuerentes legum. Alij Dandamim nihil memorant nisi solum hoc quæsisse, Qua de causa Alexander eò venisset tam immenso itinere: Calanum tamē, vt ad Alexandrum proficisceretur, Taxiles induxit. Sphines vocabatur: sed quòd sermone Indico Cale pro Salue salutans obuios compellaret, Calanus est à Græcis nominatus. Hunc referunt exemplū imperij sui Alexandro ob oculos posuisse. Corium in medium coniecit siccum & retorridum, cuius oram calcavit. Id vno loco pressum cæteris partibus extulit se. Idem circulus vndique & pedibus stringens in quaque parte ostendit euenire, quoad medium pedibus occupauit, tunc omnes partes quieuerunt. Ea imagine significauit media regni, maximè premenda, neq; procul ab ijs vngandum Alexandro esse. Descensus Alexandri per flumina ad Oceanum septem mensium spatium absumpsit. Vt verò classe ad Oceanum penetravit, accessit ad insulam, quam ipse Scillustin, Psitucin alij appellauerunt. Ibi extensione facta, sacrificauit, pelagiq; & ora marinx, quatenus assequi valuit, indolem collustrauit. Inde precatus, ne quis post se mortaliū expeditionis suæ transcenderet terminos, regressus est.

εἶπα ἐφ' ἧς οὕτω τὸς δῆλους. ἕνα δ' ἢ τὸ πρῶτον ἐκέλευσε κρίνειν. ὁ μὲν οὖν πρῶτος ἐρωτηθεὶς, πότερον οἴεται τὸς ζῶντας ἢ τὸς τεθνηκότας, ἔφη τὸς ζῶντας. οὐκ ἔφη γὰρ εἶναι τὸς τεθνηκότας. ὁ δὲ δεύτερος, πότερον τὴν γῆν ἢ τὴν θάλασσαν μείζονα τρέφει θηρία. τὴν γῆν. τῷ τῆς γῆς ἔφη μέγας εἶναι τὴν θάλασσαν. ὁ δ' τρίτος, ποῖον ἔστι ζῶον πρῶτον ἄριστον, ὁ μὲν γὰρ τῷ (εἶπεν) αἰθερώπιος οὐκ ἐγνωκεν. ὁ δ' τέταρτος αἰακρινόμορος ἕνι λολισμῶ τὸν Σάββαν ἀπετήσεν, ἀπεκρίνατο, Καλῶς ζῶντες βουλόμοροι αὐτῶν, ἢ κακῶς ἀποθνήσκον. ὁ δ' πέμπτος, ἐρωτηθεὶς πότερον οἴεται τὴν ἡμέραν ἢ τὴν νύκτα πρῶτον γενέσθαι, τὴν ἡμέραν (εἶπεν) ἡμέρα μὲν καὶ πρῶτον εἶπεν, οὕτως θαυμάσιον τὸ βασιλεύειν, ὅτι τῆς ἀπόρων ἐρωτήσεων, ἀνάγκη καὶ τὰς ἀποκρίσεις ἀποδοῦναι. μεταλαβὼν οὖν, τὸ ἕκτον ἴρωτα πῶς δὴ τις φιληθείη μάλιστα, Ἀντιόχῳ (εἶπεν) μὴ φοβέσθαι. τῆς δ' λοιπῶν, ὁ μὲν, ἐρωτηθεὶς πῶς δὴ τις εἰς αἰθερώπιον ἦοιτο θῆος, εἶπεν πρῶτον (εἶπεν) ὁ πρῶτος διωκτὸν αἰθερώπιον μὴ εἶναι, ὁ δ' δεύτερος καὶ τρίτος, πότερον ἰσχυρότερον, ἀπεκρίνατο, τὴν γῆν, ὅσαυτα κακὰ φέρουσιν. ὁ δ' τελευταῖος, μέγας ἄριστος ἀνθρώπων καλῶς ἐχοὺς ζῶντες, μέγας οὐ μὴ νομίζῃ τὸ τεθνηῖον τῷ ζῶντι ἀμεινον. οὕτω δὴ τετραπύμορος πρῶτος τὸν δῆλον, ἐκέλευσε ἀποφάνεσθαι. τὸ δ' ἕτερον ἕτερον χεῖρον εἰρηκέναι φήσαντος, Οὐκ οἶμαι (εἶπεν) καὶ σὺ πρῶτος ἀποθνήσκων, ὅσαυτα κρίνων. Οὐκ αἴγαν (εἶπεν) ὁ βασιλεὺς, εἰ μὴ σὺ ψεύδῃ, φήσας πρῶτον ἀποθνήσκων τὸν ἀποκρινόμενον κακῶς. ἑσπεῖς μὲν οὖν ἀφῆκεν δωρησάμενος. πρῶτος δ' οἱ τοῖς ἐν δόξῃ μάλιστα καὶ κατ' ἑαυτοῖς ἐν ἰσχυρίᾳ ζῶντας ἐπέμψεν Ὀνησίκριτον, ἀφικέσθαι δέοντα πρῶτος αὐτόν. ὁ δ' Ὀνησίκριτος, ἕνι φιλόσοφος τῆς Διογῆρος τῆς κωικῆς στωικῆς σχολῆς. καὶ φησὶν τὸ μὲν Καλαῖον ὑβριτικῶς πᾶσι καὶ τραγῶς κελδοῖν, ἀποδιδῶν τὰ χιτῶνα, γυμνὸν ἀκροάσθαι τῆς λόγων δόξης ἢ οὐ διαλέξεσθαι πρῶτος αὐτόν, οὐδ' εἰ πρῶτος τὸν Δίον ἀφίκεται. τὸ δ' Δαίδαμιν, πρῶτον, καὶ ἀφικέσθαι πρῶτος Σακεράτοις καὶ Πυθαγόρῳ καὶ Διογῆρος, εἰπεῖν ὡς ἄφρονης μὲν αὐτῶν γενέσθαι δοκῶσιν οἱ ἄνθρωποι, λίαν δ' τὸς νόμους αἰσχυρόμοροι βεβωκέναι. δῆλοι δὲ φασὶν τὸν Δαίδαμιν ὅσῳ εἰπεῖν, ἀλλ' ἢ ὅσῳ μόνον, Τίος χάριν ὁ Ἀλέξανδρος ὁδὸν ὅσαυτῶν δὲρ' ἦλθεν; τὸ μὲντοι Καλαῖον ἔπεισεν ὁ Ταξίλης εἰλθεῖν πρῶτος Ἀλέξανδρον. ἐκδηγεῖτο δ' Σφίνης ἔπειτα κατ' ἰνδικῶν γλώττων τὰς Κόλῃς πρῶτος ἀφικέσθαι αὐτῶν τὸν χεῖρον, τὸς ἐπιτηδύμοις ἀπαζέσθαι, Καλαῖος ἔπειτα τῆς Ἑλλήνων ὠνομάσθη. ὅσῳ δ' λέγεται καὶ ὁ πρῶτος δειγμὰ τῆς ἀρχῆς τῶν Ἀλεξάνδρου πρῶτος ἀφικέσθαι. καταβαλὼν γὰρ ἐν μέσῳ βύρσαι ἕνα ἔθηκεν καὶ κατακλιθεὶς, ἐπάτησε τὸ ἄκρον. ἢ δ' εἰς εἰς πειθεῖσα, τοῖς δῆλοις ἐπήρησε μέρεσιν. καὶ τὸ τοῦ πρῶτου ἐν κύκλῳ καὶ πύξῳ, κατ' ἑκάστον ἐδείκνυεν γινόμενον, ἀλλ' οὐδ' ὁ μὲν ὅστις κατέστη, καὶ πρῶτος οὕτως ἠρέμην. ἐβούλετο δὲ ἢ εἰκῶν ἐνδείξαι τῶν τῶν μέσῳ δὲν μάλιστα τῆς ἀρχῆς πύξῳ, καὶ μὴ μακρῶν ἀποπλάσθαι τὸν Ἀλέξανδρον. ἢ δ' ἀφ' ἑποταμῶν πρῶτος τὴν θάλασσαν ἕνα ἀγωγὴν μίλων ἐπὶ χεῖρον ἀπῆλασεν. ἐμβαλὼν δ' τὸ ναυσὶν εἰς τὸ ἄκρον, ἀπέπλευσεν πρῶτος ἰσσηνὴν Σκιλλίαν.

λασιν αὐτὸς ὠνομάσθη, ἔπειτα δὲ Ψιλτῆκιν. ἐπὶ τῶν δ' ἀπορίας, ἔθνη τοῖς θεοῖς, καὶ τὸ φῶς ἐπέδειξεν τὸν πελάγους καὶ τὴν παρὰ τῆς, ὅσοι ἐφικτὸν ἦν. εἶτα ἐπὶ τῶν ἀμεινον μετ' αὐτὸν αἰθερώπιον ἕνα βούλετο τὸς ὄρεας τὴν στρατείας, ἀνέτριφεν.

καὶ τὰς μὲν ναὺς ἐκέλευσε πλεῖν, ἐν δὲ τῇ τῶν Ἰνδικῶν
ἐχούσας, ἠγεμόνα μὲν, Νέαρχον ἀποδείξας, δεξιὸν ἑπι-
πύου ὅ, Ὀνησίκριτον. αὐτὸς ὅ περὶ δὲ Ὠρήτην πορθόμηνος,
εἰς ἐσχάτην ἀπορείαν ἀπεβήθη, καὶ πλῆθος αὐθροπῶν ἀπώ-
λεσεν, ὥστε τῆς μάχης δυνάμει μὴδὲ ὁ τέταρτον
ἐκ τῆς Ἰνδικῆς ἀπαγαγεῖν. καὶ τοὶ δώδεκα μὲν μυριάδες ἦ-
σαν οἱ περὶ, ὁ δὲ ἵππων, εἰς μυριάδας καὶ πεντακισχίλιους.
ἀλλὰ καὶ νόσοι χαλεπαῖ, καὶ διαταί πονηραῖ, καὶ καύματα
ἐνεθῆ, καὶ πλείους ὀλιμὸς διέφθρεν, ἀσπορον χόρσιν ὀπιόν-
τας αὐθροπῶν καχεσίων, ὀλίγα καὶ ἀγνήτῳ πρὸς βαρῶν κε-
κτημῆων, ἀπὸς θαλάσσιους ἰσθμῶν εἰσομιένα πρὸς φέρ-
ουσαι, ἄρκα μορθηρῶν εἶχεν καὶ δυσώδη. μόλις οὖν ἐν ἡ-
μέραις ἐξήκοντα ταύτην διελθὼν, καὶ τῆς Γεδρωσίας ἀ-
λάμηνος, ὁρῶν ἐν ἀφῆνοις ἰὼ πᾶσιν, τῶν ἐγγιστα Γετρα-
πῶν καὶ βασιλέων πρὸς ἀσπασάσιν. αἰαλαβῶν οὖν ἐν-
ταῦθα τῶν δυνάμιν, δέωρμησεν κώμῳ χρώμηνος ἐφ' ἡμέ-
ρας ἐπὶ τῆς Καρματίας. αὐτὸν μὲν οὖν ἵππων ἡδὺν
ἐκόμεζον ὀκτὼ μὲν τῶν ἐπιπύων ἕσθ' ἡμέλης ἐν ὑψηλῶ
καὶ περὶ φέρει· πλαισίῳ πεπηγίας, ὄωχρῶν ὀμιρον σιωχῶν
ἡμέρας καὶ νυκτός. ἀμαζαὶ ὅ παμπληθεῖς, αἱ μὲν ἀλουργ-
αῖς καὶ ποικίλοις περὶ ὀλαίσι, αἱ δὲ ὕλης αἰεὶ πρὸς φά-
του καὶ χλωρῆς σπιαζόμενοι κλάδοις, εἶποντο, τὸς δὴ οἱ
ἀγροσσι φίλοι καὶ ἠγεμόνας ἐσφαιωμένοι καὶ πίνοντες.
εἶδες δὲ αὐτὸν οὐ πέλιον, οὐ κέρσος, οὐ σάερασαν, ἀλλὰ φιά-
λας καὶ ῥυτοῖς καὶ θηρικλείσι πρὸς τῶν ὀδῶν ἀπασαν οἱ
εραπῶν βαπίζοντες, ἐκ πίθων μεγάλων καὶ κρατήρων
ἀλλήλοισι πρὸς ἐπίνον, οἱ μὲν, ἐν τῶν πρὸς ἀγῆν ἀμα καὶ βαδί-
ζην, οἱ ὅ καὶ ἀκείμηνος. πολλὴ δὲ μοῦσα Συρίων καὶ ἀυλῶν,
ὀδῆς τε καὶ ἡαλμοδὸν βακχίας γυναικῶν, κατεῖχε πρὸ-
τα ὀποιν· τῶν ὅ ἀκείμηνος καὶ πεπλατημῶν τῆς πορείας, πα-
ρείπετο τῆς φιάλας καὶ παιδιὰ βακχικῆς ὕδρεως, ὥς τῶ
θεῶν παρῶντος αὐτῶ, καὶ Συμπρὸς ἀπέμποντος τὸν κῶμον.
ἐπεὶ δὲ ἦκε τῆς Γεδρωσίας εἰς ὁ βασιλεῖον, αὐτῆς αἰελαμέ-
σανε τῶν εραπῶν πρὸς ἡεῖζων. λέγεται ὅ, μεθύοντα αὐ-
τὸν θεωρῆν ἀγῶνας χορῶν, τῶ ὅ ἐρώμηνος Βαρῶν χρηρῶν-
τα νικῆσαι, καὶ κεκρομημῶν ἀφ' ὅ τῶ θεάτρου παρελθόντα
καθίσαι παρ' αὐτὸν. ἰδόντας ὅ τὸς Μακεδῶνας, κροτεῖν καὶ
βοᾶν, φιλῆσαι κελδοῖντας· ἀρῆς οὐ περὶ ὀδῶν κατεφί-
λησεν. ἐν ταῦτα τῶν περὶ Νέαρχον αἰαλαβῶν πρὸς αὐ-
τὸν, ἠαδῆς καὶ ἀφῆκούσας τῶ περὶ τῶ πλοῦν, ὠρμησεν αὐ-
τὸς πρὸς τῶν καὶ τῶ Εὐφρᾶτιν ὀλομὸν, εἶτα περὶ
τῶν Ἀρεβίαν καὶ τῶν Λιβύων πρὸς ἀσπασάσιν, ἀφ' ὅ τῶν
ἠερακλείων, ἐμῶδῶν εἰς τῶν ἐπὶ τῶν θαλάσσιον. καὶ πλοῖα
πρὸς ὀδοῦ παρὸς ὀδῶν ἐπὶ ἡεῖζων, καὶ σιωχῶντο ναυταί
καὶ κωβερῆται πρὸς ἡεῖζων. ἡ ὅ αὐθροπῶν χαλεπὴ γε-
νομένη, καὶ ὁ περὶ Μοῦνις ἐράτῳμα καὶ ἡ φθρεῖ πολλὴ
λερῆσαι τῆς δυνάμει, ἀπισία τῆς Συρῆας αὐτῶ, τῶ τε
ὑπήκα πρὸς ἀπασάσις ἐπῆρεν, καὶ τοῖς εραπῶν καὶ Γε-
τραπῶν ἀδικίαν πολλὴν καὶ πλεονεξίαν καὶ ὕβριν ἐποίησεν
καὶ ὀλομὸς διέδραμν ὀλομὸς ἀπῶντων καὶ νεωτερισμός. ὅπου
καὶ πρὸς Ἀντίπατρον Ὀλυμπιάς καὶ Κλεοπάτρας εραπῶ-
σαν, διείλοντο τῶ δεξιῶν, Ὀλυμπιάς μὲν, ἠπῆρον, Κλεο-
πάτρας ὅ, Μακεδῶν πρὸς ἀσπασάσιν. καὶ τῶ ἀκούσας Ἀ-
λέξανδρος, βέλπον ἐφῆ βεβουλῶσ τῶ μητέρα. Μακεδῶνας γὰρ οἱ
αὐθροπῶν αὐθροπῶν ὀλομὸς ἀπῶντων ἐργακῶς τῶ πρὸς ἀσπασάσιν

A Naues circumvehi iussit, relicta ad dexteram Indi-
dia. Classi praefecit Nearchum, magistrum guber-
natorum Onesicritum creavit. Ipse pedestri itine-
re per Oritas pergens, in extremam inopiam reci-
dit, multosque mortales amisit, ut militarium co-
piarum ne quartam quidem partem reduceret ex
India, quam peditum essent centum viginti mil-
lia, equitum ad quindecim millia. Ad haec graues
morbi, pravus victus, feruores torridi, plurimos
fames assumpfere, dum regionem peragant in-
cultam, hominum duram vitam agentium, qui
paucas & viles habebant oues marinis piscibus af-
fueras vesci, atque hinc prava carne & putida pre-
ditas. Hanc tandem diebus sexaginta emensus,
Gedrosiam attigit. Ibi in rerum omnium egit af-
fluentia, quod proximi satrapae & reges de omni-
bus prouidissent. Igitur refecto hic exercitu, inces-
sit comes sabbundus diebus septem per Carmaniā.
Illum equi octo composito gradu uehebant cum
amicis super pulpitem in edito & conspicuo tabu-
lato erectum quadrato, conuiujs noctem diebus
continuantem. Sequebantur currus frequentes
partim purpureis & picturatis tapetibus, partim
arborū semper recentium & virentiū inumbrati
ramis, quibus alij uehebantur amici & duces eius
coronati potantefq;. Videres non cetrā, non ga-
leam, non sarissam, sed phialis, pateris, calicibus,
thericlijs milites toto itinere ex grandibus dolijs
& crateris haurientes, praebibebant inter se, alij si-
mul inter pergendum & progrediendum, alij re-
cumbentes. Circumsonabant omnia loca fistu-
lis, tibijs, carminibus, cantilenis, bachabūdis mu-
lieribus. Tam in composito & incondito itinere
comitabantur pocula bachabundae licetiae ludus,
quasi ipso praesente Baccho & comestationis du-
ce. Postquam in regiam Gedrosiae venit, relaxauit
de integro exercitum tempestiuis conuiujs. Fe-
runt temulentum chororum ludos spectasse, ama-
sium eius Bagoam choragum palmam obtinuisse,
exornatumq; medio theatro transisse, & ad latum
eius cofeditisse: Macedonas, quū id viderent, plau-
dentes ut osculum ei ferret conclamasse, quoad il-
lum complexus & diffuauitatus sit. Huc redijt ad
eum Nearchus, laetusq; ille intellecta nauigatione,
instituit ipse magna classe deuectus Euphrate
Arabiam & Africam ambire, atque per columnas
Herculis in mare mediterraneum decurrere. O-
mnis generis nauigia apud Thapsacum paraban-
tur, nauticique & gubernatores comquirebantur
vndique. At fama dura illius in superioribus pro-
uincijs expeditionis oppugnationisque Mallo-
rum atque ingentis stragis exercitus ex diffiden-
tia illius salutis concitauit pacatos ad defectionē,
ducibusque & satrapis magna exercenda violen-
tia, auaritia & flagitiorum dedit occasionem. Bre-
ui fluctus & seditio omnes peruasit. Quando et-
iam Olympias & Cleopatra contra Antipatrum
tumultuantes prouinciam eius partitae sunt, O-
lympias Epirum, Macedoniam Cleopatra sum-
psit. Qua re ad Alexandrum perlata, rectius
dixit matrem suam consuluisse. neque enim
Regnum Macedonas fuisse foeminae toleraturos.
vnde Nearchum extemplo ad mare misit, statuit-
que oram maritimam armis omnem implere.

In progrediendo sumpfit de ducibus qui deliquerant supplicium. Vnum ipse ex Abulitis filijs Oxyartem interfecit, quem hasta transverberavit: Abuliti, qui nihil præparauerat comæatus, tantum argenti signati tria millia talentum attulit, equis obijcere iussit pecuniam. quibus eam non gustantibus, Quò igitur nobis, inquit, hic paratus? ita abulite in vincula compegit. In Perfide nummos primùm fœminis donauit, vt moris erat regibus, quoties iniret Perfidem, singulis aureum largiri. Itaque aliquos referunt non crebrò, Ochum verò ne semel quidem ob sordes Perlas inuississe, exiliumq; sibi patriæ indixisse. Hinc quum Cyri conditorium apertum comperisset, interfecit auctore, quamuis Pellæus esset non ex obscurissimis, qui id admiserat, Polymachus nomine. Titulum quum legisset, iussit Græcis quoq; literis infra incidi. Is fuit huiuscemodi, QVISQVIS ES HOMO, ET VNDECVNQVE VENISTI, (NAM VENTVRVM NOVI EGO) CYRVS SVM PERSIS QVI QVÆSIVI IMPERIVM. NE INVIDEAS MIHI, ORO TE, EXIGVAM HANC HVMMVM, QVÆ CORPVS TEGIT MEVM. Hæc Alexandrum vehementer permouere reputantem rerum incertitudinem & vicissitudinem. Eadem tempestate Calanus, quum non diu alui fluore laborasset, rogum postulauit sibi strui. Ad quem postquam est equo delatus, deos precatus, libamina sibi ipse infudit, capillisque suis rem diuinam fecit. Inde rogum conscendens assistentes Macedonas complexus est, rogauitque lætum vt illam diem transigerent, & cum rege perpotarent: illum ipsum breui ait Babylone se reuisurum. Ita fatus decubuit operuitque se, neque se appropinquante igne mouit, sed quo composuerat se habitu, eum conseruans veteri illorum sopherarum more semetipse immolauit. Hoc multis annis post alius Indus Athenis ex comitatu Cæsaris imitatus est: cuius visitur hac quoque ætate monumentum Indi appellatum. Regressus à rogo Alexander frequentibus amicis & præfectis ad cœnam inuitatis, certamen & præmium proposuit potandi meri. Qui plurimum hausit, Promachus ad quatuor congios progressus est, relatoque pro victoriæ pretio talento, triduum superstes fuit. Ex cæteris (vt Chares auctor est) vnus & quadraginta ex vinolètia exanimati, quum excepisset ingens gelu crapulam. Nuptias amicorù Sufis celebrauit, atq; ipse Darij filiam duxit uxorem Statiram. Clarissimas clarissimis iunxit, ac commune Macedonum, qui iam antè contraxerant connubia, celebrauit splendide epulum nuptiale, in quo memorant cuique conuiuari, quorum fuerit nouem millium numerus, auream phialam, ad libandum donatam. Iam fuit cum in cæteris mirificè largus, tum æs alienum exercitus creditoribus de suo dissoluit. Eius impensæ vnuerfa summa centum & triginta minus ad decem millia talentum peruenit. Antigènes autem Luscus obzratum simulans se, falso nomen dederat, adductoque certo ad mensam qui affirmavit se ei dedisse mutuo, repræsentauit ei pecuniam. Eo postea mendacij comperto exarsit rex, summouitque eum aula, atque præfecturam ademit.

αὐτὸς ὁ κατὰ βασιλέων ἐκλάσεν τὸς ποικίλους τῶν στρατηγῶν. τῶν δὲ Αἰουλίτου παίδων, ἕνα μὲν, Ὁξυάρτην, αὐτὸς ἀπέκτεινεν, (θερίωσι διελάσας· Αἰουλίτου δὲ μηδὲν τῶν ἀναγκάων τῶν ἀσκαθασάντων ἀλλ' ἢ τριτάτῃ τῶν ἀναγκάων αὐτῶν πρὸς ἀγαθόντος, ἐκέλευσε τοῖς ἵπποσι δ' ἀργύριον τῶν ἀσκαθῶν. ὡς δὲ οὐκ ἐγδύοντο, φήσας, Τί οὖν ὄφελος ἡμῖν τῆς τῶν ἀσκαθῶν; καθεῖρξε τὸν Αἰουλίτην. ἐν δὲ Πέρσας, πρῶτον μὲν ἀπέδωκε τὸ νόμισμα τῆς γυναιξίν, ὡς τῶν εὐωχῶν οἱ βασιλεῖς, ὁσάκις εἰς Πέρσας ἀφίκνιντο, διδόναι χρυσῶν ἑκάστη. καὶ ἀφ' αὐτῶν φασὶν ἐπίοις μὴ πολλάκις, ὡς καὶ ὁ δὲ μὴδὲ ἀπαξ εἰς Πέρσας τῶν ἀσκαθῶν, ἀφ' ἀμικρολογίας, ἀποξενώσαντα τῆς πατρίδος ἑαυτὸν. ἔπειτα τὸν Κύρου τῶν φωνῶν δὲ ἰσχυρογυμνόν, ἀπέκτεινε τὸν ἀδικήσαντα. καί τοι Γελαῖος οὗ οὐ τῶν ἀσημοτάτων ὁ πλημμελήσας, ὄνομα Πολύμαχος. τῶν δὲ ἐπιγραφῶν αἰαγούσι, ἐκέλευσεν Ἑλλήνων τοῖς ἀποχαραζέσθαι γράμμασιν. εἶχεν δὲ οὕτως, Ὁ ΑΝΘΡΩΠΕ, ΟΣΤΙΣ ΕΙ, ΚΑΙ ΠΟΘΕΝ ΗΚΕΙΣ, (ΟΤΙ ΜΕΝ ΓΑΡ ΗΞΕΙΣ, ΟΙΔΑ) ΕΓΩ ΚΥΡΟΣ ΕΙΜΙ Ο ΠΕΡΣΑΙΣ ΚΤΗΣΑΜΕΝΟΣ ΤΗΝ ΑΡΧΗΝ. ΜΗ ΟΤΗ ΤΗΣ ΟΛΙΓΗΣ ΤΑΥΤΗΣ ΓΗΣ ΦΘΟΝΗΣΗΣ, Η ΤΟΥΤΟΝ ΣΩΜΑ ΠΕΡΙΚΑΛΗΤΕΙ. ταῦτα μὲν οὖν ἐμπαθῆ σφόδρα τὸν Ἀλέξανδρον ἐπίοισεν, ἐν τῷ λαβόντα τὸ ἀδελφότητά καὶ μεταβολῶν. ὁ δὲ Κάλανος ἐν ταῦτα χρόνον οὐ πολὺν ὑπὸ κριθείας ἐνοχληθείς, ἠτήσατο πρὸς αὐτὸν ἀπαξ ἡμέρας, καὶ κρομαθείς ἵππῳ πρὸς αὐτὸν, ἐπέδραμόντος καὶ κατὰ σπείρας ἑαυτοῦ, καὶ τῶν τετραῶν ἀπαρξάμενος, αἰαθαίων, ἐδδξιοῦτο τὸς παρὸς τῶν Μακεδόνων, καὶ παρεκάλει τὸν ἡμέραν ἐκείνην ἠδέως ἡμέρας καὶ μεθυσθῆναι μετὰ τῶν βασιλέως αὐτὸν ὁ ἐκείνον ἔφη μετ' ὀλίγον χρόνον ἐν Βαβυλωνί ὄψασθαι. ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατὰ κλιθεῖς καὶ συγκαλυφάμενος, οὐκ ἐκινήθη τῶν πρὸς πλησιάζοντος, ἀλλ' ἐν τῷ κατεκλίθη χήματι τῶν ἀσκαθῶν, ἐκδημέρησεν ἑαυτὸν τῶν πατρίων νομῶν τῶν ἐκεί τῶν φησῶν. τῶν πολλοῖς ἔτεσιν ὕστερον δήος Ἰνδὸς ἐν Ἀθηνῶν Καίσαρι σιωπῶν ἐποίησεν· καὶ δεικνύται μέγιστον τῶν μνημείων, Ἰνδοῦ πρὸς ἀγαθόντος. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀπὸ τῆς πρὸς ἡρόμους, καὶ σιωπῶν πολλοῖς τῶν φίλων καὶ τῶν ἡγεμόνων ἐπὶ δειπνον, ἀγῶνα πρῶτον καὶ ἐφ' αὐτὸν ἀχεροποσίας. ὁ μὲν οὖν πλείστον πῶν Πρὸμαχος, ἀχρηχοῦν τεσσάρων πρῶτον. καὶ λαβὼν τὸν νικητήριον ἐφ' αὐτὸν ἐλάσεν, ἡμέρας τρεῖς ἐπέτησεν. τῶν δὲ ἀγῶν (ὡς Χάρης φησὶν) τετάρτου καὶ εἰς ἀπέθανον πῶντες, ἰσχυρὸν τῆς μέθης κρούσις ἐπιγρομῶν. τῶν δὲ ἐπαύρων γάμον ἐν Σούσις ἐπιτελεθῶν, καὶ λαμβάνων μὲν αὐτὸς γυναικῶν, τὸν Δαρίου θυγατέρα Σπάτιραν, ἀφ' αὐτῶν δὲ τῶν ἀσκαθῶν τοῖς ἀρίστοις, χρῆνον δὲ τῶν ἡδὴ πρὸς γαμμηκῶν Μακεδόνων γάμον καλὸν ἐστάσας· ἐν τῷ φασὶν ἐνακισθῶν τῶν ἀσκαθῶν ἐπὶ τῶν δειπνον ὄντων, ἐκάστω χρυσῶν φιάλῃ πρὸς τῶν σπονδῶν διδόναι. τῶν τε δὲ ἡμετέρας ἐλαμωρῶν, καὶ τῶν χρεῶν τῶν ἀσκαθῶν τῶν οφειλόντων αὐτὸς ἀφ' αὐτῶν, τῶν πῶντος αἰαλώματος ἐλάσσιος μισθῶν τῶν ἀσκαθῶν ἑκάστον τετάρτου καὶ λαβόντος ἡρόμους. ἐπεὶ δὲ Ἀντιγόνης ὁ ἑτεροφθαλμος, ὡς οφειλὼν ἀπεγράφατο φάσας, καὶ τῶν ἀσκαθῶν ἑκάστον φάσας, δεδμηκῶν πρὸς τὸν τετάρτου, ἀπέπεισε τὸν ἀρ-

γῶν οὐκ εἶπε ἐφ' αὐτῶν φάσας. ὀργισθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἀπέλασεν τῆς αὐλῆς αὐτὸν, καὶ παρέλετο τὸν ἡγεμόνον.

υἱὸν δὲ λαμπαρῶν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ὁ Ἀντίγονος καὶ ἐπὶ τῷ νέῳ
 ὦν, Φιλίππου πολιορκητῆς Πέριπτον, ἐμπροσθέντος αὐτῷ κα-
 ταπέλκον βέλος εἰς τὸ ὄφθαλμόν, οὐ παρέχεν βελομήτοισι
 ἔξελθόν βέλος, ὡς δὲ ὑφῆκετο, ὡρὴν ὡσαύτως παρμαχόμε-
 νος καὶ κατὰ κράτος τῶν πολεμίων εἰς τὸ τεῖχος. ἔμετρίως οὖν
 τότε τὸ ἀπῆλαιον ἔφερεν, ἀλλὰ δὴ ἄλλος υἱὸς αὐτοῦ ὑπὸ λύπης
 καὶ βαρυθυμίας ἀφ᾽ ἀρρηστοσύνης. καὶ τὸ δεισας ὁ βασιλεὺς,
 ἀνῆκε τὸ ὄργλόν, καὶ τὰ χεῖρματὰ ἔχον ἐκέλευσεν αὐτόν. τῷ
 παιδῶν τῶν τριμυρίων, αἰσχυρομήτοισι καὶ μαθητῶν αὐ-
 πέλιπε, τοῖς τε σώμασιν ἀνδρείων φαιέντων, καὶ τοῖς εἰδέσιν ἀ-
 πορεπῶν, ἐπὶ τῷ μελέτῃσι δὲ χεῖραι καὶ κρυφότησιν ἰαμα-
 στήν ἐπιδείξαμένων, αὐτὸς μὲν ἦδη τοῖς Μακεδόσι δεστυμίας
 παρέσχε καὶ δέος, ὡς ἦτον αὐτοῖς τῆ βασιλείας παρ᾽ ἐξόντος. δὲ
 καὶ τῶν ἀσπίδων καὶ πεπηρωμένων αὐτῶν κατὰ πόντον ὅτι
 θάλατταν, ὅθεν ἔφασιν εἶναι καὶ περηλακισμόν, ἀνδρῶ-
 ποις ἀποχρησάμενον εἰς ἀπόρτα, καὶ ἀποτίθεσθαι σὺν ἀ-
 γύνη, καὶ παρ᾽ ἐπιπέδῳ ταῖς πατρίσιν καὶ τοῖς γονεῦσιν, οὐ τοιού-
 τως ὡς ἀλάστοντα. πόρτα οὖν ἐκέλευσεν ἀφίεναι, καὶ πόρ-
 τας ἀχρηστοῖς νομίζον Μακεδόνας, ἔχοντα τοῖς νέοις τοῦτοις
 πυρρῆχας, σὺν οἷς ὅτιων κατὰ κτήσεται τὴν οἰκουμένην.
 παρ᾽ αὐτὰ χαλεπῶς ὁ Ἀλέξανδρος ἴσχευε, καὶ πολλὰ μὲν
 ἐλθοῖσιν αὐτοῖς παρ᾽ ἰργλόν, ἀπελάσας τὸν Φουλακῆς
 παρέδωκε Πέρσῃσι, καὶ κατέστησεν ἐκ τούτων δορυφόρους καὶ
 ῥαβδόφορους ὅπως ὦν ὁράντες αὐτοῖς ὡς ἀπεμύκοντες, αὐτοῖς
 τῷ ἀπειρητοῖσι καὶ περηλακιστοῖσι, ἐταπεινωῦντο καὶ
 διδόντες λόγῳ, ὅθεν αὐτοῖς ὀλίγου δεῖν μανέντας ὑπὸ
 ζηλοτυπίας καὶ ὀργῆς. τέλος δὲ, συμφορήσαντες ἐβόδι-
 ζον ἀόπλοι καὶ μονοχίτωνες ὅτι τὴν σκηνὴν μετὰ βοῆς
 καὶ κλαυθμοῦ ὡς ἀδιδόντες ἑαυτοῖς, καὶ χρεῖσασθαι κε-
 λδοῖσιν ὡς κακοῖς καὶ ἀχρηστοῖς. ὁ δὲ οὐ παροῖστο, καί-
 πορ ἦδη μελασσομήτοισι. οἱ δὲ οὐκ ἀπέστησαν, ἀλλ᾽ ἡμέ-
 ρας δύο καὶ ἑκάστα οὕτως παρ᾽ ἐπὶ τῶν καὶ ὀλοφρομένων καὶ
 κρείσσον ἀνακαλοῦντες ἐκαρτέρησαν. τῇ δὲ τρίτῃ παρ᾽ ἐλ-
 θῶν, καὶ θεασάμενος οἰκτοῖς καὶ τεταπεινωμένοις, ἐδάκρυεν
 πολλὸν χρόνον εἴτα μεμψάμενος μέτρια, καὶ παρ᾽ ἀρρη-
 σίας Φιλανδρῶν ἀπέλυσε τοῖς ἀχρηστοῖς, δωρησάμενος
 μεγαλοπρεπῶς, καὶ χάριτας παρ᾽ Ἀντίπατρον, ὅπως ἐν
 πᾶσι τοῖς ἀγῶσι καὶ τοῖς θεαῖσι παρ᾽ ἐδρίαν ἔχοντες ἐξεφανω-
 μένοι κατέζοιτο. τῷ δὲ τεθνηκότων τοῖς παιδῶν ὀρφανοῖς
 οἰκτοῖς, ἐμμίαις ἐποίησεν. ὡς ἦκεν εἰς Ἐκβάτηρα τὸ Μη-
 δίας, καὶ διόκησε τὰ κατεπέριχτα, πάλιν οὖν ἐν θεαῖσι καὶ
 πόμπῃ γύρουν, αἵ τε δὲ τριεχλίων αὐτῶν τεχνητῶν ἀπὸ τῆ ἑλ-
 λάδος ἀφιγμένων. ἔτυχε δὲ παρ᾽ ἐπὶ τῆς ἡμέρας ἐκείνης Ἡ-
 φαιστῶν πυρᾶσαι. οἷα δὲ νέος καὶ φραπῶπῆς, οὐ φέρων ἀ-
 κριβῆ διαγῶν, ἀλλὰ τῶν ἰατρῶν Γλαύκῳ ἀπέλθειν εἰς τὸ
 θεῖον παρ᾽ ἐπὶ τῶν γυμνασίων, καὶ κατὰ φωνὴν ἀλεκτρυόνα
 ἐφθόν, καὶ ψυκτῆσαι μέγαν ἐκπῶν οἴνου, κακῶς ἔσχεν, καὶ
 μικρὸν ἀφ᾽ ἀλιπῶν ἀπέθανεν. τὸ δὲ ὡς ἐνὶ λογισμῶν ὁ πά-
 ρος Ἀλέξανδρος ἕνεγκεν, ἀλλ᾽ ὅπως μὲν ἵπποις τε κεί-
 ραι πόρτας ὅτι πέριξ καὶ ἡμίονοις ἐκέλευσεν, καὶ τῶν πέ-
 ριξ πόλεων ἀφείλεν τὰς ἐπαλάξας. τὸ δὲ ἀθλιον ἰατρῶν ἀ-
 νεσάρωσεν. αὐτοῖς δὲ κατέπαυσεν καὶ μουσικῶν ἐν τῷ
 φρατοπέδῳ πολλὸν χρόνον. ἕως δὲ Ἀμμωνίος ἦλθεν μαν-
 τία ἡμῶν Ἡφαιστῶνα, καὶ ἴδεν ὡς ἦσαν ὡς ἀπεκλύουσαι. τὸ δὲ πένθος παρηγορεῖα τῶν πόλεων χρόνῳ, ὡς παρ᾽
 ὅτι θῆσαι καὶ κληροῖσιν ἀνδρῶν ἐξήλθεν, καὶ τὸ Κουσαῖον ἔθνος κατεγρέφετο, πᾶσι τῶν ἡγετῶν ἀποσφάτων.

A Fuit bello bonus Antigenes, ac iuuenis etiam nū,
 quum obsideret Philippus Perinthon, intorto ex
 catapulta in oculū suum telo, non paruit eximere
 telum volentibus, neq; pugnam remisit priusquā
 vrgens pepulisset atq; inter muros redegisset ho-
 stes. Non modicè ergo tulit in praesentia ignomi-
 niam, verūm pra se tulit dolore & mcerore manus
 sibi ipsum allaturum. Id timens Alexander, iram
 deposuit, & ipsum pecuniā eam iussit habere. Tri-
 ginta millia puerorum, quos exercendos & insti-
 tuendos reliquerat, virili corpore inuenit & spe-
 cie decora. Dederunt insuper illi mixta dextera-
B tis & agilitatis documenta. Ea relato rege angor
 Macedonas & metus incessit minus regem ipsis
 addictum fore. Quapropter quum debiles & in-
 utiles remitteret ille domum, contumeliam dicta-
 uerunt eam & suggillationē esse, quod quibus ho-
 minibus abusus ad omnia fuerat, eos ignominiosè
 tunc in patriam & ad parentes detruderet, non eo
 quo acceperat eos statu. Igitur missionem omnes
 flagitare conclamareque, omnes Macedonas pro
 inutilibus haberet, solos iuvenes hos retineret fal-
 tatorēs, quibuscum orbem terrae iret subiugatum.
 Inde cōcitatus Alexander frendensq; multis con-
 uitijs hos proscidit, eisque amotis, corporis (ui cu-
C stodiam tradidit Persis, atq; ex his satellites appa-
 ritoresq; delegit. A quibus quum cernerent illum
 stipari, se verò reijci ignominiosè, conciderunt
 animis, ac colloquuti inter se deprehenderunt se-
 ipsi ex aemulatione & indignatione penè infamire.
 Postremò ad se reuerſi perrexerunt ad regis taber-
 naculum inermes & tunicati cū clamore & plan-
 gore offerentes semetipsi, petentesq; vteretur ipsis
 quasi improbis & ingratis. Ille verò, quanvis iam
 placatior, nō admisit eos. Non abscesserūt illi, sed
 duos dies & noctes ita pro tabernaculo eius lamē-
 tantes dominumq; appellātes perdurauere. Ter-
D tio die prodijt, ac quum lamentabiles abiecitq;
 vidisset, in lacrymas longo spatio est effusus. Inde
 modicè castigauit eos, tum appellauit humaniter,
 ac dimisit inutiles, vbi eos magnificè donauit.
 Scripsit insuper ad Antipatrū, vt omnibus in ludis
 & spectaculis primum locum tenerent, & corona-
 ti tibi confiderent. Demortuorum liberis orbis sti-
 pendia parentum attribuit. Postquam Ecbatana
 Mediae venit, rebus compositis necessarijs, retulit
 se ad spectacula & tempestiua conuiuia, quod tria
 millia artificum ad eum ex Graecia venissent. Sub
 idem tempus Hephæstio febre correptus est. Vt
E iuuenis & militaris exactioris impatiens victus,
 dum medicus Glaucus ad spectaculum abiit,
 prandium sumpsit, adesoque gallo gallinaceo as-
 so, atque epoto ingenti vini frige facti cratere, ma-
 le habuit, pauloque post decessit. Hunc casum tu-
 lit parum sapienter Alexander, sed confestim
 equos omnes mulosque tonderi lugubriter ius-
 sit, circumiectorum oppidorum pinnas detra-
 xit, miserum medicum egit in crucem, tibias mu-
 sicamque per diu in castris compescuit, quoad
 ab Ammone allatum oraculum est, vt Hephæ-
F stionem colerent pro Deo, eique sacrificarent. Ad
 luctus eleuationem bellum adhibuit, ac sicut ad
 venationem hominum egressus, Cusiorum gen-
 tem excidit, omnemq; ad internecionem deleuit.
 τὸ δὲ πένθος παρηγορεῖα τῶν πόλεων χρόνῳ, ὡς παρ᾽
 ὅτι θῆσαι καὶ κληροῖσιν ἀνδρῶν ἐξήλθεν, καὶ τὸ Κουσαῖον ἔθνος κατεγρέφετο, πᾶσι τῶν ἡγετῶν ἀποσφάτων.

Ha Hepha
 monume
 cem mill
 que pra
 desider
 qui proie
 nouis reb
 tea iacta
 bus T
 ad hom
 crum se
 simum, q
 pitibus v
 nis vndan
 dian. Ar
 fioribus
 mentand
 Nearchus
 uerterat,
 monebat
 men pro
 vrbis, cor
 tuò ex d
 delapsi.
 bylonis
 spicem
 cum ro
 vbi resp
 dum pr
 pennu
 cho. ac
 cum ve
 autem
 & spec
 sticus al
 vltibus v
 lulerant,
 templan
 amicu re
 tus qui est
 quum a l
 senium ge
 atq; eò a m
 se, modo Se
 prum eò de
 sumpt & d
 xander au
 de medi
 deos d
 suspicio
 que filio
 Cassander
 venerabun
 in libertat
 di spectacul
 effusus. Ea
 cibus cap
 ut conuol
 hupari ac
 pmo Cass
 vo lam
 em m
 idijm
 bat
 xpm, T
 τὸ Kani

Ea Hephæstionis parentatio dicta. In tumbam & monumentum eius atque in hæc exornanda decem millia talentum intendens expēdere, operisque præstantia & exquisita arte superare sumptū, desideravit præter omnes artifices Stasocratem, qui projectam granditatem & magnificentiam in novis rebus edendis promittebat. Quippe hic antea iactauerat apud eum in colloquio, ex montibus Thracium Athon configurari & conformari ad hominis effigiem posse. Itaque si vellet, simulacrum se ei ex Atho effecturum æternum & amplissimum, quod sinistra teneret frequētem mille capitibus urbem, dextra fundentem largam fluminis vndam in mare decurrentis. verū hoc repudiavit. At tunc de multo absurdioribus sumptuosioribusque quotidie agebat cum artificibus commentandis & machinandis. Babylonem pergenti Nearchus, qui ab Oceano Euphratē inuectus reuenterat, refert cōuenisse se certos Chaldaeos, qui monebāt, Babylone ut abstineret. Nihil motus tamen progressus est. Postquam peruenit ad muros urbis, coruorū examen vidit certantium & se mutuo cædentium. quorum aliquot iuxta ipsum sunt delapsi. Inde delato ad eum indicio præfectū Babylonis Apollodorū de ipso exta consuluisse, aruspicem Pythagoram acciuit. Non inficiantem factum rogauit quid deprehendisset in hostia: qui vbi respondit trunca exta fuisse, Papæ, inquit, fædum prodigium! Nec Pythagorā violauit: vorūm prænituit eum quod fidem non adhibuisset Nearcho. ac ferè extra muros Babylonios diuertit, circumuectusque est animi causa Euphrate. Terrebant autem eum multa prodigia. Leonem grandissimū & speciosissimum, eorum qui ibi alebātur, domesticus asinus adortus calce interfecit. Depositis vestibus vnctus pila ludebat. Ibi iuvenes qui pila luserant, vbi resumenda erant pallia, hominē contemplantur tacitum in folio sedentē, diademate & amictu regio ornatū. Hic in quaestione interrogatus qui esset: diu nō reddidit vocem. Vix tandem, quum ad se redisset, Dionysiū ait dici se, esse Messenium genere, certis autem criminibus accusatū, atque eò a mari ductū longo spatio in vinculis fuisse, modò Serapim adstitisse sibi: vinculisque exemptum eò deduxisse, atque imperauisse ut veste regia sumpta & diademate, silentio consideret. His Alexander auditis, illum ex vatium consilio sustulit de medio. Cæterum animo ipse anxio atque erga deos diffidenti iam euasit, aduersus amicos verò suspicioso. Antipatrum imprimis formidabat eiusque filios, ex quibus Iolas princeps pincerna erat, Cassander nuper aduenerat. Qui quum barbaros venerabundos illum salutantes conspexisset, vir in libertate enutritus Græca, atque huiuscemodi spectaculi hætenus insolens, in cachinnum est effusus. Eare exarsit ita Alexander, ut arreptum crinibus caput eius ambabus manibus vehementer contuderit ad parietem. Aliàs respondere Antipatri accusatoribus aliquid parantem interpellans Cassandrum, Quid ais, inquit, tam longa via homines nihil lætos tantum ad calumniandum venisse? Quum respondisset Cassander, esse

A τὸ ὅτι Ἡφαιστῖωνος ἐρασιμὸς ἐκκαλεῖτο. τὸ μὲν ὅτι καὶ τὰ φωνὰ αὐτῆ καὶ τὸν αὐτῶτα κῆρυμον ἀπὸ μυρίων θαλάσσιων ἔπιτελέσσει Διανομήνους, ὑπερβόρεια δὲ πρὸ φιλοτέχνου καὶ αὐτῶ τῆς κατὰ σκευῆς τὴν δαπνῆν, ἐπόθησεν, μάλιστα τῶν τεχνιτῶν Σπαρκεφτίω, μεγαλοῦργίαν ἵνα καὶ τὸ λμῶν καὶ κῆρυπον ἐν ταῖς κηροτομίαις ἐπαγγελλόμενον. οὗτ' ἄρα γὰρ αὐτῶ πρῶτον ἐντυχῶν, ἔφη, τῶν ὄρων μάλιστα τὸ Θράκιον Ἀθῶν Διὰ τύπωσιν ἀνδρείκελον δέχεσθαι καὶ Διὰ μόρφωσιν αἰδῶν κελύχη, μνημόστανον ἀγαλμάτων αὐτῶ καὶ αὐτῶ φανέστανον ὀξερτάσασθαι τὸ Ἀθῶν, τῆ μὲν δρισερῶ χεῖρ αὐτῶ λαμβάνοντα μυρίαδρον πόλιν οἰκουμένην, τῆ δὲ δεξιᾷ ἀπένδοντα ποταμὸν ῥόμα δαψιλῆς εἰς τὴν θάλασσαν ἀπορρέοντος. ταῦτα μὲν οὖν παρητήσαστο, πολλῶν δὲ ἀποπώτερα καὶ δαπνηρότερα τούτων Ἐπιζόμενος τότε καὶ συμμηχανόμενος τοῖς τεχνίταις διέτελει. εἰς τὸ Βαβυλῶνα πρῶτον αὐτῶ, Νεάρχος (ἀφίκετο γὰρ αὐτῶ εἰς πλοῦσας εἰς τὸ Εὐφράτιω Διὰ τῆς μεγάλης θαλάσσης) ἔφη ἵνα εἰς ἐντυχῆν αὐτῶ Χολδαίους, παρανομοῦσας ἀπέχεσθαι Βαβυλῶνος τὸ Ἀλέξανδρον. ὁ δὲ οὐκ ἐφρόνησεν, ἀλλ' ἐπορεύετο καὶ πρὸς τοῖς πείχουσι ἡρόμενος, κῆρυκος εἶδεν πολλοὺς Διὰ φερομένους, καὶ τὴν πλοῦσας ἀλλήλους, ὧν ἕνιοι κατέπεσον παρ' αὐτῶν. ἔπειτα μιλύσεως ἡρομένης κατὰ Ἀπολλοδώρου τῆς στρατηγῶ τῆς Βαβυλῶνος, ὡς εἶη αὐτῶ τεθυμένος, ἐκάλει Πυθαγόραν τὸ μανθῆν. οὐκ ἐφρονησεν ὅτι τὴν αὐτῶν, ἐρώτησε τῶν ἱερῶν τὸ ἔσπον. φήσαντος δὲ ὅτι ὁ ἦπαρ ἡ ἀλλοθον, Παπαῖ (εἶπεν) ἰσχυρὸν δὲ σημεῖον. καὶ τὸ Πυθαγόραν ὁσδὲν ἠδίκησεν ἠδρετο ὅτι μὴ πεισθεῖς τῶ Νεάρχω, καὶ τὰ πολλὰ τῆς Βαβυλῶνος ἔξω κατασκύων καὶ αὐτῶ πλέων τὸ Εὐφράτιω διέτελει. ἡ δὲ χεῖρ ὅτι αὐτῶ σημεῖα πολλά. καὶ γὰρ λέοντα τῶν τρεφομένων μέγιστον καὶ κάλλιστον ἡμέρας οἶος ἐπελθῶν καὶ λακτίσας αἰείλεν. ἀποδυσαρῆρου δὲ πρὸς ἀλειμμα, καὶ σφαιραῖ αὐτῶ παίζοντος, οἱ νεαῖοι οἱ σφαιρίζοντες, ὡς ἔδῃ πάλιν λαβεῖν τὰ ἱμάτια, καθήρσαν αὐτῶν εἰς τῶν θρόνων κατὰ ζόμενον σιωπῆ, τὸ Διὰ δῆμα καὶ τὴν πολλῶν τὴν βασιλικῶν αὐτῶν κελύχη. οὗτ' ἀνακρινόμενος ὅστις εἶη, χροῖον πολλῶν αἰαυδῶν ἡ μάλιστα ὅτι Συμφρονήσας, Διονύσιος μὲν ἔφη καλεῖσθαι, Μεσσηνίος δὲ ἔφη τὸ ἦρος. ἐκ δὲ ἵνος αἰτίας καὶ κατηρησίας, ἐν ταῦτα κηροθεῖς ἀπὸ θαλάσσης, πολλῶν χροῖον γενέσθαι ἐν δεσμοῖς. δρεπὶ ὅτι αὐτῶ τὸ Σάραπιν ἔπισάντα τῶν δεσμοῖς ἀνεῖναι, καὶ πρῶτον δδύρο, καὶ κελύχη λαβόντα τὴν πολλῶν καὶ τὸ Διὰ δῆμα, κατῆσθαι καὶ σιωπῆ. ταῦτα ἀκούσας ὁ Ἀλέξανδρος, τὸ μὲν αὐτῶν (ὡς αὐτῶ ἐκάλει οἱ μανθῆς) ἠφάνισεν. αὐτῶ δὲ ἡδύμει καὶ διζέλις ἡ πρὸς τὸ θεῖον ἠδὲ καὶ πρὸς τῶν φίλων ὑποπίος. μάλιστα ὅτι Ἀντίπατρον ἐφοβεῖτο, καὶ πρὸς παῖδας, ὧν Ἰόλαος μὲν, δριχοινοχῶς ἡ. ὁ δὲ Κάσσιδρος ἀφίκετο μὲν νεωστὶ, θασάμνος δὲ βαρβαροῖς ἵνα εἰς πρῶτον κηρονομοῦσας, ἄτε δὲ τεθραμμένος Ἐλλεικῶς, καὶ τοῦτο πρῶτον μὲν ἐωρακῶς, ἐγγελασεν πρῶτον τῶν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ὠργίσθη, καὶ δραζάμνος αὐτῶ τῶν τεχνῶν, σφόδρα ταῖς χερσὶν ἀμφοτέραις ἐπαίσε τὴν κηροθῶν πρὸς τὸ θεῖον. αὐτῶ δὲ πρὸς τοῖς κατηρηνοῦσας Ἀντίπατρον λέγειν ἡ βουλόγηρον τὸ Κάσσιδρον ἐκ

χροῦων, Τί λέγεις; (ἔφη) Ἐσαύτω ὁδὸν αὐτῶν μὲν ἀδικοῦσιν, ἀλλὰ Συκροφαντοῦσας ἐλθεῖν; φήσαντες δὲ τῶ Κάσσιδρου τῶ αὐτῶ σημεῖον ἔφη τῶ συκροφαντῶν, ὅτι μακρῶν ἡχρῶν τῶν ἐλέγχων, ἀναγελάσας ὁ Ἀλέξανδρος,

Ταῦτα εἰπὼν (ἐφη) Ἐπίστατος τῷ Ἀριστοτέλει, εἰς ἐκά-
 στερον τῶν λόγων· οἱ μὲν γὰρ οἱ μικροὶ ἀδικοῦντες φα-
 νήτε τὸν ἀνθρώποις. ὅς ὁλον αὐτῶν φασὶν δῆλον εἶδειναι
 καὶ δόλοισιν ἐκείνοις τῆ ψυχῆ τῶ Κασάνδρου ὁ δέος,
 ὥστε ὑπερὸν χρόνοις πολλοῖς, ἡδὴ Μακεδόνων βασιλεύοντα,
 καὶ κρατοῦντα τῆς Ἑλλάδος ἐν Δελφοῖς πεπατωῦντα
 καὶ θεώμενον τοὺς ἀνδραγαθούς, εἰκότος Ἀλέξανδρου φανεί-
 σθαι, ἀφῆκε πληγῆτα, φείξαι καὶ κραδῶν τῶν ὄψιν,
 καὶ μόλις ἀναλαβὴν ἑαυτὸν ἰλιχίσαντα πρὸς τὴν ὄ-
 ψιν. ὁ δὲ οὖν Ἀλέξανδρος ὡς ἐπέδωκεν τότε πρὸς τῶ θεῶν,
 Ἐραχίδης ἡρόμενος καὶ περὶ φόβου τῶν Ἀφροῖων, ὁ δὲ
 ἡμῶν μικρὸν οὕτως τῶν ἀφῆκε καὶ ἀπόπειαν ὁ μὴ τέρας ἐποιοῦτο
 καὶ σημεῖον, ἀλλὰ θυομένων καὶ καθαρόντων καὶ μαγνῶν-
 των μετὸν ἡμῶν βασιλείων. οὕτως ἄρα δῆλον μὲν ἀπίστια
 πρὸς τῶ θεῶν, καὶ καταφρόνους αὐτῶν. δεινὴ δὲ αὐτῶν ἡ δει-
 σιδαμονία, δίκην ὑδατος αἰετῶν ὁ Ἐραπεινοῦ μῦθος, καὶ ἀ-
 ναπληρωτὴ ἀδελφείας καὶ φόβου τῶ Ἀλέξανδρου ἡρό-
 μενος. οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ τῶν χρησιμῶν γὰρ τῶν περὶ Ἡφαί-
 στου ἐκ θεοῦ χρημαδέντων, ἀποτέμενος ὁ πένθος, αὐτῶν
 ἡμῶν ἐν θυσίαις καὶ τόποις. ἐστίασας ὁ λαμπερὸς τὸν περὶ
 Νέαρχον, εἴτα λουσαμένους ὡς ἐφ' εἰώθη, μέλλων καθεύδειν,
 Μηνδίου δεηθέντος, ὅρατο καμασόμενος πρὸς αὐτὸν· κακεῖ
 πῶν ὄλλω τῶν ἔπιπυσαι ἡμέραν, ἤρξατο πυρέτην, οὐτε
 σκύφοι Ἡρακλείους ἐκπῶν, οὐτε ἀφῆκε ἀφελγῆς ἡρό-
 μενος ὁ μετὰ φρεῖον, ὡς ἐφ' εἰώθη πειπληγῶς· ἀλλὰ ταῦτα
 ἴνους ὄντο δαῖν γράφειν, ὡς ἐφ' εἰώθη πειπληγῶς τρεα-
 χὲν ἐξόδιον καὶ πεπατῆς πλάσαντες. Ἀριστοτέλους δὲ φη-
 σιν αὐτὸν πυρέτηντα μαγικῶς, διψήσαντα ὁ σφόδρα, πειν-
 οῖον. ἐκ τούτου ὁ φρενιπίασας, καὶ τελευτήσας, τρια-
 κείδι Δαμοῦ μύθος. ἐν δὲ ταῖς ἐφημερίαις οὕτως γέγρα-
 πται περὶ τῶ νόσον. Ὁ γὰρ δὴ ὅτι δεκάτη Δαμοῦ μύθος
 ἐκαθευδὲν ἐν τῶ λουτραίῳ, ἀφῆκε πύρετα. τῆ δὲ ἐξῆς
 λουσαμένους εἰς τὴν θάλαμον μετήλθεν, καὶ διημέρωσε πρὸς
 Μηνδίου κυβέτων. εἴτ' ὁ φε λουσαμένους, καὶ τῶ ἱερα τοῖς θεοῖς
 ὄψιν, ἐμφανῶν, ἀφῆκε πύρετα. τῆ εἰκάδι λουσα-
 μένος, πάλιν ἔβησε τῶ εἰσημιεῖν θυσίαν καὶ καθεύδειν
 ἐν τῶ λουτρῶν τῶν περὶ Νέαρχον ἐρόλαξεν, ἀκροώμενος τῶ
 περὶ τὸ πλοῦν καὶ τὴν μεγάλην θάλασσαν. τῆ δεκάτη φθίνοντος
 ταῦτα ποιήσας μάλλον ἀνεφλέγη, καὶ τὴν ἡμέραν βαρέως ἔχεν,
 καὶ τὴν ἔπιπυσαι ἡμέραν ἐπύρετην σφόδρα· καὶ μετὰ τῶν κα-
 τέκειτο πρὸς τῶν μέλι καλυμμένην ὅτε δὴ τοῖς ἡμέ-
 ραις διελθῆναι περὶ τῶν ἐρήμων ἡγεμονίας ἔξεων, ὅπως κα-
 τῶ φησὶ δοκιμάσαντες. ἐβδμή, σφόδρα πυρέτην ἔχουσαν,
 ἔξαρθῆς πρὸς τῶ ἱερα. τῶν ὁ ἡγεμόνων ἐκέλευσε τοῖς μεγί-
 σταις ἀφῆκε ἐν τῶ αὐλῆ, ἔξαρχοῖς ὁ καὶ πεντακροσάρ-
 χους ἔξω νυκτεράων. εἰς ὁ τῶ πύρετα βασιλεία ἀφῆκε
 αἰετῶν, τῆ ἕκτη σμικρὸν ὑπνώσεν. ὁ δὲ πυρετὸς οὐκ αἶψα
 ἐπέληνται ὁ τῶ ἡγεμόνων, ἡμῶν ἀφῆκε. ὁμοίως ὁ καὶ
 τῶν πέμπτων· δὲ καὶ τοῖς Μακεδόσιν ἐδίδεν τελευτῶν, καὶ
 κατεβόων, ἐλθόντες ὅτι τῶν ἡμερῶν, καὶ διηπειλοῦντο τοῖς
 ἑταίροις, ἔως ἐβίασαντο. καὶ τῶν θυρῶν αὐτοῖς ἀνορθωσῶν,
 ἐν τοῖς χιτῶσι καθ' ἑνὰ πύρετα πρὸς τῶν κλίνας παρεῖ-
 ἡλθον. ταῦτος ὁ τῆς ἡμέρας οἱ περὶ Πύθωνα καὶ Σέλδωκον,
 εἰς ὁ Σαραπειῶν ἀποσάλεντες, ἡρώτων εἰ καμί-
 σθαι οὐκ εἴτ' Ἀλέξανδρον· ὁ δὲ πρὸς κατὰ χροῖαν εἰς ἀπέθανεν. τῆ
 ὁ τῆ φθίνοντος πρὸς δελίω ἀπέθανεν. τῶ-
 των τῶ πλείστα κατὰ λέξιν ἐν ταῖς ἐφημερίαις οὕτω γέγραπται.

A Hec illa, inquit, commenta Aristotelis sunt in vtra-
 que partem dicendi: poena luctis, si parum eos con-
 tincemini laxasse. Breui ingentem terrorem aiunt
 Cassandri animum subisse & pertinaciter infedisse,
 usque adeo ut insequentis temporibus regnum Ma-
 cedoniae obrinens, & Graeciae potiens, quum Del-
 phis inambularet contemplareturq; statuas, simu-
 lacto conspecto Alexandri, subito horrore toto con-
 tremuerit corpore, & ad illius imaginis conspectum
 aestuans, aegre colligeret se. Alexander igitur post-
 quam semel religione obstrictus est, tumultuante &
 trepidante animo praeditus, nulla res insolita & alie-
 na tam oblata exigua est quam non verteret in pro-
 digium & ostentum, sed sacrificantium, expiantium,
 & vaticinantium erat regia referta. Adeo res est hor-
 renda incredulitas & contemptio deorum, horren-
 da item superstitio, quae aquae modo vergit ad de-
 missa, impletq; absurdis opinionibus & metu mor-
 tales, ut tunc Alexandrum. At ille oraculis de He-
 phæstione à Deo allatis luctum deposuit, iterumq;
 ad sacrificia & pocula se conuertit. Ac quum splen-
 dido conuiuio excepisset Nearchum, atq; inde lotus
 de more suo esset iturus cubitum, ad obnixè rogan-
 tem Medium iuit comestatum. Apud hunc quum di-
 em insequentem totum perpotasset, febre est tenta-
 tus. Non exhausit Herculis scyphum, neque repen-
 tē spinæ dolore veluti hasta confixus ingemuit. Sed
 hæc putauerunt quidam scribenda, quasi magnæ
 fabulae tragicum exodium & lamentabile fingen-
 tes. Aristobulus narrat, eum quum delirio ex febre
 teneretur, atq; ingenti cruciaretur siti, vinum potas-
 se, hinc in phrenesim incidisse, atq; trigesimo men-
 sis Dælij die decessisse. In diarijs ad hunc modum de
 morbo eius scriptum est: Octauo decimo die men-
 sis Dælij in balneo febris causa cubauit. Postero die
 lotus contulit se in cubiculum, eumq; diem alex lu-
 do cum Medio transegit. inde vesperi lotus & sacris
 operatus cibum sumpsit auuidius. Hinc nocte febre
 afflictus est. Die vigesimo lotus solenne sacrum ite-
 rum peregit, decumbensque in balneo Nearcho
 vacauit, nauigationem suam, & quid vidisset in O-
 ceano, exponenti. Vigesimo primo quum idem fe-
 cisset, aggrauauit febris, noctemque egit grauem,
 ac postridie est acri febre tentatus, translatusq; de-
 cubuit iuxta magnum natatorium. Eodem tempo-
 re cum ducibus egit quemadmodum ordinibus
 vacuis præficerent spectatos. Vigesimo quarto in-
 grauescente vi morbi sacris operatus est, ad quæ est
 deportatus, ac præcipuos duces in aula iussit com-
 morari, centuriones & tribunos excubare pro fori-
 bus. Delatus in vltiorem regiam vigesimo quinto
 die paulisper quieuit, febris non remisit. Quum
 adissent eum duces, iam vocem amiserat. Pari mo-
 do vigesimo sexto egit. Vnde Macedones mortu-
 um rati ad fores magno strepitu accesserunt, mi-
 nisque amicos regis coegerunt ut admitterentur,
 ac foribus apertis tunicati ad vnum omnes præter
 lectum eius transierunt. Eodē die Python & Seleu-
 cus ad templum Serapis missi consuluerunt Deum an
 deportarent eò Alexandum. Deus, ne eum mouerent
 loco, respōdit. Vigesimo octauo sub vesperam expi-
 frauit. Hæc ferè in diarijs ita perscripta ad verbum
 sunt. Veneni extemplo suspicionem nemo habuit.

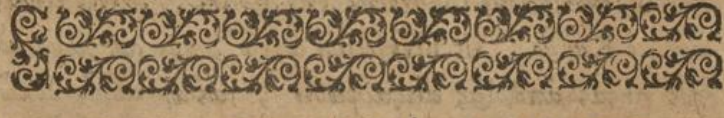
Sexto demum anno autumant indicio delato O-lympiada multos necasse, ossa etiam proiecisse mortui Iolæ, quasi venenum hic miscuisset. Qui verò autor Aristotelem huius facinoris perhibent Antipatro fuisse, atque omnino per illum allatum virus, hi Agnothemim quendam, qui id ex Antigono rege audisset, narrasse referunt. Venenum aquam frigidam fuisse & instar glaciæ gelidam, quæ non acride ex petra quadè refudet. Eam sicut tenuem rorem excipientes asini vngula reponere. nullo enim vase ferri alio posse, verum erodere rigore suo & acrimonia omnia. Maxima pars tamen eam veneni fabulam prorsus existimant commentitiam, habentque argumentum non leue, quòd dissentientibus per multos dies ducibus, corpus quum locis feruidis & æstuosis iacuisset non curatum, eiusmodi veneni nullum vestigium præ se tulerit, verum sine liuore & tabe permanserit recens. Roxane prægnans erat, atque ideo quum à Macedonibus coleretur, Statiram autem æmularetur, literis circumventam commentitijs euocauit. quam, ut venit, cum sorore necauit, ac cadauera earum in puteum præcipitavit, terramque ingessit, conscio & adiutore Perdicca. Ille enim mox in summa fuit potestate Aridæo, velut regni umbra, stipatus. Natus hic ex obscura fuit muliere & vulgante corpus Philine, neque mentis compositus ex corporis vitio non natiuo neque spontaneo. imò verò perspicuè ferunt in puero eluxisse festiuam indolem nec ignauam, post tamen, quum medicamentis fuisset ab Olympiade viciatus, mente debilitatum fuisse.

ἔκτω δ' ἔπειτα φασὶν μηνύσας ἡμομήνης, τὴν Ὀλυμπιάδα πολλοὺς μὲν ἀελεῖν, ἐκείψαι δὲ τὰ λείψανα τῆς Ἰόλας πεθνηχότος, ὡς τοῦτο δὲ φάρμακον ἐγγέαντος. οἱ δ' Ἀριστοτέλη φασκόντες Ἀντιπάτρου Σύμβουλον γεγενησὶ τὸ ποσάξωος, καὶ ὅπως δὲ ἐκείνη κρημαθῶσα δὲ φάρμακον, Ἀγνοθέμιον ἰατρὴν διηγεῖσθαι λέγουσι, ὡς Ἀντιγόνη τὴν βασιλέως ἀκούσασα. τὸ δὲ φάρμακον, ὕδωρ εἶναι ψυχρὸν καὶ παγετῶδες ἀπὸ πέτρης ἰσὺς ἐν Νονακρίδι οὐσίης, ἢ ὡς τὰ δρόσον λεγόμεναι ἀναλαμβάνοντες, εἰς οἷον χηλῶν ἀποτίθενται. τὸ δὲ δῆλον ὅτι ἀγρίων γένειν, ἀλλὰ ἀνεκτόπιον ὑπὸ ψυχρότητος καὶ δριμύτητος. οἱ δ' ἐπεὶ τοὺς λόγους ὅπως οἴονται πεπλάσθαι τὸ πρὸς τῆς φαρμακείας καὶ τεκμηρίον αὐτοῖς οὐ μικρὸν ὅτι τῆς ἡγεμόνων στασιασάντων ἐφ' ἡμέρας πολλὰς, ἀπετάθη τὸ σῶμα κείνου ἐν τοῖσι θερμοῖσι καὶ πιγνώδεσιν, ὅθεν ἔχεν τῆς αὐτῆς φρεσὸς σημεῖον, ἀλλ' ἐμείνεν καθαρὸν καὶ ποσάξωον. ἡ δὲ Ρωξάνη κύουσα μὲν ἐτύχασε, καὶ ἀπὸ τῆς τοῦ μισθίου τῆς Μακεδόνισιν. δις ζήλωσ δ' ἔχουσα ποσάξωον τὴν Στατίραν, ὅσην πᾶσι τὴν αὐτὴν ἔπιπολλῆναι πεπλασμένην, τῆς ἡμέρας καὶ ποσάξωον ἀναγούσα, μετὰ τὴν ἀδελφῆς ἀπέκτεινεν, καὶ τοὺς νεκροὺς εἰς τὸ φρέαρ κατέβη καὶ σιωχῶσεν, εἰδὸς τῶν Περδίκκου καὶ συμποσάξωοντος. ἢ γὰρ ὁ κείνος βίβης ἐν δυνάμει μεγίστη, τὸ Ἀρριδάμον, ὡς τὰ δόρυ φέρμα τὴν βασιλείας, ἐφελχόμενος, γεροντότατος μὲν ἐκ γυναικὸς ἀδούξω καὶ κρινῆς Φιλίνης, ἀτελῆ δὲ φρονῆν ὄντα δὲ σῶματος νόσον, καὶ φύσιν ποσάξωον πεσοῦσιν, ὅθεν αὐτομάτως ἀλλὰ καὶ πῶν φασὶν παιδὸς ὄντος αὐτὸς δὲ φαίνεσθαι γάρ τινος ἦτος, καὶ ὅτι ἀγρίων εἶτα μὲν τοὺς φαρμακείας ὑπὸ Ὀλυμπιάδος κακώτερον δὲ φαρμάκω τὴν ἀγρίωσιν.

PLUTARCHI

CORNELIAM Cinnæ, qui Romæ rerum potitus est, filiam postquam victor Sylla, neque spe neque metu percellere Cæsarem valuit ut dimitteret, publicauit dotem eius. Causa inimicitia in Syllâ Cæsari necessitudo Marij erat. Iuliam enim Cæsaris amitam Marius maior in matrimonio habuit, ex qua Marius iunior natus est Cæsaris consobrinus. Ut autem initio ob eorum qui interficiebantur multitudinē & occupationes est à Sylla neglectus, non acquieuit, sed ad petitionem sacerdotij penè impubes venit in campum. Ceterum huius repulsam aduersante clam ei Sylla tulit. qui quum de necado eo deliberaret, & ostenderent nonnulli nihil esse causæ cur tantulum puerum trucidaret, Nihil mentis dixit eos habere, si non ei puero multos viderent Marios inesse. Hac voce ad Cæsarem perlata longo tempore palans in Sabinis abdidit se. Inde dum valetudinis causa alia in domum transfertur, incidit in Syllanos milites, qui illa loca scrutabantur comprehendebantque, si qui delitescerent. Quorum ducem Cornelium duodecim millium denariorum mercede induxit ut dimitteretur, ac conscensa protinus nauis in Bithyniam ad regem Nicomedem est profectus.

Γ. ΙΟΥΛΙΟΣ ΚΑΙΣΑΡ.

ΚΑΙΣΑΡ ἦν Κίνα τῆς μοναρχήσαντος Ἰουλιανὸς Κορινθίαν, ὡς ἐπεκράτησε Σύλλας, οὐτὲ ἐλπίσιν ἔτε φόβω διωχθεὶς ἀποπαύσασθαι Καίσαρος, ἐδήμεισε τὸ φερὶ αὐτῆς. αἷτις δὲ Καίσαρι τὸ ποσάξωον Σύλλαν ἀπερθεύσας, ἡ ποσάξωον Μαέριον οἰκειότητος ἦν. Ἰουλία γὰρ, πατρὸς ἀδελφῆς Καίσαρος, ὁ ποσάξωον Μαέριος, ἔξ ἧς ἐγεγέννησεν Μαέριος ὁ νεώτερος, ἀνεψίος ὦν Καίσαρος. ὡς δ' ὑπὸ πληθῆος φόνων ἐν ἀρχῇ καὶ δι' ἀσφαλείας ὑπὸ Σύλλα παρορώμενος, ἐκ ἠγάπησεν, ἀλλὰ μετῶν ἱεροσωτῶν, εἰς τὸ δῆμον ποσάξωον ἦλθεν, ἔπειτα πῶν μακράκιον ὦν, τῶν τῆς μὲν ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὑπεναπτιώσας Σύλλας παρεσκόβασεν. πρὸς δ' ἡμαρτέσας βελθόμενος, ἐν ὧν λεγόντων ὡς ὅτι ἔχοι λόγον, ἀποκτινῶσαι παῖδα τιλικούτων, ἐκ ἔφη νομῶν ἔχει αὐτοῖς, εἰ μὴ πολλοὺς ἐν τῷ πατρὶ τούτῳ Μαέριος ἐνορώσιν. τούτης τῆς φωνῆς ἀρεθείσης ποσάξωον Καίσαρα, σὺχρὸν μὲν ἵνα γέροντον πλακώμενος ἐν Σαβίνοις, ἐκλεπίεν ἑαυτὸν ἔπειτα δι' ἀρρώστιας εἰς οἰκίαν ἔπειτα μεταχωρήσας, κατὰ νύκτα ἀπεπίσθη στρατιώταις τῆς Σύλλας, διεβδωνώμενος ἐκείνη τῆς χειρὸς, καὶ τὸς κεκρυμμένους Συλλαμβάσοισιν. ὦν τὸ ἡγεμόνα Κορινθίον πείσας δυοῖς ἑταίροις ἀφείθη καὶ καταβάς βίβης ὅτι τὰ λατῶν, ὅθεν πλάσθη εἰς Βιθυνίαν ποσάξωον Νικημένη τὴν βασιλέα.

u. Palmerium ca tra Rualdum.